

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2000/36 • 30 Eylül 2000 • 5 DM.

*Seattle'dan Prag'a...
Kapitalist-emperyalist
saldırganlığa karşı tepkiler büyüyor...*

**Kahrolsun İMF!
Kahrolsun
emperyalizm!**

İÇİNDEKİLER

Mücadelenin durumu ve devrimci görevler.	3
Bu hayalet yarın mezarınızı kazacak!..	4
"Kahrolsun IMF!	
Kahrolsun emperyalizm!"	5
Kışlalı suikastı zanlısı yakalandı!..	6
Halkın öfkesi artık sokaklara taşıyor! ..	7
Ulucanlar katliamının yıldönümünde	
Türkiye ekonomisi	8
Türk-İş, DİSK ve derinleşen ihanet	9
Belediye-İş'e kayyum şantajı	10
Çukobirlik işçileri	
direndiler ve kazandılar	11
"Tek başına kurtuluş olmayacağının bilincindeyiz"	12
Enerji emekçilerinin eylemleri ve gösterdikleri	13
Ermeni soykırım tasarısı ve perde arkasındaki gerçekler	14
Önce ABD güdümlü devlete köle kafanızı değiştirin!	15
Ulucanlar direnişinin yaktığı ateş hiç sönmeyecek! (Orta)	16-17
Karadeniz:	
Bir halklar mozaiği-2	18-19
Anti-militarizm, askerlik sorunu ve gençlik mücadelesi üzerine	20-21
Ulucanlar'ı anma etkinliklerinin gösterdikleri	22
Ulucanlar anmasından notlar	23
Ulucanlar anması çalışmaları	24
Cumartesi eylemleri devam ediyor! ...	25
Katliamcılar hala yargı önünde değil ..	26
Anma, gözaltı ve direniş.	27
Olimpiyatlar, görüntü ve gerçek.	28
Liberal rüzgar gülü politikası	29
Partimizin programı üzerine notlar. ...	30
Mücadele Postası	31

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/36 • 30 Eylül 2000

Fiyatı: 5 DM.

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org>

Baskı: SERLER Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

Ulucanlar katliamının yıldönümü etkinlikleri tüm yurttta sürüyor. Eylemler aynı zamanda devrimci tutsakları sahiplenme ve F tipine izin verilmeyeceğini bir kez daha ortaya koyma anlamı da taşıyor. Katil devlet ise devrimcilerin ölülerinden de en az dirilerinden olduğu kadar korkmaya devam ettiğini göstermeyi sürdürüyor.

Geçtiğimiz haftanın etkinlikleri sırasında, Ceyhan Cezaevi önünde gerçekleştirilen Adana eyleminde 6, Karacaahmet mezarlığındaki Ümit Altıntaş'ın mezarı başında gerçekleştirilen İstanbul eyleminde de 200 civarında eylemci gözaltına alındı. Ancak, polisin tüm yığınağına ve engelleme çabasına rağmen eylemler yapıldı. Hatta denilebilir ki, gözaltı olayı, eylemleri emniyet binalarına da taşıyarak zeminini genişletmiş, süresini uzatmış oldu. Vatan'daki işkence evi, bir kez daha eylem alanına çevrildi, devlet terörü bir kez daha toplu direnişin sillesiyle kendi ininde yere çalındı.

Ulucanlar yıldönümü etkinlikleri, bu hafta sonu (1 Ekim Pazar) İzmir'de gerçekleştirilecek Habip Gül'ün mezar anmasıyla sürecek. Habip'in Helvacı köyündeki mezarı başında gerçekleştirilecek etkinliğe katılım, devletin geçen yılki cenaze törenine saldırısına da yanıt verme anlamında önemli bir yere sahip durumda. Hatırlanacağı gibi, Habip'i-Habipleri katletmekle hırsını alamayan devlet cenazelerine karşı da azgınca saldırıya geçmiş ve Habip'in cenaze törenini engelleyebilmek için törene katılanların büyük çoğunluğunu gözaltına almış, tutuklamış, yargılamıştı. Fakat bu terörüyle İzmir devrimci-demokrat kamuoyunu

sindiremediği/sindiremeyeceği kısa zamanda görüldü. Devletin hücre saldırısı İzmir'de de hakettiği karşılığı buldu. Bu mücadelede bir simge ve önemli bir mevzi anlamına gelen Ulucanlar anma etkinliklerine katılım bu nedenle de güçlü olmak zorunda.

*Devrimin mevzileri geliştikçe düzeninkiler daralıyor. Bir yandan devrimci-demokratik mücadele hareketleri, bir yandan sınıfın günlük iktisadi-demokratik hak mücadelesi, IMF-TÜSİAD yıkım programının tıkr tıkr işletilmesini riske sokuyor. IMF uşağı Ecevit hükümeti, işleyişi hızlandırmak için olağan seyre yasadışı müdahaleye yeltendikçe, düzen içinde de kimi engellere toslamaktan kurtulamıyor.

Ankara yine bir KHK krizine girmiş bulunuyor. Menur kararnamesinden sonra, şimdi de 3 kamu bankasının yağmasını düzenleyen kararname köşkten döndü.

*Sınıf hareketi ise alttan alta kaynamaya devam ediyor.

İstanbul'da grevi engellenen belediye işçilerinin eylemleri sürüyor. Metal'de ise uzlaşmazlık zaptı tutuldu. Bir önceki TİS'teki ihanetiyle metal işçilerinden sıkı bir tokat yiyen Türk Metal sendikası, bu kez açıktan bir satışa cesaret edemediği gibi, MESS'i sözde bombardıman tutarak işçilerin nabzını kaybetmemeye çalışıyor. Yani satış için daha "ince ayar" yolunu tutmuş görünüyor.

Metal işçileri, '98 sürecinin derslerinden de yararlanarak, bir ihanete daha kesinlikle izin vermemelidir. Bunun için grev ve eylem komitelerini daha sıkı örgütlemeli ve denetlemeli, fabrikalar arası koordinasyonu sürekli kılmalıdır.

Yakında kitapçılarda...

Örgütsel güvenlik sorunu devrimci bir örgüt için her zaman en temel sorunlardan biridir. Bu, devrimci bir örgütün karışına maddi açıdan varlık yokluk meselesi olarak çıkabilen bir sorundur. Siyasal mücadelede süreklilik esastır. Siyasal mücadelenin sürekliliği ise, ancak sürekliliği korunan bir örgütte sağlanabilir. Kurulu düzene karşı mücadele eden illegal bir örgütün sürekliliğini koruması ise, örgütsel güvenliğe ilişkin sorunlarda gösterebildiği başarı ölçüsünde mümkündür.

Örgütsel güvenlik sorunu kuşkusuz teknik değil, temelde siyasal bir sorundur. Temelde kitlelerle birleşme, kitlelerin içinde erime, kitlelerden kendine bir koruma duvarı oluşturma sorunudur. Ama yine siyasal yaşamın kendi gerçekliğinden biliyoruz ki, söz konusu örgüt yeni bir örgüte, hele de devrimci siyasal mücadelenin durgun bir döneminden geçiyor ve böylece dönemlerde devrimci bir örgütün kitlelerle birleşmesi kolay olamıyorsa, bu durumda bu meseleyi kitlelerle birleşme temeline çözüm, ancak bir zaman ve süreç sorunudur. Ama bu genel planda, stratejik bir bakış açısı çerçevesinde böylece.

Tam da bu noktada, karşımıza önemli bir sorun çıkmaktadır. Yeni şekillenmekte olan bir örgütün kitlelerle buluşması, maddi bir güce dönüşmesi ve kitlelerle örtünmesi bir süreç sorunuysa eğer, böyle bir süreçte, böyle bir taktik gelişme evresinde (ki bu taktik gelişme evresi yılları alabilir), örgütsel güvenlik sorunlarında ustalaşmak, ayakta kalabilmenin çok temel, hatta belirleyici bir etkeni haline gelir.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Örgütsel Güvenlik Sorunları

Örgütsel Güvenlik Sorunları

Fiyatı: 2.250 000 TL. (KDV dahil)
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

E K S E N Y A Y I N C I L I K

Seattle'dan Prag'a...

Kapitalist-emperyalist saldırganlığa karşı tepkiler büyüyor...

Mücadelenin durumu ve devrimci görevler

Türkiye'de ve dünyada geçtiğimiz haftaya damgasını vuran, emperyalist-kapitalist saldırganlığı protesto eylemleri oldu. Ve burjuva medyanın hiçbir gayreti, eylemlerin gücünü ve sistemin tedirginliğini gizlemeye yetmedi. Hiçbir karalama çabası mücadelenin meşruiyetini zedeleyemedi. Prag'daki gösterilerin radikalizmi "bir avuç anarşistin taşkınlığı" olarak yansıtılmaya çalışılırken, göstericilerin büyük çoğunluğunun "aslında iyi ve uslu çocuklar" olduğu propaganda ediliyordu. Ancak Çek polislerinin terörü gizlenemediği oranda, bu propaganda etkili olmadı. Prag gösterileri emperyalist barbarlığın etkin bir teşhirini sağladı.

İMF ve Dünya Bankası toplantıları nedeniyle, tüm dünyadan anti-emperyalist göstericiler geçen hafta sonundan itibaren Prag'ta toplanmaya başlamışlardı. Avrupa demokrasisi, "İMF ve Dünya Bankası'nın kapatılması, yoksul ülkelerin borçlarının silinmesi" temel talepleriyle Prag sokaklarını işgal eden binlerce göstericiyi, önce çadır vb. tahsis etme konukseverliği, akabinde ise sopasıyla karşıladı.

ABD'nin Seattle'ından yükselen "Kapitalizm öldürür!" şiarı, şimdi Avrupa'nın Prag'ında ispatlanır gibiydi. Ev sahibi Çek burjuvazisi, hükümeti ve polisiyle, tam bir sadakat içinde asıl konuklarını, yani emperyalist haydutları korumaya almıştı. Pek çok gösterici sınırlarda bekletildiği gibi, Prag'a ulaşmayı başaran göstericiler coplanarak dağıtılmaya, gösteriler engellenmeye çalışıldı. Cadde ve alanlarda azgın bir devlet terörü kol gezdi. Ancak sonuç, emperyalistler ve maşaları açısından, tam bir fiyaskodur. Göstericiler yıldırılamamış, gösteriler engellenememiştir.

Prag'da emperyalist haydutluğun protesto edildiği aynı tarihlerde, Türkiye'de de yerli haydutları protesto eylemleri gündemdediydi. Ama burada konu, 26 Eylül Ulucanlar katliamının yıldönümüydü. Ağırlığını devrimcilerin oluşturduğu gruplar, hem bu katliamı protesto etmek, hem de devrim şehitlerini anmak ve devrimci tutsakları sahiplenmek amacıyla çeşitli illerde gösteriler düzenledi. Ankara'da Ulucanlar zindanının önünde, İstanbul'da Ümit Altıntaş yoldaşın mezarı başında gerçekleştirilen eylemlerle, kapitalizmin vahşeti bir kez daha teşhir edildi. Ve bu teşhir, sadece eylemlerin gücü ve şiarlarıyla değil, ama bizzat eylemlere yöneltilen devlet terörü sayesinde daha etkili hale geliyordu. Bu aynı etki Prag göstericilerine yönelik terör için de geçerliydi. Tıpkı Prag'da olduğu gibi, Türkiye'de de düzen güçlerinin saldırganlığı gösterileri engellemeye yetmedi. Tersine, öfke ve tepkiyi bileyen bir işlev gördü.

Bu her iki gelişmede önemli olan ve üzerinde durulması gereken asıl yan, ne denli vahşice saldırırsa saldırı, düzenin muhalefeti sindirme şansının giderek tükendiğini göstermesidir. Devrim cephesinde giderek belirginleşen ölümüne direniş tavrı, düzenin tüm sindirme hareketlerini etkisizleştirmekte, kitlelerin yüzünü yeniden devrimden yana döndürme zeminini güçlendirmektedir. Devrimin düzen karşısındaki bu baskın karakterinin yereldeki en iyi simgesi Ulucanlar direnişi olmuştur. Sergilenen akıllamaz vahşet düşünüldüğünde, direnişin soyluluğu ne kadar yüceltilse azdır. Ve Ulucanlar'dan bu yana, özelde F tipine karşı mücadelede buluşarak kamuoyuna yansıyan devrimci eylemlilik, Ulucanlar'daki bu ruhun yakalandığını, yaygınlaştırılmaya başlandığını gösteriyordu. Ama bugün, direnişin yıldönümünde gerçekleştirilen eylemlerde, bu özellik daha bir açığa çıkmış durumdadır.

Bu aynı özelliğin, çok farklı bir düzlemde seyretmesine rağmen, Prag gösterilerinde de kendini göstermesi ise, Ulucanlar direnişi türünden yerel gelişmelerin ötesinde, daha genel etkenlerin varlığını

işaret etmektedir. Kitlesellik açısından farklı yerelliklerde farklı boyutlar almasına rağmen, radikallik açısından muhalefet hareketleri giderek daha direngen tutumlar geliştirebilmektedir. Düzen bekçilerinin terörün dozajını artırması, muhalefet hareketlerini sindirebilmek şöyle dursun, daha da militanlaştırma yönünde etkiye bulunmaktadır. Kaldı ki, emperyalizm karşıtı enternasyonal gösterilerde olduğu gibi, muhalefet hareketleri henüz devrimci bir önderliğe dahi sahip değilken. Üstelik bu, salt devrimci bir parti önderliği anlamında değil, devrimci sınıf önderliği anlamında da böyledir.

Bu gözlemlere dayanarak;

Bir; düzenin, sıkışıkça daha fazla başvurduğu şiddetle, devrimci şiddete bizzat ebelik yaptığını belirlemeliyiz.

Bir yandan, Ulucanlar katliamında olduğu gibi, düzen, attığı her adımla meşruiyetini biraz daha yitirirken, devrim, mücadele yöntemlerinin her çeşidi konusunda meşruluk kazanmaktadır. Diğer yandan, özellikle kitle eylemlerine yönelik devlet terörü, kitleleri meşru savunma araç ve yöntemlerini geliştirme konusunda eğitmektedir. Kore öğrenci ve işçi hareketinde, Seattle'daki küreselleşme karşıtı gösterilerde ortaya çıkan "kask ve sopalar" bunun en dikkate değer örnekleridir.

İki; düzen cephesinde meşruiyet sorununun sadece genel çerçevede değil, fakat çeşitli kişi ve kurumlar özgölünde de kendini daha fazla göstermekte olduğunu tespit etmeli ve derinleştirmeliyiz. İMF şeflerine emperyalist yağma itiraflarını yaptıranın Prag gösterilerinin gücü olduğu ortadadır. Bu aynı durum, her yerel yönetim ve maşaları nezdinde geçerli kılınmalıdır.

Üç; devrimin düzen karşısında artan meşruiyetini işçi-emekçi kitlelere maletmenin, bir başka ifade ile, devrimin kazanımlarını sınıfın kazanımları haline getirmenin giderek daha acil bir görev haline geldiğini görebilmeli/gösterebilmeliyiz.

Sınıf kitleleri sadece devrimci eylemin meşruluğunu tanımakla yetinemez. Kendisini, kendi eylemini devrimcileştirmek zorundadır ki, emperyalist yıkım programları püskürtülebilsin. Kapitalist-emperyalist barbarlık düzenini ortadan kaldırmamanın yolu açılabilir.

Bu amaçla, düzenin tüm vahşeti, tüm pislikleri, tüm oyunları, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere karşı hazırladığı tüm hain planlar zamanında ve en etkin bir teşhirin konusu yapılabilmelidir. Aynı şekilde, düzenin vahşetine karşı devrimci şiddetin meşruiyetini artıracak her fırsat sonuna kadar değerlendirilebilmeli, kitleler hesap sorma fikri ve tutumuna hazırlanmalıdır. Sınıf kinini pekiştirecek her tarihi olayı en etkin anmanın konusu haline getirmek, güncel gelişmeler üzerinden sınıf dayanışmasını örgütlemek, farklı ülkelerdeki sınıf mücadelelerinin haberlerini yaymak, olumlu örnekleri öne çıkararak aktarmak bunun yollarından bazılarıdır.

Dört; devrimci önderliğe kavuştuğu oranda, düzene karşı mücadelenin nasıl bir güce ulaşacağını sınıfın en geniş kitlelerine ve bir an önce anlatabilmeliyiz.

İşçi sınıfı mücadelenin önünü açtığı taktirde, emperyalist yıkım programlarının muhatabı milyonlarca yoksul emekçiye yanında/arkasında bulacaktır. Türkiye özgölünde ifade edersek; yüzbinlerce depremzede, milyonlarca yoksul köylü, YÖK mağduru öğrenciler, siyanür ve nükleer tehdidine karşı çıkanlar, kamu emekçileri, işsizler, evsizler... Devrimci bir işçi hareketinin

yükselmesi koşullarında toparlanabilecek önemli bir mücadele potansiyeli taşıyan bu kesimlerden, Bergama köylüleri örneğinde olduğu gibi, zaman zaman kimi çıkışlar gerçekleşse de, sınıf hareketinin yol açıcılığı olmadan biraraya gelmeleri, düzenin karşısına toplu olarak dikilmeleri mümkün değildir. Onlara, sorunlarının ortak çözüm yolunu gösterecek, böylece ortak mücadeleye sevk edebilecek tek güç işçi sınıfıdır. Tabii ki, devrimci programı altında mücadele eden devrimci sınıf anlamında. Bu bilinç sınıfın öncü kesimi içinde ne kadar yaygınlaşıp kabul görürse, sınıf hareketi o kadar hızlı geliştirilebilecektir.

Hareketin sınıfın önderliğine kavuşturulması, sadece mücadelenin geleceğini güvenceye almak için değil, ama bugünkü düzeyini yitirmemek için de zorunludur. Mücadelede süreklilik ve gelişmenin en büyük güvencesi sınıfsal zemininin güçlenmesidir.

Türkiye'de bu açıdan kaçırılmış pek çok tarihi fırsat olmakla birlikte, yeni imkanların, yeni fırsatların da giderek çoğaldığı ortadadır. Türkiye işçi sınıfı tarihinin en ağır saldırısıyla karşı karşıyadır. Ve bu durum sınıf kitlelerinin gözünde her gün biraz daha berraklaşmaktadır. Bunu sağlayansa, devrimci propagandanın ziyade, sistemin ve siyasi iktidarın kendi icraatlarıdır. Türkiye siyasi tarihinin en milliyetçi hükümeti, emperyalizmle en açık işbirliğini gerçekleştiren, dolayısıyla vatani en pervasız biçimde satılığa çıkaran hükümeti olmuştur. Türkiye'de ilk kez bu hükümetin başbakanı, İMF'ye söz verdiğini açıkça ifade ederek memur maaşlarına zam yapamayacağını söyleyebilmiştir. Hükümetin icraatı sürmekte, İMF-TÜSİAD yıkım programı işlemeye devam etmektedir. Sınıf kitlelerinde emperyalist yıkım programlarına ve uygulayıcılarına karşı öfke ve tepkisi her geçen gün artmaktadır. Devrimci önderliğin görevi, büyüyen tepki ve hoşnutsuzluğu mücadeleye örgütlemektir.

Türkiye'de burjuvazinin kanlı iktidarı çoktan meşruiyetini yitirmiştir. Devrimci sınıfın ve partinin her eylemi meşru ve haklı bir zemine kavuşmuştur. Bu zeminde sonuna kadar ilerlemek görevimizdir.

Bu hayalet yarın mezarınızı kazacak!

Dünya Bankası'nın "Dünya Kalkınma Göstergeleri 2000" raporu açıklandı.

Hem emperyalist ve bağımlı ülkeler arasında, hem de her bir ülkede sınıflar arasında gelir dağılımındaki büyük uçurumun ve bunun her geçen yıl daha da derinleşmesinin itirafı oldu bu rapor.

Türkiye ve ABD, uşak ve efendi, gelir dağılımı adaletsizliği konusunda aynı basamaklarda yer alıyorlar. İşte Türkiye-ABD işbirliğinin her iki ülkenin işçi sınıfı ve emekçileri açısından karşılığı bu. Türkiye 104 ülke içinde gelir dağılımı uçurumunun en büyük olduğu 70. ülke gözüküyor. Eğer bu konuyu da (her zaman yaptıkları gibi) rakamlarla oynayarak bir yolsuzluğun vesilesi yapmadılarsa. Türkiye'nin sıralamadaki gerçek yeri çok daha aşağılarda olabilir.

Bu raporun göstergelerinin yanısıra biz biliyoruz ki;

* Dünyada 1.2 milyar insan mutlak yoksulluk sınırında yaşıyor. Yani 1 doların altında kazançla yaşamını sürdürüyor.

* Dünya gelirlerinin yüzde 29'u Kuzey Amerika'da iken, yüzde 4'ü Afrika'da, yüzde 7'si ise Güney Amerika'da. Bu yüzde 4 ile yüzde 7'nin büyük bölümüne ise oranın egemenleri el koyuyor.

* Dünyanın en yoksul yüzde 20'sinin toplam gelirdeki payı yüzde 1, en zengin yüzde 20'sinin payı ise yüzde 86. Aradaki yüzde 60'lık "gövde" ise, toplam gelirin yüzde 13'ü ile idare etmeye çalışıyor.

* En zengin yüzde 20, aynı zamanda en asalak yüzde 20! Yüzde 80'nin sırtından sefa sürüyor. Dünyanın tüm zenginliklerini kendi özel mülkiyeti olarak gaspetmiş durumda.

* 800 milyon kişi bedensel açlık ve ölüm sınırında.

* Tüm dünya, tüm insanlık ise sosyal, kültürel, düşünsel, etik, açlık ve ölüm sınırında!

Dünya Bankası'nın raporunda ve benzer raporlarda ise sadece kuru rakamlar var. Bu rakamların arkasındaki sınıfsal gerçekler ise yok! Nedenler ve sonuçlar yok! Bu adaletsizliğin kökünün nasıl kazınacağı yok!

Bu raporlardan yansıyanlar sadece egemenlerin korkusu ve sosyal -devrimci- patlamaya karşı önerdikleri bazı acil tedbirler. Uyuşturucu türünden tedbirler. Yaraya merhem bile olmayan, hatta yarayı kangrenleştirecek sözde tedbirler. Yani yeni IMF paketleri körüklenen pembe hayaller eşliğinde öneriliyor.

Sermaye cephesinde durum böyle.

İşçi sınıfı ve emekçilerin, ezilen halkların cephesinde ise işsizlik, açlık, sefalet, eğitimsizlik, basit ve tedavi edilebilir hastalıklardan dolayı kitlesel kırımlar, emperyalistlerin kışkırttığı gerici savaşlarda yaşanan katliamlar var.

Bu yakıcı sorunlar zemininde dünya ölçeğinde ve belirginleşen enternasyonal karakteriyle yükselen anti-kapitalist, anti-emperyalist kitle eylemleri var. Dün Washington'da, Seattle'da, Melbourne'de, bugün Prag'da olduğu gibi. Yarın Nice'de, Paris'te olacağı gibi.

Tabii, emperyalistlerden merhamet dileyen, düzeni kendi içinde iyileştirme hayalleri peşinde koşturan reformist liberaller de var.

Ve dünya ölçeğinde komünist hareketin boy vereceği devrimci sınıf mücadelesi toprağına her gün yeni isyan tohumlarının serpilmesi var.

En önemlisi, emperyalizmin ve işbirlikçisi sermaye iktidarının katliamları karşısında boyun eğmeyen, Ulucanlar'da olduğu gibi ölümüne direnen ve yarın bu sayede daha da büyük bir kuvvetle serpilip gelişecek olan devrimci ve komünist hareket gerçeği var.

Öyleyse şunu büyük bir toklukla öne sürebiliriz ki, ne reform aldatmacaları ne de katliamlar emperyalist kapitalizmin vahşi egemenliğinin yıkılmasına engel olabilecektir.

Hiç kuşumuz yok, sosyalizm, egemenlere korku salan bir hayalet olmanın ötesine gidecek, işçi sınıfı ve ezilen halkların devrimci kurtuluş mücadelesine yol gösterecek! İşçi sınıfı emperyalizmin ve sermaye iktidarının mezar kazıcısı olarak tarihsel görevini yerine getirecek!

IMF ve Dünya Bankası Prag toplantısında emekçilere ve ezilen halklara karşı yeni saldırı hesapları yapıyor

Sermayenin emperyalist saldırısına karşı birleşelim, direnelim!

Sermaye çalışan halklara karşı dünya çapındaki saldırısını şiddetlendirerek sürdürüyor. "Küreselleşme" adı altında emperyalist sömürü her geçen gün biraz daha derinleşiyor, dünya emekçileri biraz daha yoksullaşıyor. IMF, Dünya Bankası ve Dünya Ticaret Örgütü gibi kurumlar, bu emperyalist saldırganlığın başlıca araçları arasında yer alıyorlar.

Geçtiğimiz günlerde Prag'da bir araya gelen IMF ve Dünya Bankası yetkilileri, dünyadaki tüm emekçilerle ve yoksulluklarla alay edercesine, gündemlerini, "yoksulluğa karşı mücadele ve sosyal adaleti sağlama" gibi konular olarak ilan ettiler.

Evet, bugünün dünyası, yoksulluğun, tarihteki en yüksek düzeyine ulaştığı, sosyal adaletin tarihte görülmemiş ölçekte rafa kaldırdığı, açlığın, salgın hastalıkların, cehaletin, anlamsız katliamların ve savaşların olağanüstü boyutlara ulaştığı bir dünyadır. Ancak insanlığı bu büyük yıkımın içine sürükleyenlerin ön sıralarında, bugün Prag'da zirve yapanlardan, yani IMF ve Dünya Bankası bulunmaktadır. IMF ve Dünya Bankası yoksulluğun, adaletsizliğin ve vahşetin baş sorumluları arasındadır.

IMF ve Dünya Bankası bu insani yıkımı gerçekleştirirken, emekçi örgütlerini ve ezilen halkları düşmanları olarak kabul ediyorlar. Uluslararası tahkim zorlaması, MAI ve MIGA gibi anlaşmalarla, sermayenin vahşi sömürüsüne ve yağmasına yasal güvenceler sağlamaya çalışıyorlar. Yapısal uyum, bütünleşme adı altında uygulanan programların hepsinde özelleştirme, sosyal hakların ortadan kaldırılması, bağımsız üreticilerin yıkımı başlıca hedef olarak belirleniyor. Bunlar ise, emekçilerin, çalışan halkın elindeki tüm mevzilerin, örgütlenmelerin alınması, çaresizlikle sermaye örgütlerine boyun eğdirilmesini getiriyor.

Ülkemizde son yıllarda yaşanan "Mezarda emeklilik", "Tahkim ihaneti", "Özelleştirme yağması", "Kamu emekçilerine dayatılan sefalet ücretleri", "Eğitim ve sağlık hizmetlerinin ticarileştirilmesi" ve kapımızda duran "Kıdem tazminatının, asgari ücretin, çalışma süresi sınırının kaldırılması" gibi tehlikenin altında, IMF ve Dünya Bankası'nın imzaları var.

Emekçilerin ve halkın örgütlenmelerine, sosyal ve demokratik haklara saldırarak uygulanan IMF ve Dünya Bankası programları sonucunda, bugün Türkiye'de her 6 kişiden biri yoksulluk sınırının altında yaşıyor; Her 5 kişiden biri çalışmak istediği halde iş bulamıyor; Özelleştirilen işyerlerinde her 10 kişiden 7'si işini kaybetti; en yüksek gelir grubundaki 6.5 milyon kişi toplam gelirin %40'ını, alırken, en düşük gelir grubundaki 6.5 milyon kişinin toplam gelirden aldığı pay %1.5; vergilerin %73'ü emekçilerden toplanıyor, sermayeden alınan vergi ise kağıt üzerinde %14, oranları da sahte belgelerle iade ediliyorlar.

IMF, Dünya Bankası ve Dünya Ticaret Örgütü gibi uluslararası sermaye örgütleri, yalnızca Türkiye'yi bu şiddetli yoksulluk, yoksunluk ve yıkıma sürüklemiyor. Bu haydutlar, bütün dünyayı sermayenin kâr hırsına feda ediyorlar.

Bu sermaye örgütleri, uyguladıkları programlarla dünyada 800 milyon kişiyi açlık sınırının altına ittiler. En zengin 3 kişinin geliri artık en yoksul 48 ülkenin toplam zenginliğinin üzerinde. Devletler, şirketlerin yanında cüceleşti; en büyük 100 ekonomiden 51'ini uluslararası tekeller oluşturuyor. Hergün yetersiz beslenmeden yani açlıktan ölen çocuk sayısı 30 bini buldu. Yoksul ülkeler her gün 38 trilyon lira dış borç ödemesi yapıyorlar. Ve eşitsizliğin, yoksulluğun giderek arttığı ülkelerde yaşayan insanların sayısı, dünya nüfusunun %85'ini oluşturuyor.

Biz emekçiler ve ezilenler Prag'daki toplantının gerçek konusunu, emek maliyetlerini, yani ücretleri daha da düşürmek için dünyanın dört bir yanındaki insanların hayatlarını alt üst etmenin oluşturduğunu biliyoruz; sermayenin sömürüsünü sınırlandıran her türlü ulusal engelin ve demokratik hakkın ortadan kaldırılması olduğunu biliyoruz; sermayeye yeni sömürü alanları açmak için her şeyin ticarileştirilmesi olduğunu biliyoruz!

Bunu bilen yalnızca bizler değiliz, Seattle'da, Washington'da, Brüksel'de Dünya Ticaret Örgütü'ne, IMF ve Dünya Bankası'na karşı yürüyen emekçi ve ezilenler, Kanada'dan başlayarak dünyanın her yanında yürüyüşe geçen kadınlar; Prag zirvesini ablukaya alan emekçi ve ilerici güçleri harekete geçiren de yaşanan gerçeğin kanıtı olduğu bu bilinçtir. Uluslararası kapitalizme karşı yükselen ve dünyanın tüm emekçilerinin, ezilenlerin gönüllerini fetheden bu eylemler, önümüzdeki yıllara damgasını vuracak olan tek gücün emperyalist zirveler olmadığını bir başka gücün, emekçilerin ve ezilenlerin eşitlikçi, adaletçi ve özgürlükçü enternasyonalist birliğinin de tarihin kapısını zorladığını gösteriyor.

Bizler, İsanbul'daki emekçi ve ezilenlerin örgütleri, ilerici güçler olarak, emekçilerin ve ezilenlerin bu uluslararası dayanışmasının safalarında yerimizi alıyor ve emperyalizme ve kapitalizme karşı mücadele bayrağını ülkemizde de yükseltme kararlılığında olduğumuz ilan ediyoruz.

İşte bu yüzden dünyanın her yanındaki emekçiler gibi bizler de IMF ve Dünya Bankası'nın Prag Zirvesi'ni lanetliyoruz! IMF ve Dünya Bankası'nın sömürü programlarının arkasındaki en büyük siyasi gücün, ABD'nin İstanbul Konsolosluğu'nun ve bu programların ülkemizdeki en ateşli mütefikleri olan sermaye örgütlerinin ikisinin, TUSİAD ve İstanbul Sanayi Odası'nın karşısında emperyalizme karşı nefretimizi, kapitalizme karşı öfkemizi haykırıyoruz!

Kahrolsun emperyalizm!

Kahrolsun sermayenin uluslararası saldırı örgütleri IMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü!

Yaşasın işçilerin, kamu emekçilerinin ve tüm ezilenlerin enternasyonalist dayanışması ve mücadelesi!

DİSK: Bank-Sen, Basın-İş, Dev Sağlık-İş, Limter-İş, Nakliyat-İş Genel Merkezleri; Genel-İş 2 No'lu Bölge Şb., Genel-İş 3-7-9 No'lu ve Konut İşçileri Şubeleri, Lastik-İş İstanbul Şb. Tekstil İstanbul Şb., Emekli-Sen İstanbul Şubeleri/ **Türk-İş:** Belediye-İş 2 No'lu Şb., Deri-İş Tuzla Şb. Tez Kop-İş 2 No'lu Şb./ **KESK:** Eğitim-Sen 1-2-3-4-5-6-7-8 No'lu Şubeler, Tüm Bel Sen 1-2-3-4-5-6 No'lu Şubeler, SES Bakırköy-Şişli-Aksaray-Anadolu Şubeleri, BES 1-2-3 No'lu Şubeler, Haber Sen Kadıköy-Beyoğlu-Aksaray Şubeleri, Enerji Yapı Yol Sen İstanbul Şb., Tarım Gıda Sen İst. Şb., BTS 1-2-3 No'lu Şubeler, Tüm Sosyal Sen Anadolu-Avrupa yakası Şubeleri, Or Kam Sen İst. Şb., Tüm Yargı Sen İst. Şb., Tüm Bank Sen İst. Şb., Asim Sen İst. Şb., Kültür Sen İst. Şb./ Dayanışma Sendikası/ **TMMOB:** Makine Mühendisleri Odası İst. Şb., Elektrik Mühendisleri Odası İst. Şb., Harita ve Kadastro Mühendisleri Odası İst. Şb./DSİP, EMEP, ÖDP İst. İl Örgütleri/İstanbul Halkevleri/İPSD/İstanbul Üniversite Öğrencileri Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org> Koordinasyonu/HADEP İst. İl Gençlik Kolu

Dünya Bankası emrediyor:

Yıkımı derinleştirin!

İMF teftişinin sürdüğü günlerde, Dünya Bankası (DB) da bir rapor yayınladı. “*Türkiye: Sürdürülebilir Büyüme İçin Reformlar*” başlıklı, Ağustos 2000 tarihli bu rapor (*Cumhuriyet*, 14 Eylül ‘00), yürürlükteki yıkım programının seyrine müdahalenin çerçevesini oluşturuyor. DB’nin istekleri birer direktif niteliği taşıyor. Bilindiği gibi, DB, niyetlere değil uygulamada alınan sonuçlara göre kredi veriyor.

Rapordaki direktifler, iktisadi ve sosyal yıkımın derinleştirileceğini gösteriyor. Elbette bu, faşist baskı ve terörün de alabildiğine tırmandırılacağı anlamına geliyor. Rapordaki direktiflerin başında, “2000 yılında başlatılan ve birçoğu geçici gelir artışlarına dayalı olan mali tedbirler sürecinin uzun vadede devam ettirilmesi” yer alıyor. Bu çerçevede 2001 bütçesi “daimi artışlar”, “yapısal mali reformlar”, “harcama önlemlerinin daha dengeli bir karışımı” üzerine oturtulacak. Demek oluyor ki, 2000’de geçici olarak anılan vergiler süreklileştirilecek, işçi ve emekçilerin ilği emilecek. Devletin ekonomideki faaliyetinin minimum seviyeye indirilmesi adına, yoğun ve hızlı bir özelleştirme, beraberinde özellikle kamuda istihdam edilen işçi ve emekçilere acımasız bir tensikat uygulanacak. Rant-faiz-mafya ekonomisi daha da pekiştirilerek spekülasyon sermayenin alanı genişletilecek, üretim çökertilecek. Bütçeden eğitim, sağlık, ulaşım, iletişim gibi alanlara ayrılan pay olabildiğince düşürülecek; bu alanlarda emperyalist ve yerli tekellerin hakimiyeti ve keyfiyeti sağlanacak...

Dünya Bankası, sosyal güvenlik alanında daha derin “yapısal reformlar” istiyor. Bu “reformlar” emeklilik ve sağlık sigortalarının ayrılması biçiminde zaten gündemdeydi. Emeklilik yaşı 17 Ağustos depremi günlerinde zaten artırılmıştı. Şimdi istenilen “reform” emeklilik sistemi ve sağlık hizmetlerinin tümünden özelleştirilmesidir. **Yani sosyal güvenlik sisteminin ortadan kaldırılmasıdır.**

Yine, “işsizlik sigortası yürürlükte olduğuna göre zorunlu **kıdem tazminatları** ödemelerinin gerekçesi artık mevcut değil” denilerek, hem işçilerin alınteri birikimine, hem de işgüvencesi sağlamada payı olan bir kazanıma göz dikiliyor. Yürürlüğe giren işsizlik sigortasının nasıl bir aldatmaca olduğu ise yeterince biliniyor.

DB’nin üzerinde önemle durduğu bir diğer konu, kamu bankalarının özelleştirilmesidir. Vakıfbank, Emlak ve Halk Bankası’nın 2002’ye kadar özelleştirilmesi isteniyor. Bu arada “Halk ve Ziraat Bankası için ticarileştirme” süreci, kağıt üzerinde yaklaşık **20 milyar dolara** ulaşmış görev zararının karşılanmasını kapsayacak. Yani bankaların özelleştirilmesiyle yetinilmeyecek, emekçi halktan sermaye tekellerine 20 milyar dolar hortumlanacak. Bu para, İMF ve DB’nin 3 yıllık “ekonomik program” çerçevesinde vereceği kredinin yaklaşık 5 katı büyüklüğünde.

Ormancılıkla ilgili kuruluşların yeniden yapılandırılmasını, “ticari faaliyetlerinin özelleştirilmesini” isteyen DB, tarım alanında da tam bir yıkımı dayatıyor. Fiyat desteklerinin aşamalı olarak kaldırılması ile, küçük üretici köylü tefeci-tüccarların insafına terkedilecek. Köylü ürününü satma imkanı bile bulamayacak, tarlalarda çürümesinin ya da yakmanın acısını daha fazla yaşayacak. İşçi ve emekçiler için temel besin maddesi olan tarımsal ürünler, giderek daha fazla ulaşılabilir olacak. Dışalım korumasının azaltılması ve yerli tarımsal fiyatların dünya fiyatlarına bağlanması ile, yerli tarıma nihai darbelerden biri vurulacak. Emperyalist tekeller karşısında hiçbir rekabet gücü bulunmayan tarım üreticileri, büyük bir çöküş yaşayacaklar. ‘99’da tarıma ayrılan pay 5 milyar dolar iken, bu rakam 2001’de 400 milyon dolara düşürülecek.

DB’nin tarım konusundaki diğer emirleri ise şöyle: Suni gübre desteği 2001 yılından sonra uygulanmayacak. Kredi destekleri 2002 yılı içinde aşamalı olarak kaldırılacak. Tahıla ilişkin ithalat gümrük tarifeleri azaltılacak (yerli pazar tümüyle emperyalistlerin elinde olacak.) TEKEL, ÇAYKUR, Türkiye Şeker Fabrikaları dahil tarımdaki KİT’ler özelleştirilecek... Kısacası kırdı yıkım, ülke çapında koyu bir sefalet, açlık, işsizlik...

Görüldüğü gibi, DB ile İMF’nin direktifleri paralellik arz ediyor. MGK-TÜSİAD hükümeti, bu direktifleri yerine getirmek için sarfettiği çaba karşılığında emperyalist ve yerli sermaye çevrelerinden takdir topluyor. Ecevit’in “ince ayar” konusundaki çıkışının sahteliği buradan belli. “Kimse bize direktif veremez, kararı biz veririz” yönlü sözler, direktiflere uymakta gösterilen kararlılık, işçi-emekçi düşmanlığındaki ortak ısrar, Cottarelli’nin ziyaretini sözde “bağımsızlık”ın kazanıldığı güne denk getirmesi karşısında tuz-buz olmaktadır.

Burada bir noktanın altını da çizmek gerekiyor. Cottarelli “ince ayar” sözlerini ilk sarfettiğinde kimse ses çıkarmamış, hatta onaylamıştı. Ta ki Cottarelli “ince ayar”la **askeri harcamaların kısıtlanmasını** da kastettiğini belirtene kadar... Generalleri savunma güdüsüyle Ecevit tarafından yaratılan bu “mini kriz” nedeniyle, “borsa tepetaklak gitti, içeride faizler 3-4 puan yükseldi, dışarıda işlem gören hazine tahvilleri de aniden satılmaya başladı, faizleri yükseldi. Yani uluslararası piyasalarda programın kredibilitesine gölge düştü” (*Hürriyet*, 14 Eylül ‘00) Demek ki, ordunun itibarı için gerekli küçük bir sahte çıkışın bile bir bedeli var.

İşçi ve emekçiler her geçen gün yoğunlaşan saldırılar karşısında cılız kalan tepkiler dışında ses çıkarmadılar. Oysa yıkım programı dosdoğru onları hedefliyor. Sermaye iktidarı, yapısal krizini İMF ve DB gibi emperyalist mali jandarmaların emirleri ışığında yönetmeye çalışıyor. Kriz yönetiminin esasını, faturaların emekçi kitlelere ödettirilmesi ve sistemin tahkim edilmesi oluşturuyor. Bu çerçevede işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin her türlü ekonomik, sosyal, siyasal kazanıma el uzatılıyor. Cottarelli, programın temelinin ücretlerin hedef enflasyon kadar artırılması olduğunu ve bu konuda ikinci ek niyet mektubuyla güvence verildiğini belirterek, memur ve işçi ücretlerinin **tüm yıl için %12’lik** hedef enflasyon kadar artırılması ısrarını sürdürüyor. Demek ki, işçi ve emekçiler 2001 yılında bugünleri bile arayacak hale gelecekler.

2000 yılı, işçi ve emekçiler payına büyük kayıplara sahne oldu. TİS dayatmalarına neredeyse boyun eğildi. Grevler yasadışı yollarla yasaklandı. Baraj saldırısı ile 10 sendikanın TİS yetkisi düşürüldü. Kamu emekçilerini tensikattan geçirmeyi kolaylaştıracak KHK çıkarılmaya çalışılıyor vb. Ekim’den itibaren meclis gündemine girecek 2001 bütçesi, bu kapsamlı saldırı dalgasının giderek büyütülmesinin planlanması olacak. İşçi ve emekçiler planın oluşturulmasını sessizlikle seyrettikleri durumda, emperyalist mali kuruluşların yetkileri sömürge valisi gibi davranmakta haklı olacak, pervasız açıklamalar ve yeni saldırı planları yapmaya devam edecekler. Tabii sermaye iktidarı da emirleri uygulamaya bakacak.

2001’i saldırı dalgasını kırarak karşılamak için, işçi ve emekçilerin önünde; “İMF, Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkilere son!”, “Emperyalistlerle açık-gizli tüm anlaşmalar iptal edilsin!”, “Dış borç ödemeleri durdurulsun. Tüm dış borçlar geçersiz sayılsın!” taleplerini de içerecek tarzda, bir birleşik-militan mücadele hattını örnek görevi durmaktadır.

Anti-emperyalist öfke sokağa taşı

“Kahrolsun İMF, kahrolsun emperyalizm!”

Ankara:

26 Eylül tarihinde Prag’da gerçekleştirilen İMF ve DB zirvesine; emperyalist-kapitalist düzen sözcülerinin timsah gözyaşları değil, dünyanın dört bir yanından gelen komünistler, anarşistler, çevreciler, otonom gruplar, militan direnişleriyle damgalarını vurdular. Türkiye’de de bu doğrultuda oluşturulan Ankara Küreselleşme Karşısı Girişimi, 26 Eylül gününde Kızılay YKM önünde saat 18:00’de bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Eyleme yaklaşık 600 kişi katıldı.

Eylemde Halkevleri, Dayanışma Sendikası, Ankara Küreselleşme Karşısı Girişim, Nakliyat-İş, ODTÜ Öğrenci Birliği, İÜDER-İTÜDER-ODTÜDER, Özgür Genç, Kaldıraç, ÖDP pankartlarıyla katıldılar. Komünistler de eyleme “Kahrolsun emperyalist kölelik!”- Kızıl Bayrak imzalı pankartla ve çeşitli dövizlerle katıldılar.

Polis aşırı “güvenlik önlemleri”yle ortamı terörize etmeye çalıştı.

“Küresel saldırıya küresel direniş!”, “MAİ-MİGA-tahkim, kahrolsun emperyalizm!”, “Kahrolsun İMF, kahrolsun emperyalizm!”, “Prag’a selam, direnişe devam!”, “Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!”, “Hücre ölümdür, girmeyeceğiz!”, “Hücreleri parçala tutsaklara sahip çık!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”... ve daha onlarca sloganın atıldığı eylem, yaklaşık 40 dakika kadar sürdü. Sonrasında ÖDP Çankaya İl Örgütü binasına kadar yürüyen kitle burada dağıldı.

İstanbul:

İMF ve Dünya Bankası’nın Prag’ta toplanması, küreselleşme ve emperyalizm karşısı eylemleri beraberinde getirdi. Dünyada toplantıdan çok, toplantıya karşı eylemlerin haberleri verilmekte ve gösteriler izlenmekte. Bunun sebebi eylemdeki kitlenin militanlığı ve emperyalizmin dünya hakimiyetine karşı duruşu. Türkiye’de de yankısını bulan anti-emperyalist eylemlerin İstanbul ayağı da Tüyp önünde başladı.

İMF ve DB’nin çeşitli ülkelerdeki ekonomik müdahalelerinin yoksullaşmayı artırdığını, bu kurumların kapatılması gerektiğini savunan sendikalar, bazı siyasi partiler, kurumlar basın açıklaması düzenledi. Saat 13.00’da Tüyp önünde toplanan yüz kişilik kitle karşısında yoğun önlem alan polis, gösteriye izin vermeyeceğini açıkladı. Ardından kitlenin etrafı polis çemberiyle sarıldı. Kitle pankartlarını ve dövizlerini indirmede, sloganlarına devam etti. Kısa sürede anlaşmanın sağlanması ile basın açıklamasını okudu. Basın açıklamasının okunması sırasında slogaların yükselmesi, polisin yeniden “yaptığınız yasa dışıdır” demesiyle kesilmek istendi. Ancak basın açıklaması okunmaya devam edildi ve bitirildi.

Sendikaların, partilerin, kurumların imzaları bir hayli fazla olmasına rağmen, adeta bununla ters orantılı olarak, eyleme katılım son derece düşüktü.

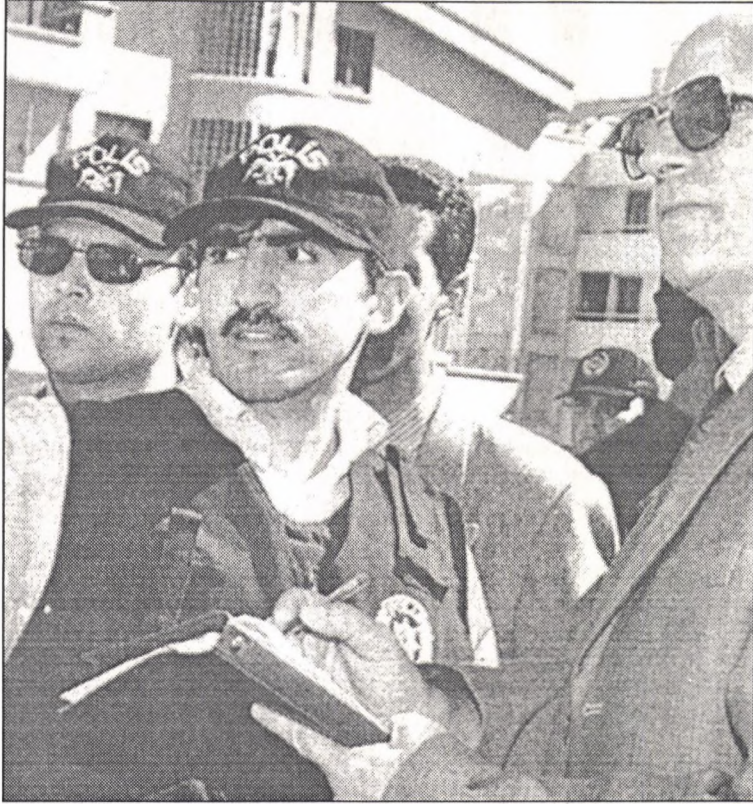
İzmir:

Küresel Sermayeye Karşı İzmir Girişimi tarafından 26 Eylül’de İzmir’de de eylem yapıldı.

18:00’de Konak Meydanı’nda yapılan eyleme yaklaşık 2000 emekçi katıldı. “Kahrolsun İMF, kahrolsun emperyalizm!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Katil sermaye!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük!”, “Hücre ölümdür, izin vermeyeceğiz!”, “Küresel saldırıya, küresel direniş!”, “İMF mezara, halk iktidara!”, “Milyonlar aç, milyonlar işsiz, yaşasın küresel direnişimiz!” vb. sloganlarının atıldığı eylem, SES İzmir Şube Başkanı Mevlüt Ülgen tarafından okunan basın açıklaması sonrası bitirildi.

Küresel Sermayeye Karşı İzmir Girişimi, içinde sendikaların, partilerin ve çeşitli DKÖ’lerin de bulunduğu 25 civarında kurumdan oluşuyor

Kışlalı suikastı zanlısı yakalandı!

Bu kaçınıcı zanlı!

Bu kaçınıcı itirafçı!

Biz seyrede seyrede yorulduk. Siz bu operasyon orta oyununu göstere göstere yorulmadınız mı?

Tekrar tekrar gösterime giren bu oyunlar artık bayatlamadı mı? Halkı kandırılacak çocuk mu sanıyorsunuz?

Geçmişte de onlarca katil zanlısı "yakalandı" ve herşeyi tam da polisin hazırladığı senaryolar doğrultusunda "itiraf" ettiler. İstanbul polisi ile Ankara polisi, MİT ile Emniyet arasındaki dalaştan dolayı verdikleri "itiraf" birbiriyle çelişse de, sonuçta herşeyi "itiraf" ettiler. Roma'yı kim yaktı, Sezar'ı kim öldürdü diye soruşturma yürütse polis, sopayı yiyen tetikçiler bu eylemi de "itiraf" edecek ve gerekirse ayrıntılı, krokili yer gösterimi yapacak!

Peki sonuç ne oldu?

Hiçbir itirafın ömrü birkaç aydan çok sürmedi.

Bu yüzden birkaç ayda bir yeni "zanlılar" ve yeni "itiraf" gündeme geliyor.

Tabii polis de gitgide ustalaşılıyor. Her yeni

zanlıya bir önceki ile "uyumlu" itiraflar yaptırıyor.

Sermaye devleti ve polisi bu tür göstermelik operasyonlarla kontr-gerillanın kanlı icraatlarına perde çekmeyi başarabileceğini mi sanıyor?

Yakalananlar, olsa olsa, kontr-gerillanın kiraladığı katiller, tetikçilerdir.

Böylece hangi adalet sağlanmış oluyor?

Emir verenler görevlerinin başındalar.

Susurluk devleti hala iş başında. MGK hedef göstermeye, kontr-gerilla şebekesi katliam ve cinayet planları hazırlamaya ve uygulamaya devam ediyor. İşte Ulucanlar katliamı bunun son örneklerinden biri.

Umut, Balina, Matador vb. vb., göstermelik operasyonlarla gözlere perde indirip işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci adaletinden, ezilenlerin öfkesinden yakayı sıyrabileceğini mi sanıyorsunuz? Öyle sanıyorsanız yanıldığınızı göreceksiniz!

Kahrolsun MGK, MİT, CIA, kontr-gerilla!

Kahrolsun emperyalizm ve işbirlikçisi sermaye iktidarı!

Faşist cunta ve sendikalar

12 Eylül 1980'de Pentagon-CIA planlaması ve yönlendirmesiyle yapılan faşist askeri darbenin üzerinden 20 yıl geçti. Bugünlerde bu darbeyle ilgili farklı kesimlerce değerlendirmeler yapılmaktadır. "Anarşi ve terörü" önlemek söylemiyle yapılan darbeyle işçi sınıfı, emekçiler ve devrimciler üzerinde azgın bir terör estirilmesi, yapılışının gerçek nedenlerini çıplak bir şekilde ortaya koymuştur.

Anarşi ve terör söylemlerini ağızlarından düşürmeyen faşist generaller, hizmet ettikleri emperyalist sermaye ve yerli tekelleci burjuvazinin sınıf çıkarları doğrultusunda, ilk elden işçi sınıfının ve devrimcilerin örgütlülüğüne saldırıp yasaklamış, fabrikalarda askeri kışla disiplini, devrimciler üzerinde ise faşist terörü tırmandırmıştır.

İMF paketi olan 24 Ocak Kararları'nın hayata geçirilebilmesi için sermayenin "istikrara" ihtiyacı vardı. Zira '70'li yıllarda işçi sınıfı mücadelesi yükselmiş ve kapitalistlerden belli ödünler koparmıştır. Bu koşullarda "istikrar" ancak süngü gücüyle sağlanabilirdi. Bu ihtiyaç sermaye düzeninin bekçisi ordu tarafından 12 Eylül darbesiyle karşılanmıştır.

Darbeye karşı sendikaların utanç verici tutumu

İşçi sınıfına dönük saldırı ilk günden belli olduğu halde, Türkiye'de en büyük işçi konfederasyonu olan Türk-İş, faşist darbeye tam destek verir. Dönemin Türk-İş genel sekreteri Sadık Şide, cunta hükümetinde bakan olur. Bununla da yetinmeyen bu hainler, cunta başı K. Evren'e teşekkür mesajı gönderirler ve DİSK üzerinde estirilen terörü desteklerler. Bugünlerde B. Meral öncülüğünde MGK güdümünde hareket edenler, onlarca yıldır işçi sınıfının sırtından geçinenler, işçi sınıfına ihanet etmeyi bir gelenek haline getirmişlerdir.

Cuntanın saldırıları o kadar açıktır ki, sermayenin bir temsilcisi; "bugüne kadar onların, (işçilerin) yüzü güldü, bundan sonra bizim (patronların) yüzümüz gülecek" şeklinde bir açıklama yapabilmıştır. Yine kapitalistlerin önde gelen temsilcilerinden Vehbi Koç,

faşist cuntanın başı K. Evren'e bir mektup göndererek, isteklerini iletmıştır.

Devrimcilere, ilericilere, aydınlara, sendikacılara (özellikle DİSK'li sendikacılara) azgınca saldıran askeri cunta, sermaye için dikensiz gül bahçesi yaratmak istiyordu. Cunta karşısında DİSK, kendisi de saldırıların hedefi olmasına rağmen, örgütlü bir tepki ortaya koyamamıştır. Dahası DİSK'in birçok yöneticisi askeri cuntaya teslim olmak için sıraya girmiştir. İşçi sınıfına ve kazanılmış haklarına dönük yoğun bir saldırı hayata geçirilirken, DİSK'li sendikacıların çoğu can derdine düşüp, utanç verici bir şekilde devletin kolluk kuvvetlerine teslim olmuşlardır. Bu sayede, bir zorlukla karşılaşmadan, işçi sınıfının yıllarca mücadele ederek kazandığı haklar süngü zoruyla geriye alınmıştır. Cunta sonrası ilk "sivil" hükümeti kuran T. Özal, yabancı sermayeyi ülkeye davet ederken, Türkiye'nin "ucuz işgücü cenneti" olduğunun altını çiziyordu.

İşçi sınıfını, faşist askeri cuntanın insafına terk eden sendikal ihanet cephesi, geline aşamada, İMF-TÜSIAD düzenine paha biçilmez hizmetlerde bulunmaktadır. MGK güdümünde ESK "sivil insiyatif" gibi kurumlaşmalarda, burjuvazi ve devlet temsilcileriyle bir araya gelip, emek düşmanı politikaların merkezi düzeyde onaylayıcıları durumuna gelmişlerdir. Sendika yöneticilerinin bu ihaneti olmasaydı, düzenin İMF patentli yıkım saldırısını bu pervasızlıkta hayata geçirmesi mümkün olmazdı.

Son 20 yılın en azgın saldırısıyla karşı karşıya bulunan işçi sınıfı ve emekçilerin bu saldırıyı püskürtbilmeleri, ancak sendikal ihaneti parçalayan bir örgütlülük ve eylemle mümkün olabilir. Sorunlara düzenin iç dengeleri üzerinden bakan her türden anlayış sınıf hareketi önünde aşılması gereken bir engeldir. Zira düzenle cepheden çatışmayı göze alamayan bir mücadele tarzının başarı şansı yoktur.

Herkese iş, tüm çalışanlara işgüvencesi!

Tüm çalışanlar için grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı!

Sınırsız grev ve genel grev hakkı!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Lokavt yasaklansın!

Kürt halkı liberal teslimiyetin utancına ortak olmamalıdır!

Devlet Bahçeli MHP'nin HADEP ile dirsek teması içinde olduğu yönündeki iddialar karşısında şu açıklamayı yapmış: "*Diyarbakır, Türkiye Cumhuriyeti'nin bir ilidir. Orada yaşayanlar Türk vatandaşlarıdır. Anayasa ve yasalara saygılı her kurum ve kuruluş, hükümetimizin ve bizim muhatabımızdır.*"

Kürt liberalleri Devlet Bahçeli'nin bu sözleri karşısında "yarabbi şükür!" diyebilirler. Kürt liberallerinin teslimiyet sürecinde geldiği nokta, liberaller tarafından değil Kürt emekçi halkı tarafından omuzlanan özgürlük mücadelesinin geçmişte karşısında utanç verici bir konumdur.

Kanlı eli Kürt halkının boğazından hiç eksik olmamış faşist-ırkçı-sömürgeci parti MHP için yukardaki açıklamalar kendi içinde bir tutarlılığın göstergesidir. Değişen MHP değildir. MHP dün neyi söylüyorsa bugün de aynı şeyi söylüyor. Dün Kürt halkına, onun eşitlik ve özgürlük mücadelesine ne kadar düşman ise bugün de o kadar düşman. MHP için değişen şey şudur. MHP Kürt illerinde HADEP'in tabanına göz dikmiş durumdadır.

Ve HADEP şahsında Kürt liberalleri teslimiyet bataklığının bu yolunda ilerlemeye devam ederlerse, MHP'nin yukardaki hesabının hiçbir karşılığı olmadığını söylemek mümkün değildir.

Kürt halkı bu utanca ortak olmamalıdır. Liberal teslimiyet, bataklığın yoludur. Emperyalizme ve sömürgeci sermaye iktidarına karşı Kürt, Türk, Arap, Çerkes tüm halk ve azınlıklardan işçi sınıfı ve emekçilerin birleşik devrimci sınıf mücadelesi ise özgürlüğün yoludur.

Kahrolsun liberal teslimiyet!

Yaşasın eşitlik, özgürlük ve sosyalizm!

Ya katledilmeye alışacağız, ya sermaye iktidarına karşı savaşacağız!

Marmara bölgesi ve İstanbul'u her an büyük bir deprem vurabilir. Milyonların yaşamı tehdit altındadır.

Açıklanan son araştırma sonuçlarına göre bölgede beklenen depremin büyüklüğü en az 7 şiddetinde olacaktır. Depremin 7 ila 8 şiddeti arasında olması bekleniyor.

7.4 şiddetindeki Gölcük depreminde, depremin yakından etkilediği bölgelerdeki binaların %8'i yıkıldı. Marmara-İstanbul depremi için bu oran %3 olursa, sadece İstanbul üzerinden, yıkılması beklenen bina sayısı 30 bin ve can kaybı 150 bin olarak hesaplanıyor. Bu en iyimser rakam. Eğer bu oran %10 olursa, yıkılması beklenen bina sayısı 100 bin ve can kaybı 500 bin olarak hesaplanıyor.

Böyle bir hesabı aktarmak bile kanımızı donduruyor.

Ama devlet bu bilinen gerçek karşısında hiçbir şey yapmıyor.

Yani İstanbul ve çevresini etkileyecek bir depremde 1 milyona yaklaşacak bir can kaybı ihtimali hiç de uzakta değil. Çürük zeminlerde çürük binalarda oturmaya mahkum edilen emekçi halk, onbinler, yüzbinler halinde kurbanlık koyun gibi telef edilecek, eğer bu düzene kader deyip boyun eğilirse.

Devletin bu can kaybını gidermek için aldığı hiçbir ciddi önlem yok. "Evinizi onarın, sağlamlaştırın, çürük binalarda oturmayın!" diyerek halkla alay etmeyi çok iyi biliyor ama. Sömüre sömüre, hortumlaya hortumlaya işçinin, emekçinin cebinde üç kuruş para bırakıyorlar mı ki halk evini sağlamlaştırsın!

Emekçi halkın canı sermaye devletinin umurunda bile değil. Onlar halkın kanını emmekle meşguller. Onlar halkın canının rantını yağmalamakla meşguller. Değil deprem suçlularından hesap sorulması, daha yağmaladıkları deprem yardımlarının bile hesabını vermiş değiller. Şimdi de deprem sigortası adı altında yeni bir yağma kapısı açıyorlar.

Katil müteahhitlere katlettikleri insan başına 2 milyon lira gibi "ceza" kesiyor bu devletin mahkemeleri. İşte bu düzenin adaleti bu. Ceza değil

adeta yeni katliamlar için teşvik belgesi. Çünkü katil müteahhitlerin üzerine gidilse, kirlı bir yumak gibi ipin başı devletin en tepesine kadar uzanacak. Bizzat Demirel değil miydi, Erzincan depreminde yerle bir olan kamu binalarının müteahhiti?

Gerekli önlemleri almak için elde para yok, kaynak yok, diyorlar. Polise yatırım yapıyorlar. Katliamlar sonrası gelişecek isyanları bastırmak için! Sermaye iktidarı için "deprem sorununu" çözmenin, sonuçları en kanlı da olsa, en düşük maliyetli yolu bu çünkü!

Kaynak mı yok? Kaynak var! Ama sermaye için var! İşçi sınıfı ve emekçilerin sırtından sefa sürenler için var! Devlet terörü için kaynak var! Emperyalizmin bölge jandarmalığını yapmak için, milyarlarca dolarlık silah ihaleleri için kaynak var! Sömürü için kaynak var! Yağma, talan, hırsızlık için kaynak var!

Hem de bu kaynaklar gene işçi sınıfı ve emekçilerin cebinden çalınan kaynaklar.

Öyleyse ne yapmalıyız?

Ya depremle birlikte yaşamaya alışmak adı altında, bu düzen tarafından bu devlet eliyle katledilmeye alışacağız! Ya da aşağıdaki talepler altında birleşip, örgütlenip, sermaye iktidarına karşı savaşacağız. Üçüncü bir yol yok!

*** Tüm deprem hesapları halkın denetimine açılmalı!**

*** Deprem yardımlarının yağmalanmasına son verilsin!**

*** Katiller ve hırsızlar cezalandırılsın!**

*** Başta Marmara-İstanbul olmak üzere deprem tehditi altındaki tüm bölgelerde acil deprem seferberliği başlatılsın!**

*** Sermayeye değil deprem önlemlerine ve depremzedelere bütçe!**

*** Tüm depremzedelere iş olanağı ya da asgari geçim ödemesi!**

*** Tüm depremzedelere parasız temel hizmetler!**

*** Can kayıpları için tazminat!**

*** Herkese sağlıklı, güvenli ve ihtiyaca uygun ucuz konut!**

Halkın öfkesi artık sokaklara taşıyor!

İstanbul Büyükşehir Belediyesi yeni bir vurgun kapısı açmak için, minübüslerin Vezneciler-Edirnekapı hattını iptal etti. Fatih ve Aksaray bölgesinde işe gidip gelen halk belediyenin bu kararı nedeniyle bir otobüse daha binmek zorunda bırakıldı. Fazladan bir otobüs gidiş-geliş parası 800 bin lira. Yani aylık ortalama 20 milyon lira. Belediye böylece çoğu asgari ücretle ayda 80 milyon liraya yaşamaya çalışan emekçilerin cebinden 20 milyon lirayı çalıp, bu parayı eşi dostu olan halk otobüsçülerinin kasasına aktarmak istiyor.

Bu karara halkın öfkesi büyük oldu. Bunun karşısında belediye 10 gün süre ile Edirnekapı-Vezneciler arasında ücretsiz otobüs tahsis edeceğini açıklayarak öfkeyi yatıştırmak istedi. Ama bir hafta geçmeden ücretsiz otobüsleri ulaşımdan kaldırdı.

Bunun üzerine 26 Eylül sabahı binlerce kişi Edirnekapı'dan Vezneciler'e kadar protesto yürüyüş eylemini kendiliğinden başlattı.

Sermayenin belediyesini koruyabilmek için sermayenin valisi polis güçlerini halkın üzerine seferber etti. Yüzlerce polis ve çevik kuvvet, protestoyu engelleyemese de, halkı yıldırıyorsa çalıştı ve üzerinde terör estirdi.

Polisler protestocu halka "siz anarşist misiniz!", "siz terörist misiniz!" diyerek çıktı. Polis şefleri "ele başı" olanların tespit edilmesi ve gözaltına alınması için emirler yağdırdı. Birçok insan coplandı, tartaklandı. Basına eylemlerini anlatmak isteyenler engellendi, yaka paça yerlerde sürüklendi.

Protestocuların çoğu hayatlarında ilk kez böyle bir eyleme katılıyorlar. Ve çoğu düzen gericiliğinin etkisi altında oldukları için kendilerine "anarşist", "terörist" muamelesi yapılması karşısında daha da öfkelenildiler. Yarın devletin "anarşist", "terörist" diye suçladığı kişilerin hak ve özgürlükler için sermaye iktidarına karşı devrimci savaşı örgütleyenler olduğu gerçeğini daha iyi anlayacaklar. O zaman kendilerine "anarşist", "terörist" denmesinden de gocunmayacaklar ve öfkeleri daha bilinçli olarak sermaye iktidarına karşı yönelecek.

Peki ya sermaye iktidarı? Valisi, polis şefleri? Bu öfke ülkenin dört bir tarafından sokaklara taşınca, siz yarın ne yapacaksınız! Diyelim ki polis sayısını iki katına çıkardınız! Ama öfke daha da büyüdü? Fabrikalar, okullar, semtler, sokaklar, köyler, tarlalar, meydanlar her yer eylem alanı! Sonra ne yapacaksınız? Her taşın altında "terörist", "anarşist" aramak zorunda kalınca ne yapacaksınız! Her eve maaşlı bir polis mi yerleştireceksiniz! Her taşı bağlayıp ve her taşın başına bir de köpek mi yerleştireceksiniz! Efendilerinizin bütçesi buna yetecek mi!

Peki ya bu öfkeyi örgütleyecek olan sınıf devrimcisi sesi boğmaya gücünüz yetecek mi? Ulucanlar'da katlettiniz, ama yenilen siz oldunuz!

Çürümüşsünüz! Kokuşmuşsunuz! Çaresizsiniz! Elinizdeki tankla, tüfekte, copla, kurşunla ilelebet dünyanın efendisi olarak kalacağınızı ve kan emmeye devam edeceğinizi sanıyorsunuz! Yanılıyorsunuz! Döktüğünüz kanda boğulacaksınız!

Ulucanlar katliamının yıldönümünde Türkiye ekonomisi

A. Tamer

Türkiye kapitalizminin ya da emperyalizme bağımlı orta gelişkinlikteki benzer kapitalist ülkelerin müzmin sorunu biliniyor. Bu sorun yapısal bir sorun. Kısmi ya da dönemsel önlem ya da politikalarla düzeltilmesi olanaksız sermaye birikimi sorunu. Bu ülkelerin sermaye sınıfları, bir yandan emperyalizme bağımlılığın sorunlarıyla boğuşurken, diğer yandan sürekli olarak emekçilerin boğazına basmanın politik-sosyal maliyetleri ile başetmek durumundalar. 10-15 yıllık aralarla patlayan krizler, bunlara eşlik eden kurumsallaşmış bir faşist devlet terörü, bölgesel eşitsizlikler, sürekli büyüyen gelir dağılımı adaletsizliği vb. bu ülkelerin emperyalizm çağındaki değişmez kaderi.

Emperyalist odaklarla daha fazla entegre olma gereksinimi ile bizzat bu odaklar tarafından daha fazla sömürülme eğiliminin çelişkisi açık. Bu çelişki Türkiye ve tüm benzeri ülkeleri birer zayıf halka haline getirmiş durumda. Emperyalizm bu ülkelere, temelde borç ödemeye dayalı bir ekonomik politikayı IMF ve Dünya Bankası eliyle dayatıyor. Dayatılan politika, bu ülkelerin borçlanma ve borç ödeme kapasitesini artırmaya dönük. Temel hedef bu. Bunun için, şu anda Türkiye’de olduğu gibi, elde avuçta ne varsa satılması (özelleştirmeler), sömürü oranının artırılması, sosyal politikalara son verilmesi ve küçük tarımsal işletmelerin tasfiyesi temelinde kırdan kente büyük bir değer aktarımı hedefleniyor.

Cottarelli’nin komiserliğinde yürütülen “istikrar programı” 1,5 yılını doldurmak üzere. Bu süre boyunca emekçilerin satın alma gücünde yaklaşık %20’lik bir azalma sağlandı (bu, emekçilerin %20 oranında daha fazla sömürülmesi anlamına geliyor). Son 10 yılda gerçekleştirilenden fazla özelleştirme gerçekleştirildi, uluslararası tahkim yasalaştı, sosyal güvenlik büyük ölçüde tasfiye edildi/ediliyor (mezarda emeklilik ve sigortada Şili-faşist Pinochet modeli uygulanıyor), tarımdaki devlet katkısı asgariye indiriliyor (ülke tarımı çökertiliyor, tarım emekçileri katmerli sömürüye tabi tutuluyor). Açık ki bu bir sermaye programıydı ve istikrardan kasıt da emekçilere dönük fütursuz saldırıydı. Saldırı IMF’nin Ankara’da bir büro açmasıyla taçlandırıldı. İşte 21. yüzyılın “düyun-u umumiyesi”. Tam bir uşaklık gösterisi, tam bir ulusal ihanet tablosu. Bir ülke başka türlü nasıl satılır?!

Sermayenin saldırı programını uygularken, siyasal iktidarın temel iddiası enflasyonu düşürmek oldu. Program emekçilere böyle takdim edildi. Bir süre kemerleri sıkacak, fedakarlıkta bulunacak, ama bu sürenin sonunda feraha çıkacaktık. Enflasyonun esas kaynağı da kamu açıkları olduğuna göre, kamuda giderler kısılacak, gelirler artırılabilecekti. Bu amaçla özelleştirmeye hız verildi, deprem de bahane edilerek emekçilere yeni vergiler konuldu, kamu emekçileri sefalet ücretlerine mahkum edildi ve bu arada özel sektördeki işçi ücretleri de enflasyon hedefiyle, yani %25’le sınırlandı.

Burada vergi meselesine değinmekte yarar var. Siyasal iktidarın 2000’de yürürlüğe koyduğu yeni vergi paketinin tamamına yakını dolaylı vergilerden oluşuyor. Yani gelirine bakılmaksızın herkes aynı vergileri ek olarak ödüyor. Örneğin aynı sigara için Koç da aynı vergiyi ödüyor herhangi bir emekçi de. Bu ülkede sermayenin vergi ödemek gibi bir alışkanlığının olmadığı zaten biliniyor. Bu alışkanlık

daha da tahkim edilmiş gözüküyor.

Bu arada ilginç bir gelişme oldu ve bir anda faizler yarıya düştü. Oysa bunu açıklayacak hiçbir ekonomik mesafe alınmamıştı henüz. Devlet Ağustos ‘99’da yaklaşık %120 ile borçlanırken, programın uygulamaya konulmasıyla birlikte birden %40’a borç bulabilir hale geldi. Yani Marmara depremi sonrasında bu felaketi fırsat bilip faizleri bir haftada 20 puan artıran Koç’lar, Sabancı’lar, Aralık’tan itibaren devlete %40’la borç vermeye başladılar. Burada sadece bir not düşelim. Faizler düştüğünde devlet sadece üç alanda adım atmıştı: Mezarda emeklilik, uluslararası tahkim ve cezaevleri. Aslında uluslararası sermaye ve yerli işbirlikçileri faşist devletin siyasal kararlılığını ödüllendiriyorlardı. Yoksa faizleri düşürmeyi gerektirecek hiçbir somut ekonomik olgu henüz ortada yoktu. Emekçilerin mezarda emeklilik ve uluslararası tahkim karşısındaki direnişini ihanetçi sendika bürokrasisinin de yardımıyla kıran siyasal iktidar, bu kararlılık gösterisini “Ulucanlar katliamı” ile 10 devrimcinin ölü bedenleri üzerinden sembolleştirmiş oldu. Uluslararası sermayenin faizleri düşürme operasyonunda bu katliam özel bir anlam ifade etti. Faşist devlet, yıkıntılar altında kalan 40 bin insan ve 10 devrimcinin ölü bedeni üzerinden siyasal kararlılık gösterisinde bulundu. Ödülünü de hemen aldı. Henüz enflasyonda hiçbir kıpırdama yokken, devlete verilen borçların faizleri düşürüldü.

Güya enflasyon düşerken, kısa vadeli iç borçlar uzun vadeli dış borçlara dönüştürülecek, bu arada devletin borçlanma ihtiyacı azaltılacak ve ardından gelsin kalkınma, gelsin büyüme, gelsin refah!.. Enflasyonu düşürecekimize göre, ekonominin harareti alınmalıydı. Ülke ekonomisi %5 civarında küçüldü. İhracat artmadı, ama ithalat patladı. Sermayenin büyük ekonomistleri zoru başardılar; iç talep küçülürken (öyle ya emekçilerin ücretleri bu nedenle aşağı çekilmedi mi?) ihracat oransal olarak azaldı, ithalat ise arttı. Bu arada ülke GSYİH’sı (bir yılda üretilen mal ve hizmetlerin ülke toplamı) da azaldı. Hem de depreme rağmen. Depreme rağmen diyoruz, çünkü devlet güya deprem nedeniyle binlerce insana yiyecek-içecek ve konut sağladığını iddia ediyordu. Bunun yapılabilmesi için üretimin artması gerekirken, depreme rağmen üretim düştü. Yani deprem olmasaydı, üretimdeki düşme tahminen 2-3 puan daha fazla olacaktı.

Aynı dönemde 6 bankanın sahipleri içlerini boşalttıkları bankalarını halka hediye ettiler. Yani önce yüksek faizle mevduat topladılar, ardından topladıkları bu paraları kendi firmaları ve ortakları kanalıyla kasalarına aktardılar (buna hortumlamak deniyor), ardından da dönüp, “alın bu bankaları ve borçları ödeyin” dediler. Kime? Tabii ki halka. Zekeriya Temizel kendi maaşıyla ödemiyor bu borçları kuşkusuz. Emekçilerin verdiği vergilerle ödeniyor bu borçlar. Bu sayede tefeciler emekçilerinin yaklaşık 8 milyar dolarına (toplam maliyetin 13 milyar dolar civarında olduğu tahmin ediliyor) el koymuş oldular.

Ve 2000 yılının sonuna gelindi. Programın albenisini oluşturan enflasyon hedefinin tutmadığı/tutmayacağı görülüyor. Siyasal iktidar şimdi bunu açıklayacak bir bahane peşinde. Dünya petrol fiyatlarındaki yükselme bu işlevi görmeye

aday. Malum yılbaşında varili 20 dolar civarında olan ham petrol 40 dolar civarına yükseldi. Zaten dışalım/dışsatım dengesi tamamen bozulmuş durumda olan Türkiye’de bu fiyat artışı durumu daha da ağırlaştırmış bulunuyor. Kuşkusuz bunu programın enflasyon bahsindeki başarısızlığının temel bahanesi olarak kullanmaya çalışacaklar. Oysa petrol fiyatları yükselmeseydi de dışalım/dışsatım açığının mevcut hali ihracat aleyhine olmak üzere yeterince trajikti. Enflasyonun temel nedeni emekçilerin tüketim talepleri olmuş olsaydı, emekçilerin yaklaşık %20 yoksullaştığı koşullarda enflasyonun da, ithalatın da düşmesi, ihracatın ise artması gerekirdi. Ayrıca ekonominin küçülmesi de gerekmezdi. Ama olmadı.

Enflasyon son tahlilde bir üretim/tüketim dengesizliğidir. Asalaklar takımı koro halinde fazla tüketenin emekçiler olduğunu söylüyorlar. Oysa biz biliyoruz ki, bu ülkenin temel tüketim kalemleri, ne emekçilerin mahkum edildikleri 3-4 somun ekmek, ne de çoluk çocuklarına aldıkları bir önlük, bir çift ayakkabıdır. Bu ülkenin en büyük harcamaları borç ödemeleri ve silahlanma harcamalarıdır. Uluslararası sermaye ve yerli işbirlikçileri emekçilerin alınterini iç ve dış borçlar yoluyla ve uluslararası silah tekellerinin kasalarına akıtarak har vurup harman savurmaktadırlar. Bu harcamalara dokunmayan hiçbir ekonomik programın uzun vadede kendi hedefleri açısından dahi başarı şansı yoktur. Bu yanılla enflasyon Türkiye’de yapısalıdır ve öylece kalacaktır.

Kısa ya da orta vadede enflasyonu sınırlıyormuş gibi gözükmenin tek aracı dış kaynak, yani yeni borçlanmalardır. Ki bunlar da bir sonraki dönemde enflasyonist baskının nedenleri olarak yeniden karşımıza çıkacaklardır. Öyleyse sermayenin faşist devletin “istikrar programı” olarak yutturmaya çalıştığı şey, aslında ne istikrar ne de enflasyonla mücadele programıdır. Bu program uluslararası sermaye çevrelerine güven vererek yeni borçlar bulma programıdır. Güven asla ekonomik güven değildir. Emperyalizm Türkiye’den ekonomik güven isteyecek kadar kendini bilmez değildir. Sonuçta karşısındaki kendi eseridir ve kendi emperyal varlığı Türkiye gibi ülkelerin böylesine sefil bir halde olmasına bağlıdır. Öyleyse güven siyasal güvendir. Burada Recep Önal, Gazi Erçel ya da Zekeriya Temizel gibi sermaye uşaklarının zihni kapasitelerinin zerre kadar önemi yoktur. Bu güven ancak polis copu ve jandarma dipçiğiyle verilebilecek bir güvendir. Faşist devlet emekçi muhalefetini bastırdığı ölçüde uluslararası işbirlikçilerine güven verebilecek ve emperyalizmin para musluklarına uşakça dayadığı ağzına birkaç damla dolar dökülecektir. Bu damlalar kısa ve orta vadede bir parça nefes almayı sağlayacak, ama bir sonraki krizin de yollarını döşeyecektir.

Bu çıkmaz Türkiye kapitalizminin ve emperyalizmin çıkmazıdır. Çıkmaz derinleştikçe kıyıcılık da artmaktadır. Ulucanlar katliamı ve Cottarelli aynı emperyalist-kapitalist elmanın iki yarısıdır. Fakat işçi sınıfı ve emekçi kitleler, başlarına bela kan emici tefecilere son sözlerini henüz söylememişlerdir. O söz söylendiğinde, emekçileri acımasızca açlığın sefaletin dipsiz kuyusuna iten, kıyıcılıkta bu denli pervasız davrananların gideceği yer tarihin çöplüğü olacaktır.

Türk-İş, DiSK ve derinleşen ihanet...

T. Solmaz

Önceki haftalarda yapılan Türk-İş Başkanlar Kurulu'ndan çıka çıka bir uyarı bildirisi çıkmıştı. Yağma ve gürlemelerin altının boş olduğunu ise biliyoruz. Bayram Meral'in karşısında el etek öpenlerin kulislerde gösterdikleri tepkiler, yıllardır yaşanıyor. Konfederasyonların ihanetçi yaklaşımlarına karşı tutum alamayanlar da aynı çöplükten besleniyorlar. Böyleleri, "Biz işçi sınıfının örgütlenmesinde azami çaba sarfediyoruz, ama yolumuz Türk-İş tarafından kesiliyor" diyorlar.

Burada iki sonuç çıkıyor ortaya: Böyle söyleyenler, ya zevahiri kurtarmaya, suçu Bayram Meral'e yıkmaya çalışıyorlar ya da Bayram Meral'den farkları yok! Eğer gerçekten iş yapmak istiyorlar da önleri kesiliyorsa, yapılması gereken "açıklamaların" ardına sığınmak değil, Türk-İş'in ihanetçiliğine karşı yolları ayırabilme cüreti gösterebilmektir.

Kuşkusuz bu söylediklerimiz, "onurlu, namuslu, dürüst sendikacılar" için geçerli. Ama yaşananlara baktığımızda, burjuva politik hesaplar bunun önüne geçiyor. Olağanüstü toplanan Başkanlar Kurulu'ndan çıka çıka "uyarı" bildirisi çıktı. İçi boş eylem kararlarını Türk-İş'ten çok duyduk.

Önümüzdeki dönemde yine "hava boşaltma" eylemleri gündeme gelecektir. Bu oyun, eski oyun! Çünkü imaj tazelemek zorundalar. Bayram Meral, SSK kanununu değiştiren KHK'ye karşı çıkması için Cumhurbaşkanı Sezer'e yalvarıyor, "faks eylemi" gerçekleştiriyor. Ya da danışıklı dövüş misali, tepkileri yumuşatmaya, kendi meşruiyetini bir nebze olsun devam ettirmeye çalışıyor. Hükümeti, ESK toplantısına katılmamakla ya da çıkmakla tehdit ediyor. Sınıf hareketini kötürümleştirmeye çalışan, eylemlerden öcü gibi kaçan Meral, hergün biraz daha "teşhir" oluyor. Sezer'le "telefon görüşmesi" yaptıktan sonra şu açıklamalarda bulunuyor:

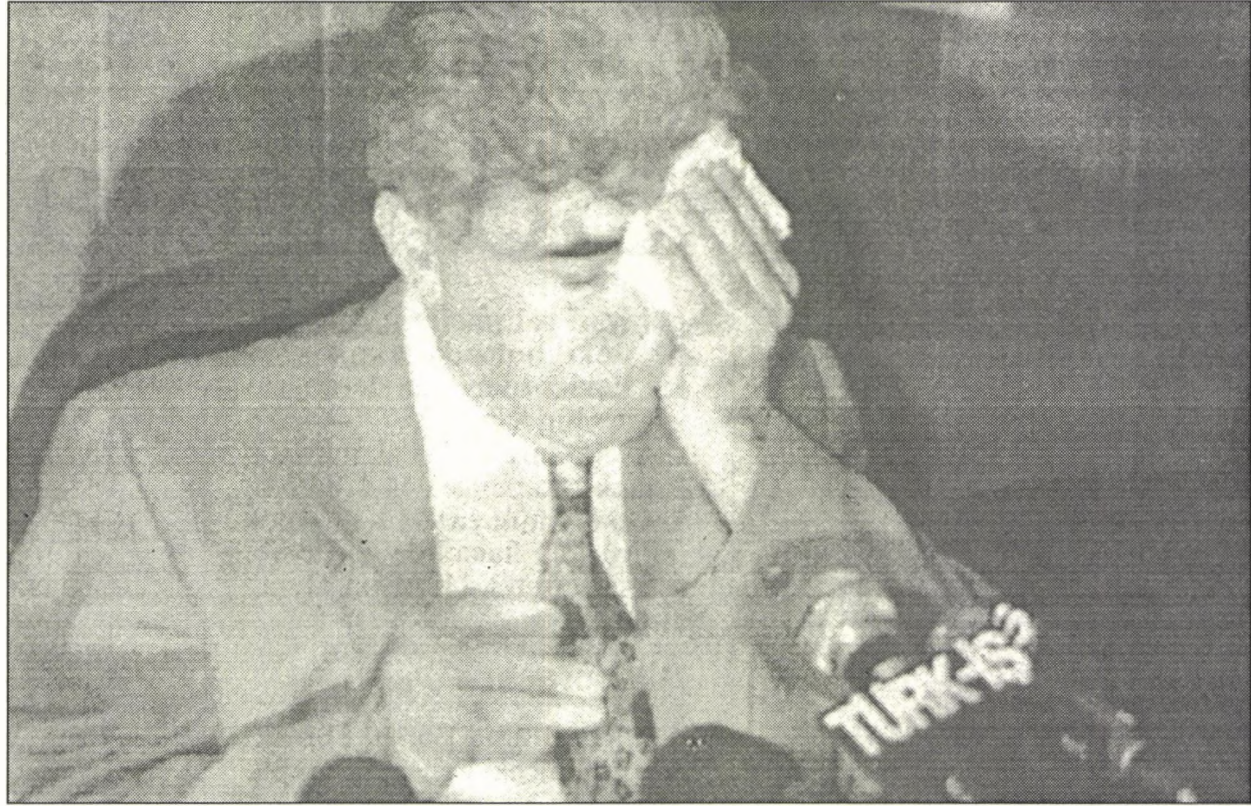
"Sayın Cumhurbaşkanı'na hazırlanan kararnamelerin SSK'yı daha da geriye götüreceğini, kurumu politize edeceğini ifade ettik. İşçi ve işveren kuruluşları olarak sosyal güvenlik konusunda bir çalışmanın olduğunu, ancak hükümetin buna itibar etmediğini söyledik. Sayın Sezer, KHK'leri bizzat kendisinin incelediğini ve gerekirse çağırıp bizimle görüşeceğini belirtti."

Hem sınıfa yönelik onca saldırı karşısında burjuvazinin dizinin dibinden ayrılmayacaksınız, ama hem de işçi sınıfının kararlı savunucusu kesileceksin! Sendika başkanları da dürüst sendikacı pozlarına girecekler. "Al birini, vur ötekine!"

DiSK ve Çukobirlik'te oynanan oyunlar

DiSK'e gelince. Yok aslında birbirimizden farkımız, ama biz "devrimci" sendikayız diyen DiSK'in "sosyal demokrat"larının da Türk-İş'ten farklı bir pozisyonda olmadığını, yaşanan pratiklerden biliyoruz. DiSK'in CHP'li başkanı Süleyman Çelebi, greve çıkmaktansa patronun verdiğiyle yetinme kararı alan Genel-İş'in tutumunu desteklemekle başladı göreve. Üç ayı aşkındır grev olmaktan çıkan EXSA direnişi için basın açıklamalarından başka tek bir adım atmadı, attırmadı. Çukobirlik işçilerinin kısmi kazanımıyla biten direnişte ise, işçilerin hak almaya yönelik eylemler yapmasının önüne geçmek için epeyce uğraştı.

Çukobirlik'te ilk ücretsiz izne çıkarılma kararının ardında sendika şubesi de var. Yani bu hiç de Çukobirlik yönetiminin sendikadan bağımsız bir uygulaması değil. Yalnızca Çukobirlik yönetimi sendikaya verdiği bir aylık ücretsiz izin kararına uymadı. Bu uzadıkça uzadı. İşçilerin haklı tepkileri

sendikayı zorlamaya başladığında, bürokratlar görüntüyü kurtarmak için pasif bir ikna ve uzlaşma çabasına girdiler. Zira işçilerin kararlılığı sendika yönetimine de yönelmişti.

Evet, bugün Çukobirlik için kısmi bir kazanım sözkonusu. Bunu sağlayan, asgari düzeyde de olsa Çukobirlik işçilerinin duruşudur. Ancak bunun kazanım olup olmadığı da önümüzdeki dönemde netleşecek. 25 Eylül'den itibaren işçilerin kademeli olarak işyerine döneceği açıklandı. Pratikte bunun nasıl uygulanacağı bir soru işaretidir. Ücretsiz izin, esnek üretimin bir biçimidir. İş olursa çalış, "olmayınca" yat evinde!

Özelleştirileceği kesin olan Çukobirlik'te işçileri sıtmaya razı etmeye çalışıyorlar ve bunda da başarılı oluyorlar. Fabrikanın müdür vekili, işletmenin zararının %60'ının işçilerin tembelliğinden kaynaklandığını söylüyor. İşçiler de bu "suçu" kabul eder tarzda açıklamalar yapıyorlar: "Artık hep çalışıp üreteceğiz. Bizim için 'verim alınmaz' diyorlardı. Onların yüzlerini kara çıkartacağız." DiSK Tekstil Sendikası Çukobirlik Şubesi de yönetimin ne yapmak istediğini çok iyi biliyor. İşçilerden başlarını ağrıtmadan kurtulmak istiyorlar. Bu dev tesisin özelleştirilmesinde gürültü-patırtının olmaması lazım. Bugün devletin "geri adım atması" da bundan kaynaklanıyor. İşçi kıyımını daha sessiz yapmaya, farklı oyunlarla işçileri eritmeye çalışacaklar. TİS'lerde işçinin sesini çıkarmaması da, iki aylık izinlerle ve fabrikanın kapatılma tehditleriyle başarılmaya çalışılıyor.

Tekstil'deki toplu sözleşme sürecinde DiSK'in utanç verici tutumu

Tekstil sektöründe sözleşmeler başladı. Tekstil İşçileri Sendikası Başkanı sıfatıyla Süleyman Çelebi, Türkiye Tekstil Sanayi İşverenleri Sendikası Başkanı Halit Narin ile nihayet biraraya geldi. Narin; "Kavga etsek de Süleyman'la arkadaşlığımıza mani değil" diyen bir üslupla tehditler savuruyor. Süleyman Çelebi ise kapitalistlerin bu sektördeki "zararlarına" ve kapanan işyerlerine karşı gözyaşı döküyor. Sorunun kapitalistler değil "kayıt dışı çalışanlar" olduğunu dile getiriyor. Bu yetmiyor, "dürüst işverenler"e yaltaklanıyor. Yapılan toplantıda Çelebi

konusuyor:

"Sıkıntı bir gerçek. Evet, işin değil, işyerinin de güvenliği gerekir. Ama işçinin güvenliği de gerekir. **Bizim sorunumuz kayıt dışı çalışanlarla...** Sendikasız ve kayıt dışı çalışanlarda büyük bir artış var. Hükümet sektörü gözden çıkarmış... İşveren olmadan olmaz, işçi olmadan da... Haksız rekabet engellenemiyor, ve **fatura işçi ve vergi veren dürüst işverene kesiliyor.**"

İşyerinin güvenliğine (siz kapitalistlerin çıkarları diye okuyun) bu kadar hassasiyet gösteren bir sendika düşünün! İşçinin güvenliği artık "işyerinin güvenliği" üzerinden açıklanıyor. "Kayıt dışı" çalışan işçiyi bu hale getirenler sendikacılar değilmiş de, işçiler "kayıtsızca" çalışmaktan hoşnutmuş gibi bir hava yaratılıyor. Çelebi'ye cevabı Narin veriyor:

"DiSK'in merkezi Merter'de. Siz Türkiye'ye kayıtsız giren malların merkezindeyiniz. **Kayıt dışılıktan yakınıyorsunuz... Aynaya bakıp sormanız lazım... Bugüne kadar ne yaptınız ki işverenlerden ne istiyorsunuz?... DiSK olarak en az 500 bin sendikamız olması gerekirken, karşımıza yüzellibin işçiyle çıkıyorsunuz. Bugün iş bulmak beceri oldu, ücretlerin önüne geçti. Tekstildiler ya ithalatçı ya da suçlu olmaya başladı. %50'si yok artık. Bana anlaşma yapılması zor gibi görünüyor. Sloganla bu iş olmaz."**

Çelebi'nin bu sözlere cevabı ise oldukça dikkate değer: "Evet merkezimiz Merter'de... Ve biz hem burada hem de Anadolu'da büyük bir örgütlenme içindeyiz. Fakat sadece Merter'de sendikalı olduğu için 8000 işçi atıldı. **İstesek ayda 20 bin kişiyi örgütleriz...**"

Daha ne denilebilir ki? "Ayda 20 bin işçiyi örgütleme" istekleri niye yok bu sendikacıların? Merter'de atılan 8 bin işçi için ne yaptı bu sendika bürokratları? Bizzat kendi elleriyle satmadılar mı? Bunu yapan, "ayda 20 bin işçiyi" örgütlemeyi doğal olarak. Çünkü işçilerin aidaatlarından daha fazlasını kapitalistler kendilerine veriyor. Ayrıca işçinin "aidatları" da düzenli değil. İşçi atıldı mı, maliyeti ve faturası "sendikaya" çıkıyor. Yok sendikal güvence, yok anayasal haklar!..

Sığınacak bir deliği de ne güzel buluyorlar! İşçi temsilcimiz Süleyman Çelebi, "İşyeri olmadan tabii ki işçi olmaz; destek vermeye hazırız" diyor patronlara... Türk-İş ve DiSK için, "al birini, vur ötekine" demekten başka ne denilebilir ki!

Belediye-İş'e kayyum şantajı

Bu pervasızlık ancak kararlılık ve mücadeleyle kırılabilir

belediye işçilerine ise grev yasağı ile saldırıldı. Hükümet, “yasağa mızızlanmak da ne oluyor?” dercesine, uyarı amaçlı bu son kararı çıkardı. Eğer mızızlanma sürerse (elbette ki tepki “mızızlanma” sınırlarını aşmaz, militan bir mücadeleye dönüşmezse), Yargıtay’ın kararı kesinleştireceğinden kuşku duyulmamalıdır. Zira, sermayenin yönelimi birbirini tamamlayan halkalar niteliğindedir.

İşçi sınıfının sesini

tümünden kesebileceğine inandığı koşullarda, değişik manevralarla bu inancını gerçekleştirmeye bakar.

Buradan şöyle bir sonuç da çıkarılabilir: İMF-TÜSİAD hükümetinin pervasızlığı, işçi ve emekçilerin TİS-Grev-Yasaklama sürecinde yeterli bir mücadele pratiği sergileyememesinden güç alıyor. Bunu daha genişletmek gerekirse; sermaye iktidarının son bir yılda had safhada yoğunlaştırdığı ve ekonomik, sosyal, siyasal tüm alanlarda sürdürdüğü saldırıya dur denilmediği sürece, pevasızlık alıp başını gidecektir.

Şimdi, tüm bu saldırılar yaşandığında kim ne yaptı diye sorulursa, işçi sınıfı ve emekçilerin cevabı acaba ne olur. Mesela her bir belediye işçisi “ben üzerime düşen görevi yaptım, sorumluluğumu yerine getirdim” diyebilir mi? Özellikle sermaye iktidarını alaşağı edip işçi sınıfının iktidarını kurma bilinciyle ve buna uygun pratiğiyle hareket etmeyen öncü işçilerin, bu durumda bunu söylemeye hakları olur mu?

Sadece TİS-Grev-Yasaklama süreci bile göstermiştir ki, işçi sınıfının oldukça deneyimli ve mücadeleciler bölüğünü temsil eden belediye işçileri, özellikle sektördeki bilinçli, öncü işçileri, çareyi hep sendikacıardan beklemişlerdir. Denetimi sağlamamış, sendikacılara iş yaptıracak kudreti gösterememişlerdir. Böyle bir durumda diyelim ki tüm sendikacılar “sınıftan yana” olsa ne yazar? “Sınıftan yana sendikacılar”ın kendi başlarına düzenin temel bir kurumu olan sendika bürokrasisini aştığı, daha doğrusu devrimci sınıf sendikacılığı yaptığı nerede görülmüştür?

Belediye İş yönetimi, salt son bir kaç ay üzerinden bakılsa bile, pratiği ile sınıfta kalmıştır. Söylem düzeyinde dahi, militan mücadele vurgusu yoktur. Grev yasağı açıklandığında işçilerin patlamaya hazır bir öfkesi varken, bunu fiiliyata dökmekten özellikle kaçınmış, işçilerin tüm karşı çıkışlarına rağmen grev pankartlarını indirtmiş, işgal önerilerine karşı “yasalar çerçevesinde hak aramak”tan dem vurmuştur.

Büyük ağa B.Meral ise “keskinlik” uyarısı yaptıran, sadece bu kadardır.

Yani sermaye çevreleri sitem ve serzeniş bile keskinlik olarak görüyor bugünlerde. Sendika Genel Başkanı Nihat Yurdakul, önce eksik de olsa haklı

bir değerlendirme yapıyor: “(Bazı çevreler, çıkar grupları) sendikamızın yükselişini engellemek istediler. Bu (kayyum-engelleme) iki kişinin işi değil. Arkalarında karanlık güçler var”. Sonra da yerinde tespiti götürüp, **“Bu yanlışlığa (kayyum kararına) hukukun üstünlüğüne inanan yargı elemanlarının müdahale edeceğine inanıyorum”** sözlerine bağlıyor.

Bu nasıl iştir gerçekten? Bir yandan sendikanızın son yıllarda bir çıkışının olduğunu, emeğe yönelik saldırılara karşı sesini yükselttiğini söyleyeceksiniz, bir yandan da tutup böyle bir değerlendirme yapacaksınız! Bu ülkede en büyük çıkar grubunun, en örgütlü karanlık gücün sermaye düzeni ve devleti olduğu ayan beyan ortadadır. Ordu-generaller, tekerci sermaye (somutta TÜSİAD oligarkları), sendika bürokrasisi, Susurluk medyası gibi temel kurumların çekirdeğini oluşturduğu sermaye iktidarı, emeğe yönelik saldırıların baş sorumlusudur. Bu ülkede en başından, hatta devralınan geçmişten beri hukuk hep egemen sınıfların çıkarının ifadesidir, düzeni ayakta tutmak için vardır. Bu sözde hukuka yaslanan yargı kurumlarının tek işi/görevi; işçilere, emekçilere, gençliğe, devrimcilere, ilericilere ve diğerlerine uygulanacak zulmün ölçüsünü koymaktır. Zira o, egemenlerin bir kurumudur. Zalimlerin hukukunun üstünlüğüne inananlardan medet umulabilir mi? Buna umut bağlayanlar, kendi kendilerini değilse eğer mutlaka birilerini kandırmaya çalışıyorlar.

Yönetimin aklını başına getirmek kadar, sermayenin saldırı dalgasını kırmak da başta bilinçli, öncü işçiler olmak üzere tüm belediye işçilerinin görevidir. Bu iş taban gücüyle kotarılabilir. Sorumluluğu başkalarına havale etmek, yönetimin yaptığının aynısı olur. Herkes bunu tüm açıklığıyla görmüştür artık.

İzlenecek yolun ve temel sorumlulukların altını bir kez daha çizmek gerekirse:

Taban örgütlülüklerinin oluşturulması, yaygınlaştırılması ve güçlendirilmesi,

Hali hazırdaki eylemliliklere ivme kazandırılması, Meşru olmayan ve haksız kararların fiili mücadele ile geçersizleştirilmesi,

Sınıfın diğer bölükleri ve ezilen kitlelerle sınıf dayanışmasının örülmesi,

Buna yaslanarak birleşik-militan mücadele hattıyla topyekun saldırıyı püskürtmek görevi, tüm güncelliği ve yakıcılığıyla orta yerde duruyor. Bu görevi omuzlamak sınıf bilinçli devrimci işçilerin omuzlarındadır.

İETT işçilerinden eylem:

“İETT işçisi köle değildir!”

İETT işçileri üç yıldır toplu sözleşme imzalayamıyor. Hizmet-İş Sendikası’nın Belediye-İş Sendikası hakkında yetki tespitine itiraz etmesi sonucu üç yıl önce açılan dava hala devam ediyor. İşçiler davanın daha çabuk sonuçlanması ve maaşlarının yetersizliğinden dolayı eylem kararı aldılar.

İş arkadaşlarını toparlamakta zorlanan 100 kadar İETT işçisi, 28 Eylül saat 11: 00’de, basın açıklaması yapmak ve topladıkları 5000’e yakın imzayı belediye başkanlığına vermek için, sendikalarının önünden Büyükşehir Belediyesine yürüdüler. Belediye önünde basın açıklaması yapan işçiler, “İşçiyiz haklıyız kazanacağız!”, “İETT işçisi köle değildir!” sloganlarını attı. Sendika şube başkanı ve temsilciler imzaları belediyeye verdiler. Aynı imzalar saat 13.00’te aynı kitle ile Beyoğlu’nda İETT Genel Müdürlüğü’ne verildi. İşçiler daha sonra alkışlarla dağıldılar.

Çukobirlik işçileri direndiler ve kazandılar!

Çukobirlik işçilerinin zorunlu izne gönderilmesiyle başlayan direniş, bir dizi eylemlilik sonucu, eski statünün işverene kabul ettirilmesiyle kazanıldı. Oturma eyleminden fabrika önünde toplu gösteriye, Adana'da yürüyüş eylemlerinden açlık grevine kadar uzanan bir dizi eylemle kazanılan bu statü küçümsenmemesi gereken bir tekil mevzidir. Zira gerek Türkiye'de, gerekse Adana'da birçok işçi-emekçi direnişi, ya faşist zorla bastırılmakta ya da sendikal ayak oyunları vb. sonucu, güdük bir biçimde bitirilmektedir. Çukobirlik işçilerinin militanlaşma eğilimleri de gösteren direnişi, pozitif taleplerle yeni bir dönem başlatan öncü bir çıkış olmasa da, Adana'da işçi sınıfı açısından örnek alınması gereken, kendi içinde dersler barındıran bir direnişti.

Mesela bir hafta öncesinde Türkiye çapında örgütlü olan ve mücadeleci bir sendikal anlayış sergileyen TÜMTİS'in Çukurova Nakliyat Kargo'daki tensikata karşı başlayan grevi, patronun itirazıyla kaldırılabilmiştir! Yine Marsa'da ve Paksoy'da grevlerin nasıl satıldığını, Sasa'da grevci işçilerin sendikal oyunlarla enerjilerinin nasıl boşaltıldığını gördük, yenilginin tahribatını işçi sınıfı hareketinde yaşadık.

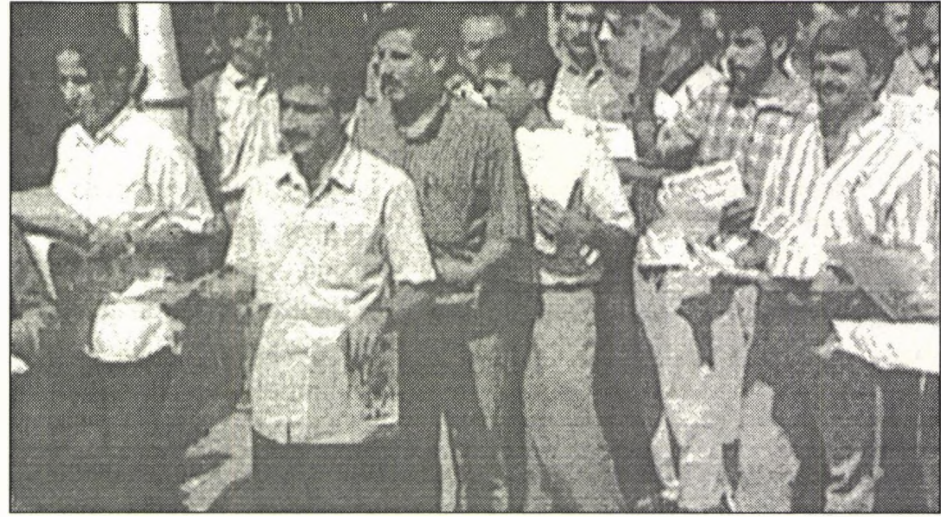
Bugün hala devam eden EXSA grevi ise sermaye tarafından yalnızlaştırılmaya çalışılmaktadır. Sabancı Holding sadece Adana'da değil Türkiye'de de sermayenin nabzını yansıtmaktadır. Sasa grevi sırasında verilen gazete ilanları tekellerin azami kâr hırsını anlatıyor: Endonezya'da bir işçinin maliyeti şu kadar, biz de ise bu kadar! deniliyordu. Yani Türkiye işçi sınıfının onyıllardır mücadele ile kazandığı mevziler, sektörde dünyanın en geri ülkesi ile kıyaslanarak abartılıyordu. Ve şimdilerde Sabancı, tehditkar bir ifade ile, yeniden yapılandırmaya gidileceğini, onbinlerce işçiyi çıkarma pahasına kimi fabrikaları kapatacağını, kimini satacağını söylüyor! Hedeflenen, zaten sefalet sınırında yaşayan, yüzde on sendikalaşma oranın tutturamayan sınıfa karşı yıkım paketlerini kabul ettirebilmek, mevzilerini düşürebilmek ve esnekleşme adıyla sendikasılaştırmaktır!

İşte grev ve direnişlerin tek tek yenildiği, metalde ve tekstilde yeni grevlerin beklendiği bir süreçte, Çukobirlik işçilerinin sermayeye geri adım attırması, diğer sınıf bölükleri için örnek bir kazanımdır.

Zira, Çukobirlik işçileri sınırlı iktisadi taleplerle yola çıkmışlardı. İçlerinde yeni alınan MHP'li ve FP'li işçiler bulunuyordu. Geçmiş yıllardaki direniş deneyimleri unutturulmaya çalışılıyordu. Sendika bürokratları sınıf dayanışmasını örgütlemek için çaba harcayacaklarına, Çukobirlik işçilerinin haklı mücadelesini kamuoyuna anlatacaklarına, işçilere metanet telkin ediyorlardı. Sınıf dayanışması örülemedi. Fabrikanın şehir dışında olması nedeniyle direniş mahalli halk tarafından sahiplenilmiyordu. Geçmişte 7 bin olan işçi sayısı 2 bine kadar düşürülmüştü, vb...

Fakat işçiler, birlik ve dayanışma sergileyerek, ailelerini mücadelelerine katarak, devlet terörüne karşı militan eylemler başlatarak, mahalli halka seslerini duyurmak için şehre yürümeye çalışarak IMF patentli sermaye saldırısına karşı kararlılığın anlamlı bir örneğini verdiler. Direndiler ve kazandılar! Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Exsa grevi 100. gününde

EXSA grevi 100. gününü doldurdu. 100. günde sendikanın Teksa şubesinde yapılan basın açıklamasına yaklaşık 200 işçi katıldı. Hazırlanan bildiriye DISK Tekstil bölge temsilcisi Yusuf Yürekli okudu.

Bir gün önce sendikada EXSA işçileriyle yapılan toplantıda EXSA grevi değerlendirildi. Bu toplantıda sendikanın atıl kaldığı ve daha etkili eylem kararları alınması kararlaştırıldı. Bu kararların alınmasında, Çukobirlik işçilerinin direnişinin kazanımıyla sonuçlanması ve tabanın basıncı etkili oldu.

Teksa şubesinde yapılan basın açıklamasının ardından, kitlesel olarak çarşı merkezinde bildirileri dağıtımı yapıldı. Basın açıklamasına ve bildiri dağıtımına Çukobirlik, Mensa ve Genel-İş destek verdi.

Alınan eylem kararları gereği Perşembe günü, bölge çalışma müdürlüğüne suç duyurusunda bulunulacaktı. Ancak sendikanın gerekli evrakları hazırlayamamasından dolayı bu eylem boşa çıktı.

Yine Cuma günü (29 Eylül) sendika binasında dönüşümlü olarak açlık grevine oturulacak. Bu eylemliliklerden de bir sonuç alınmazsa, Pazartesi günü (2 Ekim) EXSA işçileri fabrikaya kadar yürüme kararı aldılar.

EXSA işçilerinin grev sürecinin uzamasından dolayı içine girdikleri ekonomik açmazlar, işçilerin yaşamını derinden etkilemektedir. Bu anlamda sendikanın daha etkin eylemler gerçekleştirmesi için sendikaya basınç yapmaktadırlar.

Kızıl Bayrak/Adana

Eğitim-Sen'in norm kadro eylemi

"Zafer direnen emekçinin olacak!"

Eğitim-Sen, 22 Eylül'de Norm-Kadro Yönetmeliği'nin geri çekilmesi için Güven Park'ta bir uyarı eylemi yaptı. 1500 kişilik kitle, Eğitim-Sen 2 No'lu şubeden Güven Park'a yürüyüşe geçti. Diğer illerin şubelerinin yönetim düzeyinde katıldığı eylemde, "Norm kadro geri çekilsin!" pankartı açıldı.

Enerji-Yapı Yol Sen'in militan eyleminin hemen arkasından yapılan bu eylemde de kitle coşkuluydu. Dört buçuk saat süren eylemin iki saatlik bölümü oturma eylemi şeklindeydi.

27 Eylül'de evleri yıkılacak olan Ege Mahalesi halkı da dövizleriyle eyleme katıldılar. Büyükşehir Belediyesi önünde oturma eylemi yapan Ege Mahallelileri eğitim emekçilerini, "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganıyla desteklediler.

Eğitim-Sen'li yöneticiler, Norm-Kadro Yönetmeliği geri çekilene kadar hak alıcı eylemleri yapacak kararlılıkta olduklarını söyleyerek eylemi bitirdiler.

Kızıl Bayrak/Ankara

Enerji-Yapı Yol Sen Genel Sekreteri

Çetin Kurtoğlu ile son eylemlilikleri üzerine konuştuk:

“Tek başına kurtuluş olmayacağının bilincindeyiz”

- Örgütlü olduğunuz işyerlerinde yaşadığınız sorunlardan biraz bahseder misiniz?

Çetin Kurtoğlu: İşyerlerimizde pek çok sorun olmakla beraber, önem sırasına göre şöylece sıralanabilir. En önemli sorunumuz, devletin yeniden yapılandırılması çerçevesindeki “özelleştirme-taşeronlaştırma” politikalarıdır. Bunun yanında, özellikle 57. hükümet dönemindeki partizanca kadrolaşmalar, ceza ve sürgünler, üyelerimize ve sendikamıza karşı idari baskılar, çalışanlar arasındaki ücret dengesizlikleri ve buna bağlı olarak iş barışının bozulması, farklı statüde çalışan emekçilerin zaman zaman karşı karşıya gelmesi, çalışanların beyinlerinde yaratılan ideolojik tahribata bağlı olarak burjuva hukuku içinde düşünme ve burjuva kültürün gelişmesi vb. sayılabilir.

Sermaye emekçi örgütlerine tahammül edemiyor ve onları tasfiye etmeye çalışıyor

- Özelleştirmeler sendikanızı ve emekçileri nasıl etkiliyor?

Çetin Kurtoğlu: Özelleştirme politikaları sadece ülkemize özgü politikalar değildir. Kapitalizmin yeniden yapılandırılması çerçevesindeki küresel yeni-liberal politikaların bir ürünüdür. Ülkemizde ve örgütlü olduğumuz işyerlerinde de yaygın olarak özelleştirme-taşeronlaştırma politikalarının doğrudan ve dolaylı sonuçlarını yaşıyoruz.

İşten atılma, işyerlerinin içinin boşaltılarak çalışanların işsiz konumuna indirgenmesi, esnek çalışma sistemleri, buna bağlı olarak da işe yaramama ve aldığı ücreti hak etmemesi psikolojisinin gelişmesi, istihdamın daraltılması, çalışma yerlerinin değiştirilip kurumlar arası ya da aynı kurumda farklı illere tayin, hizmetlerin kalitesinin düşmesi ve fiyatlarının artması, ihalelerde her türlü kirli pazarlık ve peşkeş çekmeler, bunun sonucunda kamudaki ilişkilerin kirlenmesi ve giderek emekçilerin bir kesiminin ahlaki dejenerasyonu, örgütlülüklerin dağıtılması, çalışanlar üzerinde ideolojik hegemonya kurulması vb. gibi, ilk ağızda sayılabilecek pek çok sorun yaşıyoruz.

Sermaye emekçi örgütlerine tahammül edemiyor ve onları tasfiye etmeye çalışıyor. Kuşkusuz ki bu durum kendi sınıf çıkarları açısından anlaşılabilir bir durumdur. Tartışılması gereken emekçilerin yanıtı ve tutumudur.

Tüm sendikaların eylemlerimizi daha dikkatli izlemesi ve anlamaya çalışması genel beklentimizdir

- Enerji-Yapı Yol Sen’in 7 aylık mücadele hattını anlatır mısınız?

Çetin Kurtoğlu: Enerji-Yapı Yol Sen’in mücadele tarihi uzun olmakla birlikte, özellikle Mart 2000’den başlayarak sürdürdüğümüz program tüm üyelerimizi kesen, onların öncelikle taleplerinin formüle edildiği kesintisiz bir programdır ve uzun erimli ilk programdır. Kazanmayı hedefleyen, meşruiyet çizgisini herşeyin önünde tutan, diğer emekçi kesimlerle (öncelikli olarak KESK ve bağlı sendikalar, ardından ayrımsız tüm diğer emekçi kesimler) mücadele sürecinde buluşmayı-ortaklaşmayı gözetan bir programdır.

Sendikamız bir yanıla kitlesel mücadeleyi hedef alırken; diğer yanıla da, sendikal önderlik misyonunu unutmadan, zaman zaman kadro eylemlerini birlikte

yürütmektedir.

Bu programın haklılığı hem üyelerimizi, hem de işkollarımızda üye olmayan çalışanları harekete geçirmiştir. Mücadele; işyerlerinde bozulan iş barışının yeniden tesis etmek, eşit işe eşit ücret, enerji-bayındırlık vs. tazminatı ödenmesi, ceza-sürgün ve siyasal kadrolaşmanın durdurulması, tasarruflarımızın nema ve anapalarıyla derhal ödenmesi ve demokrasi eksensidir.

Mücadele hattımız, içinden geçilen süreçte sokakların kulianılamayacağı, eylem ve etkinlik yapılamayacağı gibi dar ve eksik saptamalara karşı, haklı ve meşru taleplerle her zaman faaliyet gösterebileceğinin yanıtıdır. Biz kendi örgütsel alanımızdan doğru bir yol açmaya çalışıyoruz. Tüm sendikaların eylemlerimizi daha dikkatli izlemesi ve kafa yorması, emekten yana kesimlerin anlamaya çalışması genel beklentimizdir.

Sınıf olarak ihtiyacımız birlik ve dayanışmadır

- Bu süre boyunca KESK’in sizi yalnız bırakan tutumuna ilişkin ne düşünüyorsunuz?

Çetin Kurtoğlu: Eylem sürecimizde sadece KESK tarafından değil, emekçi kesimlerin çoğu tarafından yalnız bırakıldık. Sadece örgütsel olarak, TMMOB ile birlikte hareket edebildik. KESK bir üst örgüttür. Sendikaları eylemlerimizi ortaklaştırmak-desteklemek konusunda yazılı uyarmıştır. Ancak sendikalar bazı örgütsel sorunları nedeniyle eylemlerimize son derece simgesel destek vermişlerdir. Bunun yanında işçi sendikalarından destek istenmesine rağmen, bazı üye ve yöneticilerin bireysel desteği dışında örgütsel destek sunulmamıştır. Bu süreçte DKÖ’lerin, sosyalistlerin tavrı da diğerlerinden farklı olmadı. Oysa sendikamız her kesime, hem kesimsel hem de genel talepleri ifade edebilecekleri bir zemin yaratmıştı.

Dayanışma duygularının zayıfladığı bir dönemden geçiyoruz. Oysa sınıf olarak ihtiyacımız birlik ve dayanışmadır.

Daha önce de belirttiğim gibi, 7 Mart’ta başlayan eylem ve etkinliklerimiz bir süreçtir. 19-20-21 Eylül bu süreçte ne ilk idi, ne de son olacaktır.

F tipi cezaevi uygulaması, devletin kişilerin bedenlerinin yanında ruhlarını ve beyinlerini de teslim alma politikasıdır

- KESK’in, taşıdığı duyarlılığa ve hassasiyete rağmen, F tipi cezaevlerine karşı aldığı pasif tutum konusunda neler düşünüyorsunuz?

Çetin Kurtoğlu: F tipi cezaevi uygulaması,

devletin kişilerin bedenlerinin yanında ruhlarını ve beyinlerini de teslim alma politikasıdır. Bu konuda KESK’in pasif tutumu kabul edilebilecek bir şey olmamakla birlikte, F tipi saldırısının geri püskürtülmesinde öncelikli özne olması gereken kesimlerin dağınıklığına, ortak iş üretememesine ne demeli? İçeridekiler her tür saldırıya birlikte göğsünü siper ederken dışarısının bu kadar dağınık hareket etmesi de onaylanacak bir şey değildir.

Yalnız kalsak bile mücadeleden vazgeçmeyeceğiz

- İleriki süreçte daha da yoğunlaşacak saldırılara karşı Enerji-Yapı Yol Sen neler yapmayı düşünüyor?

Çetin Kurtoğlu: Önümüzdeki süreçte, Enerji-Yapı Yol Sen olarak aynı sorumluluk bilinciyle hareket etmeye çalışacağız. Bir yandan kendi alanımızdan doğru mücadeleyi yükseltmeye devam ederken, diğer yandan da emekçi kesimlerle buluşmayı eksen alacağız. Özgür, bağımsız bir Anadolu yaratma mücadelemiz devam edecek. Tek başımıza kurtuluş olmadığının bilincindeyiz ve bizim gibi düşünenler olduğunun da farkındayız. Kazanmak için eylemlerimizi KESK’leştirmek, diğer emekçi kesimlerle ortaklaştırmak çabamız süreci olacaktır.

Gelişecek her tür olumsuzluğa karşı da hazırlıklarımızı sürdürüyoruz. Enerji-Yapı Yol Sen kurumsal bir örgüttür. Bu nedenle karar organlarında önümüzdeki süreci birlikte tartışıyoruz. Birlikte karar alıp yine birlikte uygulayacağız. Ancak yalnız kalsak bile mücadeleden vazgeçmeyeceğiz

Enerji emekçilerinin eylemleri ve gösterdikleri

D. Özgür Yılmaz

Enerji ve bayındırlık alanında çalışan kamu emekçilerini biraraya toplayan Enerji-Yapı Yol Sen, 19-20-21 Eylül tarihlerinde bütün ülkede işbirakma, iş yavaşlatma eylemlerinin yanısıra basın açıklamaları ve kitlesel gösteriler örgütledi. Buna karşı polis ciddi engelleyici hazırlıklar yaptı. Ankara'daki gösterilerde barikatlarla ve kimi zaman hırpalayarak müdahalelerde bulundu.

Yaygın, kitlesel ve militanlaşan eylemler

Enerji-Yapı Yol Sen eylemlerinin talepleri sendika genel merkezi tarafından şöyle açıklandı: *"Eşit işe eşit ücret, ücretlerin asgari geçim tutarının altında olmaması, çalışanlara enerji, bayındırlık ve yatırım tazminatının ödenmesi, sürgünlerin ve kadrolaşmanın durdurulması, sendika yasasının toplu sözleşme ve grev hakkını içermesi."*

Eylemlerin en önemli özelliklerinden biri yaygınlığı idi. Sendikanın açıklamasına göre Ankara, İzmir, İstanbul, Aydın, Samsun, Diyarbakır, Bursa, Kastamonu, Adana, Mersin, Amasya, Sivas, Kayseri, Gaziantep, Edirne, Balıkesir, Elazığ, Maraş, Muş, Trabzon, Konya ve Urfa'da işbirakma eylemi hayata geçirildi. Kocaeli, Van, Isparta, Antalya, Zonguldak ve diğer illerde de ağırlıklı olarak iş yavaşlatma eylemleri yapıldı.

Eylemlerin bir diğer özelliği ise ortaya çıkan militanlaşma eğilimi idi. Bu eğilim daha çok Ankara'daki eylemlerde kendini ifade etse de, bugün birçok küçük ilde sokağa çıkıp basın açıklaması yapmanın bile bir kararlılık gerektirdiği açıktır. Ankara eyleminde polisin barikatı karşısında kamu emekçilerinin barikata yüklenip yolu açmaya çalışmaları ve Eskişehir yolunu trafiğe kapatmaları, militanlaşma eğiliminin belirgin bir örneği oldu.

Farklı eylem biçimlerinin içiçe geçirilmesi ise, farklı özgül sorunları ve özellikleri olan bölgelerin ya da illerin eylemin toplamına katılmasını sağlayabilmek açısından olumlu bir esneklik sağladı. Böylelikle her yerde mümkün olan en ileri eylem biçimlerinin geliştirilebilmesi için, kamu emekçilerinin yerel örgütlenmelerine inisiyatif alanı açılmış oldu.

Eylemlerin son olarak ifade edebileceğimiz bir diğer olumlu yanı ise, gerçekleşen kitlesel katılımıdır. Bu konuda henüz yeterli veriler açıklanmamış olsa da, farklı biçimlerde eylemlere onbinlerce kamu emekçisinin katıldığı şimdiden söylenebilir. Bu eylemlere fiili katılım hiç kuşkusuz çok sayıda kamu emekçisinde önemli bir bilinç gelişimi yaratmaktadır.

Enerji işkolunda emperyalist talan ve sınıf tepkisi

Enerji işkolu her zaman için önemli bir işkolu olmuştur. Kapitalist bir ekonominin can damarlarından biridir. Bugün sendikalar yasası ile yapılan sınıflandırma çerçevesinde farklı işkollarına sokulan petrol ve kömür kaynaklarıyla elektrik enerjisi birlikte düşünülürse, bu alanda ne denli büyük emperyalist hesapların döndüğü de daha iyi görülür. Ayrıca TEK'î özelleştirme girişiminin baş sıraya konulup işletmenin bu amaç çerçevesinde parçalanması, ve bugün bile emperyalist

tekeller/sermaye tarafından hala bir türlü paylaşılamaması, alanın önemini ve kararlılığını göstermektedir.

Eylemlerin hemen ardından enerji krizi yaygarası kopartılarak İsdemir ve Seydişehir'in kapatılacağına açıklanması, sermayenin kirli oyunlarının sınırsız olduğunu göstermektedir. Tükettiği elektriğin önemli kısmını kendi üreten bu fabrikaların enerji sıkıntısı gerekçesiyle kapatılmak istenmesi, tam bir sahtekarlık örneğidir.

Enerji işkolunda son yıllarda eylemliliklerin arttığı görülmektedir. Özellikle özelleştirilen kuruluşlarda işçilerin militan eylemleri yaşandı. Bu eylemlerin çoğu taşrada yaşandığından yeterince dikkat çekmedi. Taşrada gelişen işçi eylemlerinin çoğu, özelleştirilen ya da özelleştirme aşamasında olan tesislere yabancı şirket temsilcilerini sokmama biçimindeydi. Dolayısıyla eylemler bu yönüyle emperyalist talana karşı bir tepki biçimini alıyordu. Saldırıların ve talanın artmasıyla birlikte giderek yükselen eylemlere tanık olmaya başladık. Enerji-Yapı Yol Sen daha önce defalarca işbirakma eylemleri yaptıktan sonra, son olarak üç günlük işbirakma eylemi ile tepkilerin giderek yükseldiğini ortaya koydu.

Sendikal cephede ortak hareket etme eğilimi

Enerji işkolunda '80'li yılların sonunda ve '90'lı yıllarda çok sayıda örgütlenme girişimi oldu. Bunlardan önce Genel Enerji-Sen, Tüm Enerji-Sen ve Enerji-Sen birleşti. Birleşen üç sendikaya Yapı Yol-Sen'in katılmasıyla Enerji-Yapı Yol Sen kurulmuş oldu. Son on yıl içindeki bu birleşme adımları, işkolunda ortak hareket etme noktasında belli bir bilinç açıklığı olduğuna işaret ediyor.

Eylemde mühendislerin ve sınırlı sayıda da olsa işçilerin yer almış olması, ortak hareket etme eğiliminin diğer kesimlere doğru yaygınlaşabildiğini de göstermiştir. Yine de Tes-İş'in eylemlere açık destek vermemesi, henüz işçi-emekçi ortak hareketliliğinin geliştirilmesi için epey bir yol olduğunu göstermektedir. Tes-İş'e hakim gerici bürokrasinin aşılması yoluyla, yerelerde ortaklığın geliştirildiği örneklerin hızla çoğaltılması gerekmektedir.

Eylemlerin gösterdikleri ve sorumluluklar

Enerji-Yapı Yol Sen'in üç günlük işbirakma ve iş yavaşlatma eyleminin bize gösterdiklerini dört noktada

özetleyebiliriz. Bunlar aynı zamanda kamu emekçilerinin önümüzdeki sürece ilişkin sorumluluklarını da ifade etmektedir.

İlk olarak eylemler, saldırıların durdurulması için gereken eylem hattını ortaya koymuştur. Bugün, sendika şubesi, sendika genel merkezi ve konfederasyon tarafından yapılan eylemler, genellikle bürokratik bir protesto eylemi tarzında hazırlanmakta ve bir iç boşaltma eylemi haline dönüştürülmektedir. Pek çok eylem adeta bir danışıklı dövüş biçimini almış, devlet güçleriyle karşı karşıya gelmeyecek tarzda bir uzlaşma/teslimiyet/iç boşaltma sonucuna ulaşmıştır. Bu tür eylemlerin sermaye açısından rahatsızlık verici hiçbir yanı olmadığı ortadadır.

Enerji-Yapı Yol Sen'in eylemlerinde barikatları zorlama, Eskişehir yolunu sembolik de olsa trafiğe kapatma şeklindeki girişimler bu açıdan anlamlıdır. Bu eylemler gerekli olanın militan, fiili ve meşru eylemler olduğu mesajını emekçilere vermektedir.

Eylemlerin taleplerine bakıldığında, işkoluna ait tazminat istemi dışındakilerin ortak talepler olduğu görülmektedir. Dolayısıyla bu ortak taleplere sahip çıkacak/çıkması gereken diğer sendikalara bağlı çok sayıda işçi ve emekçi vardır. Saldırıların ortak olduğunu gösteren bu talepler, eylemlerin de en geniş bileşenlerle örgütlenebileceğini ve örgütlenmesi gerektiğini göstermektedir. Eylemlere diğer işkollarındaki işçi ve emekçilerin duyduğu ilgi, özellikle konfederasyonları görevlerini yerine getirmeye dönük bir çağrı sayılmalıdır.

Eylemlerin gösterdiği üçüncü bir nokta, saldırıların politik anlamı üzerinedir. Artık birçok emekçi saldırıların nasıl bir politik özelliği olduğunu anlamaya başlamıştır. Saldırıları İMF ve Dünya Bankası'nın bütün dünyada uyguladığı/uygulattığı politikaların devamıdır. Bu politikalar işbirlikçi sermaye devleti tarafından uygulanmakta ve emekçilerin hakları her geçen gün daha fazla gaspedilmektedir. Saldırının kapitalist düzenin bugünkü zorunlu ihtiyaçlarından doğduğu ve bunu püskürtme mücadelesinin de kapitalist düzene yönelmesi gerektiği açıktır.

Son olarak, saldırıları püskürtmenin önündeki engeller de eylemler sürecinde açıkça ortaya çıkmıştır. Enerji emekçilerinin önüne dikilen bariyerler, bugün daha bilinçli ve açıkça düzeni yıkmak için mücadele eden devrimcilerin, komünistlerin karşısına katliam, yargısız infaz, işkence vb. olarak çıkarılmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçilere dönük sistemli saldırı yasaları çıkarılıp, saldırılar hayata geçirilirken, devrimcilere de Ulucanlar, Burdur, Bergama gibi katliama dönük saldırılar, F tipleri gibi tecrit uygulamaları dayatılmaktadır. Faşizm, emekçilere ve onların öncüsü devrimcilere paralel, ancak farklı şiddette saldırmaktadır. Hiç kuşkusuz emekçilerin mücadelesi yükseldikçe benzer katliamlar işçi ve emekçi hareketine dönük olarak da uygulanacaktır.

Enerji-Yapı Yol Sen'in eylemleri, asgari bir sendikal önderlik yapıldığında kamu emekçilerinin militan, kitlesel ve yaygın eylemlere yönelebileceğini göstermiştir. Tabandan geliştirilen ve sendikal önderlik düzeyinde etkili olan bir sosyalist kamu emekçisi hareketi ise, kamu emekçilerine kurtuluşun ancak devrim ve sosyalizmle mümkün olduğunu anlatabilme olanağına sahiptir. Kamu emekçilerinin ileri eylem önerileri ve şiarlardan korkup mücadeleden uzaklaştıkları reformist yalanı, bu eylemlerin pratiği içinde bir kez daha çürütülmüştür. Kitle hareketinin gelişmesini engelleyen, onun önüne geçen devrimci, militan eylem önerileri ve şiarlar değil, bizzat reformizmin ve sendika bürokrasisinin geri çekici barikatlarıdır.

Ermeni soykırım tasarısı ve perde arkasındaki gerçekler

Ermeni soykırımı tasarısının ABD meclis alt komisyonunda kabul edilmesi, geçtiğimiz günlerde Türkiye’de burjuvazinin siyasal gündeminde ön sıraya çıktı.

Ermeni soykırımı tasarısıyla birlikte Türk burjuva siyaset cephesinde inkarcılık bir kez daha şaha kalktı. Ermeni soykırımı gerçeği inkar edildi. Sadece soykırım değil, bu geleneği Osmanlı’dan devralanların 75 yıl sonra azınlık halklar üzerinde hala baskılarını sürdürdüğü gerçeği de inkar edildi.

Soykırım TC’nin Osmanlı’dan devraldığı ve sürdürdüğü bir gelenek. Sadece halkların varlığı değil, halklara dönük katliamlar da inkar edilmektedir. Rauf Tamer bu konuda burjuvazinin gönlüne su serpen ve telaşlanmayın demeye gelen şu açıklamayı yaptı: *“Ellerinde belge yok. Davacı da meçhul. Öyleyse korkacak bir şey yok!”*

Tabii ya, yüzlerce yıllık devlet geleneği bu! Soykırım, katliam örgütledikten sonra, arşivinde soykırım, katliam emrini ve görüntülerini içeren belge bırakır mı? Biraksa bile bunu gün ışığına çıkarır mı.

**Ulucanlar katliamı yoksa,
Ermeni soykırımı da yok demektir!**

Öyle ya, Ulucanlar’da faşist devletin katliam örgütlediği iddiası da asılsızdır! Çünkü “ellerinde belge yok!” Devlet boşuna mı katliamın video bant kayıtlarını gizliyor. Boşuna mı otopsiyi engelliyor. Boşuna mı katliama uğrayanlar hakkında dava açıyor. Katledilen devrimciler mahkemeye çıkıp da bana kurşunu şu subay sıktı, bana işkenceyi şu polis şefi yaptı diyemez ki! Çünkü “davacı da meçhul”!..

Buna kalırsa Türk sermaye devleti Kürt halkına karşı da insanlık dışı katliamlar örgütlememiştir. Sadece 1984’den bugüne değil, öncesi de Koçgiriler, Dersimler de hiç yaşanmamıştır. Yaşanan ise soykırım ya da katliam değil, en fazlasından devletin meşru müdafasıdır! Buna kalırsa Türk sermaye devleti, Çorum’da, Maraş’ta, Sivas’ta, Gazi’de halka kan kusturan katliamları da kontr-gerilla eliyle örgütlememiştir. Ve eğer buna meydan bıraksak, Türk sermaye devleti Ulucanlar katliamını da inkar edecektir. Ve zaten elinden geldiğince hala da inkar etmeye çalışmaktadır. Bu inkarın değeri ne kadarsa, Ermeni soykırımını inkarın değeri de işte o kadardır.

Kürt liberalleri ise, kendi teslimiyet platformlarına pay çıkarmak için, Ermeni soykırımı tasarısı vesilesiyle Türk devletine akıl vermeye kalktılar. Özetle devlete diyorlar ki, “çağa uygun bir tutarlılıkla, bu düne ait, geçmişte kalan, iki tarafın da hatalarını içeren bir olaydır deyin ve bu defteri kapatın gitsin!” Gerçekten bu iş bu kadar kolay mı? Ve devlet tarafından bu yapıldığında, hesap defteri halklar nezdinde de kapatılmış mı olacak?

Örneğin Kürt halkının eşitlik ve özgürlük talepleri kabul edilmeden, sömürgeciliğin daha ince versiyonlarının tesis edilmesiyle, “Kürt sorunu” defteri böylece kapatılmış mı olacak? Sormak gerekir Kürt liberallerine, bu hesaplar nasıl kapatılacak sizce? Sermayenin kanlı sınıf iktidarı gerçeği karşısında kafalar kuma gömülerek mi?

Tasmaya evet, tekmelenmeye hayır!

Sorunun ABD-Türkiye, Türkiye-Ermenistan ilişkileri yönüne bakalım.

Türk devlet yetkilileri bir yandan iç kamuoyunda ABD’nin özürlülüğünü bizzat üstlenerek ABD’ye kuyruk sallamaktan geri durmazken, diğer yandan Ermenistan’a ve Ermeni halkına dişlerini gösterdiler.

Bu tasarının ABD meclisinde de kabul edilmesinin, (ABD ile değil!) Ermenistan ile ilişkileri bozacağı devlet yetkilileri tarafından açıklandı. Zindan katliamlarının sorumluluğunu taşıyan H. S. Türk, Ermenistan’a yönelik şu türden tehditkar açıklamalar yaptı: *“Tasarı kabul edilirse, ki, nefret, düşmanlık ve intikam dürtüleri ortaya çıkar... Erivan’ın bunun sonuçlarını da istemeyeceğini ve göze alamayacağını düşünüyoruz...”*

“Türk milliyetçisi” geçinen ABD uşağı faşist şef Devlet Bahçeli ise, sözde ABD’ye “sertçe” çıkışırken, gerçekte ABD’nin özürlülüğüne soyundu. *“Ermeni konusunun gündeme getirilmesi, Amerikan demokrasisinin yumuşak karnı olan oy kapma yarışının bir ürünüdür”* değerlendirmesini yaptı. Evet, bu açıklamayı Bill Clinton değil, Devlet Bahçeli yaptı! Devlet Bahçeli gibi ABD uşağı faşistlerin bir de ABD emperyalizmine karşı mücadele eden demokratlara, devrimcilere, komünistlere karşı tutumunu hatırlayın, bunların “milliyetçi” maskelerinin arkasındaki işbirlikçi yüzü daha iyi görürsünüz.

Bu tasarının meclisten geçmesinin kökü derinlerdeki Türk-ABD dostluğunu zedeleyeceği açıklandı. Demek ki bu “dostluk” halklara karşı katliamların, soykırımların, bu konuda gizli suç ortaklığının ve bunların örtbas edilmesinin üzerinde yükseliyor.

Eşyanın tabiatı gereğidir; tasma ABD’nin elinde olunca, efendi uşağını sever de döver de! Türk sermaye devleti ise tasmaya itiraz etmiyor, bu yönüyle halinden memnun. Ama ara sıra tekmelenmeye itiraz ediyor. O ülkenin emperyalizm tarafından karşı karşıya yağmalanmasına, ülkenin her santimetrekaresinin emperyalizmin çıkarlarına peşkeş çekilmesine de itiraz etmiyor. O “bölünme”den bunu anlamıyor. Bölünmenin bu yönünün acısını, yokluğunu, sefaletini işçi sınıfı ve emekçiler, ezilenler çekiyor. İşbirlikçi uşak takımı ise emperyalist efendileri ile elele bu yağmanın kaymağını paylaşıyor. O bölünmeden, kendi sömürü ve yağma payının elinden alınmasını anlıyor sadece ve buna itiraz ediyor.

ABD’ye kul köle olanların sözde kozları

Avrupa söz konusu olunca ABD efendisinin de sırt kuvvetiyle daha fazla celallenen Türk sermaye devleti, sıra ABD’ye gelince daha yumuşak başlı davrandı. Sesinin tonuna dikkat ederek elindeki kozları ucundan kıyısından efendisine gösterdi. Biz ihmal edilmeye gelmeyiz, bizi fazla tekmelemeyin, demeye getirdi. Ne kadar tekmelenirse de ABD’nin eline mahkum olduğunu bildiği halde, bu rahatsızlığını dile getirdi.

Neydi bu ucundan kıyısından gösterilen kozların en önemlisi? Tabii ki Türkiye’deki Mc Donald’s mağazaları değildi bu koz! En başta, bölge devletlerine ve halklarına karşı İsrail ile işbirliği içinde ABD’nin yandaşlığını yapma görevi. Ordunun 150 milyar dolarlık

modernizasyon projesi ve silah ihaleleri. Ülkenin her köşesine yayılmış ABD üsleri. Çekiç Güç. Orta Asya’da, Rusya’nın burnunun dibinde örgütlenmiş ve ABD’nin hizmetine adanmış ajan-provokatör şebekesi vb.

Buna karşılık ABD meclisinde Ermeni soykırımı tasarısını seçim ve oy hesabı yaparak destekleyen Cumhuriyetçi Parti’nin milletvekilleri Türkiye’ye bir rest oyunu çektiler. Ve Çekiç Güç’ün Türkiye yerine Hırvatistan topraklarında konumlandırılmasını önerdiler.

İşte bu sözler Türk sermaye devleti yetkililerinin yüreklerini ağızlarına getirecek cinstendi. Geçmişte de Küba krizi sırasında SSCB, ABD’den Türkiye’deki füze üslerinin sökülmesini talep etmiş, ABD’de bunu kabullenmek zorunda kalmış, ama Türkiye’yi nükleer bir savaşın birincil hedefi haline getiren bu füze üslerinin sökülmemesi için Türk devleti inatla direnmişti. Füze üslerinin Türk topraklarında kalması konusunda Türk devletinin direnci, ancak ABD’nin baskısıyla kırılabilmişti. Çünkü Türk sermaye

devletinin efendisinden

alacağı “yardım” parasının azalıp artması, bu füze üslerinin ülkede kalıp kalmamasına bağlıydı!

Türk devleti alçak sesle de olsa emperyalistlere (daha çok da Avrupalı emperyalistlere) karşı hangi konuda muhalefet ediyor? Kürt sorunu, insan hakları, soykırımlar, katliamlar vb. gündeme geldiğinde. Peki hangi konuda tam mutabakat içindeler? IMF programları, ekonomik-sosyal yıkım saldırıları, tahkim yasaları, emperyalizme uşaklık, ezilen halk üzerinde sömürgeci egemenlik, bölge devletlerine ve halklarına düşmanlık ve saldırganlık vb. konularda.

Anti-emperyalist devrimci sınıf tutumu

İşçi sınıfı ve emekçiler hem soykırım ve katliamların hesabını sorarak, ezilen halk ve azınlıkların taleplerine sahip çıkmalıdır. Hem de emperyalizmden, Avrupa’dan, Amerika’dan hiçbir demokrasi beklentisine ve hayaline kapılmamalıdır. Demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılmasının yolu efendi ve uşağa, emperyalizmin ve işbirlikçisi sermaye iktidarına, sınıf saltanatına karşı devrimci sınıf mücadelesini yükseltmekten geçer.

Sermaye devleti sömürülenlerin ezilenlerin cellatı ve emperyalizmin işbirlikçisidir. Bu topraklardaki kanlı sınıf saltanatını sırtını emperyalizme dayayarak sürdürmektedir. Emperyalizm de bu topraklar üzerindeki egemenliğini sermaye iktidarı sayesinde sürdürmektedir. Bu iktidara karşı devrimci sınıf mücadelesini yükseltmek ve bu iktidarı yıkmak, bağımsızlığı olduğu kadar demokrasiyi, özgürlüğü olduğu kadar sosyalizmi de kazanmanın yegane yoludur.

Kahrolsun emperyalizm ve işbirlikçisi sermaye iktidarı!

Kürtler ve tüm azınlıklar üzerindeki tahakkime ve baskılara son!

Önce ABD güdümlü devlete köle kafanızı değiştirin!

24 Eylül'de Adana'da 100 kişi Ermeni soykırımı tasarısını protesto etmek için gösteri örgütlüyor, İstiklal marşı okuyorlar. Ermeni bayrağı yakıyorlar. Coca Cola vb.'ye karşı boykot çağrısı yapıyorlar. Çukurova Aydınlar Derneği başkanı burada konuşma yapıyor.

Ama boşa nefes harcıyor. Eğer ABD mallarını protesto ediyorlarsa, önce kendi kafalarını değiştirmekle işe başlamaları gerekir.

Çünkü ABD işbirlikçi sermaye devletinin dümen suyundaki her muhalefet, sonuçta ABD'nin güdümünden, gizli ABD destekçiliğinden kurtulamaz.

Bunlar 26 Eylül günü, örneğin Ulucanlar katliamının hesabını sermaye devletinden, MGK'dan, kontr-gerilladan sormak için sokaklara çıkmıyorlar. Bu konuda eylem yapsalar, katliamı teşhir için dava açan tutsak ailelerini protesto eylemi yaparlardı ancak.

ABD güdümlü kafanın bunlarinkinden güzel bir örneği olur mu? Bunlardan bazıları bir de "sosyalist", "işçi"ci maskeler takıyorlar yüzlerine. Böyleleri varken devletin örtülü ödenekten pay

ayırp da "sosyalist" ve "işçi" maskeli ajan faaliyeti örgütlemesine gerek yok. Bunlar vazifeyi gönüllü üstleniyorlar.

Devlet, Ermeni halkını soykırımdan geçiren Osmanlı'nın mirasını olduğu gibi sahipleniyor. 75 yıl sonra azınlık halkların üzerinden baskıyı hala eksik etmiyor. Bunlar soykırımı ve baskıları protesto edeceklerine, tutup Ermeni bayrağını yakıyorlar. Ama ABD bayrağını yakmaya cesaretleri yok. ABD bayrağı yaksalar, kafalarına devlet copu yiyecekler ve belki akılları başlarına gelecek. Ama bunu yapmıyorlar. En fazla Mc Donald's ve Coca Cola "muhalefeti" örgütlüyorlar.

Devlet, CIA'nin yönetimindeki kontr-gerilla eliyle Çorum, Maraş katliamlarını örgütlüyor, Sivas'ta ilerici aydınların yakılmasına seyirci kalıyor. Bunlar protesto için şeriat bayrağı yakıyorlar.

Devlet, Kürt halkının haklı eşitlik ve özgürlük mücadelesine karşı bir soykırım savaşı örgütlüyor. Bunlar Kürt halkını suçlu ilan edip PKK bayrağı yakıyorlar.

Devlet Gazi'de kont-gerilla eliyle katliam

örgütlüyor. Bunlar katliama karşı direnenleri, katliamın hesabını devletten soranları suçluyorlar.

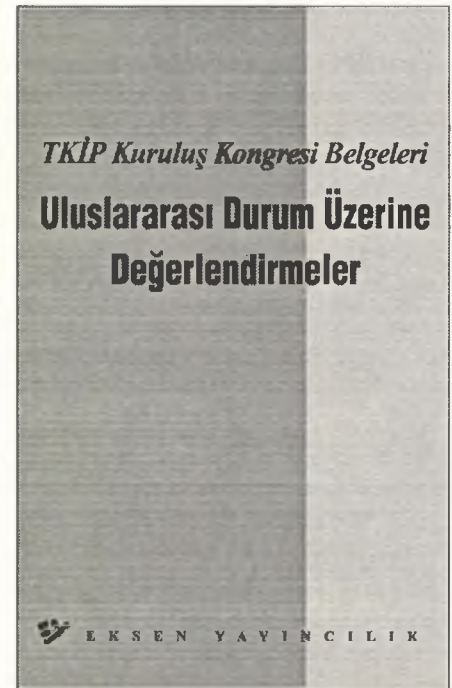
Devlet zindanlarda devrimcileri vahşice katlediyor. Bunlar, provokatör diye devrimcileri suçluyor, hedef gösteriyorlar.

Bunlar bir de aydın, demokrat geçiniyorlar. Kurdukları derneklerin adını "Cumhuriyetin koruyucusu aydınlar" vb. isimler koyuyorlar. Sanki cumhuriyetin kazanımları bunların babalarından miras kalmış tapulu malları. Eğer öyleyse bile siz ancak mirasyedi sıfatını hak kazanırsınız, ötesine değil.

Siz burjuva cumhuriyetin öve öve bitiremediğiniz, yere göğe sığdıramadığınız o güdük kazanımlarının dahi koruyucusu olamazsınız. Bu kazanımları korumanın yolu bile sermaye iktidarına karşı devrimci mücadeleden geçiyor. Siz ise emperyalizmin işbirlikçisi sermaye devletinin, onları general bekçilerinin çizmelerini yalıyorsunuz.

Sizin kafanızın içi de diğer gerici yobazlar kadar karanlık. ABD'yi protesto etmeye gerçekten niyetiniz varsa, önce bu ABD güdümlü devlet kölesi kafanızı değiştirerek işe başlayın.

Yeni Kitaplarımız

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL

Tel/Fax: (0 212) 638 28 83
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Ulucanlar direnişinin yak

Şanlı Ulucanlar direnişinin üzerinden bir yıl geçti. Devrimci ve komünist basın bu şanlı direnişi çeşitli yönleriyle ele aldı, almaya devam ediyor. Böyle olması son derece doğal ve bir o kadar da gereklidir. Zira, ağır bedeller ödenmiş, ezilen milyonlarca emekçinin kurtuluşu için mücadele eden, bu toplumun en namuslu, en yiğit temsilcisi olan devrimciler ve işçi sınıfının iki komünist önderi alçakça, insanlık dışı yöntemlerle katledilmişlerdir.

Evet ağır bedeller ödenmiştir. Ama onurlu bir direniş kazanılmıştır. Önemli olan da budur. Devrimci ve komünist tutsaklar bir kez daha ölümü sıradanlaştırmış, direniş geleneğini, kurşun altında halay çekerek sürdürmüşlerdir. Ulucanlar direnişi, daha şimdiden sınıf mücadelesi tarihinde hakettiği yeri almıştır. On'lar, üzerinden yıllar geçse de, uğruna canlarını armağan ettikleri kavgada yaşayacak ve yaşatılacaklar. Onlara ve binlercesine olan borcumuzun karşılığı sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için Türkiye devrimidir. Onların genç yaşta aramızdan ayrılmasından duyduğumuz acı ancak bu şekilde bir parça hafifleyebilir. Biz görelim ya da görmeyelim, tarih buna tanık olacaktır.

Ulucanlar katliamı, nedenleri ve hedefleri, sonuçları ve zamanlamasıyla zindan sınırlarını aşan, sermaye devletinin diğer saldırıları ile doğrudan organik ilişkisi olan bir yer tutuyor. Bu yönüyle de üzerinde daha çok durulacaktır. Komünist basın şimdiye kadar direnişin bu yanına oldukça geniş yer verdi. Birçok temel yazı yazıldı. Önümüzdeki zorlu mücadele süreci açısından ve yıldönümü vesilesiyle bazı yönleriyle yeniden ele alınacaktır.

Zor ile ayakta kalan zor ile yıkılır gider

Sınıf mücadelesi tarihinde egemen sınıfların garabet ölçüsüne vardığı, ama artık yadırganmaması gereken eğilimlerinin örneklerinden biridir. Yağmalamak ve sömürmek üzere kendi topraklarının dışındaki topraklara gözünü diken her sömürücü devlet, sefere çıkmadan önce cephe gerisini sağlamlaştırmak üzere içerde “temizlik”e, katliamlara girer. Zindanlar çoğunlukla böylesi “temizlik”lerin başlangıç ve odak noktasıdır.

Ya da önlerine atılan bir parça kemiği yalamak için efendilerine yaranmak isteyen düşkün uşak takımı, bağlılıklarını göstermek üzere sıklıkla kitlesel katliamlara girişmekten kaçınmazlar. (Zindanlar böylesi durumlarda da onlar için en kolay avlanma sahasıdır.) Efendilerinin önüne, duruma, ihtiyaçlarına ve güçlerinin sunduğu imkanlara göre, veya birkaç on-yüzbin kelle atmaya yiğitliklerinin şanından sayar uşak ruhlu işbirlikçi-sömürücüler. Egemenler de bağlılıklarına bir gösterge olarak dökülen kanları kana kana içerler. Tıpkı, Roma imparatorları gibi, aslanların önüne atılan kölelerin-gladyatörlerin parçalanmasını izlemekten, emekçinin kanının akıtılmasından büyük bir zevk alırlar. (Bilindiği üzere, dünya imparatorluğu haline gelen Roma, köleleri ve köle emeğini insafsızca kullanarak, insanlık dışı katliamlara uğratarak kendi yıkımını da hazırlamış oldu. Bugünün kapitalistleri de aynı yoldan hızla kendi sonlarına koşuyorlar.)

Söylesi durumlar da sözkonusudur: Bir ülkenin emekçi halkını teslim almak için işbirlikçi bir kesimi hizmete koşturmak, çoğunlukla yetmez. Mücadele etmeye en yakın kesimlerin temsilcilerini dize getirmek, değilse etki alanlarını sınırlamak ve kitlelerden

yalıtmak, o da yetmezse ortadan kaldırmak gerekir. Hatta her türden gerici egemenler gibi emperyalistler de bunu bizzat kendi kolluk güçlerini o ülkenin topraklarına salarak, “sürek avları” düzenleyerek de yapabilmektedirler. Bunların tümü, içerde emekçilere karşı bir savaş ekonomisi uygulaması sözkonusu olduğunda da geçerlidir.

Bunlara örnek bulmak için tarihin eski sayfalarını karıştırmaya da, geri bıraktırmış Afrika ülkelerine uzanmaya da gerek yok. Emperyalizmin egemenlik alanındaki pek çok sözde bağımsız ülkede bunların güncel örnekleri, hem de çağdaş kılık altında yaşana gelmektedir. Tıpkı yıllardır ülkemizde olduğu gibi. Tıpkı Ulucanlar katliamının Ecevit'in ABD'ye sadakat göstermek üzere yola çıkışının hemen sonrasında gerçekleştirilmesi gibi. Tıpkı aynı gün Kürdistan'a operasyon düzenlenmesi gibi.

Her direniş mevzisi birer Ulucanlar'dır artık

PKK'nin teslimiyet bayrağını çekmesinden, bölgede emperyalist rekabetin kızışması nedeniyle kendisine biçilen rol için başının efendilerce okşanmasından da güç alan faşist devlet, uygulamakta olduğu yıkım programından sonuç almak üzere, '99 yılından itibaren toplumun emekçi kesimlerine karşı kapsamlı bir örgütsüzleştirme operasyonu, direniş odaklarına karşı ölçsüz bir teslimiyet ve tasfiye planını yürürlüğe koydu. Buna karşı koyulması durumunda, her zaman ve her yerde olduğu gibi, bu aynı sonuca ezerek-katlederek ulaşmaya çalışacaktı. Bunun anlamı, deprem yıkıntılarının altında kalan binlerce insanın ölümüne, sağ kalanların kendi kaderlerine terkedilmesi idi. Hala ayakta kalmayı başaran sefalet içindeki milyonlarca işçi ve emekçiye mezarda emeklilik, sıfır sözleşme, tahkim ve işsizlikti. Devrimci tutsaklar için ise tabutluklar, yani hücrelerdi. Efendileri böyle istiyordu. Onlar da bu kez başarma sözü vermişlerdi.

O gün Ulucanlar'da bu plan, bu pervasız saldırı, “teslim mi olacaksınız, ölecek misiniz?” çağrısı olarak somutlanıyordu. İşte, Ulucanlar direnişi, “Öleceğiz, ama teslim olmayacağız!” şiarında ve duruşunda ifadesini ve anlamını buldu.

Onlarca devrimci tutsağın anlatımlarında da görüleceği üzere, katiller bütün sınıf kinleriyle ve kendi ürünleri olan bütün insanlık dışı yöntemlerle saldırıya geçtiler. İşlerini, kendi sınıf doğalarına yarışır bir zevkle yerine getirdiler. Öldürdükleri yetmedi, yoldaşlarımızın cansız bedenleri üzerinde işkence tatbikatları yaptılar. Cenazelerimizi kaçıracak hayvanlara özgü korkularını açığa vurdular. Şimdi “operasyonu yapan güvenlik güçleri kastlarını aşmıştır” savunmasına sarılırlarken bile, o işkenceci kimliklerini, icraatlarını red ve inkar edemiyorlar, etmiyorlar. Nasıl etsinler ki? Benzeri katliamları defalarca yaptılar, Burdur'da, Bergama'da olduğu gibi yine yapacaklar. Ama unuttukları bir şey var. Her seferinde açığa çıkan kanlı yüzleriyle artık kimseyi inandıramayacaklar. Ve biz her seferinde aynı inanç ve kararlılıkla direneceğiz. Bundan sonra her direniş mevzisi birer Ulucanlar'dır.

Cumhuriyet tarihinin bu en kanlı zindan operasyonu, yalnızca devrimci tutsaklar için değil, mücadele etmekten başka yolu olmayan milyonlarca işçi ve emekçi için hala da güncelliğini, önemini ve sıcaklığını koruyorsa eğer, bunun temel iki nedeni var: Uygulanan vahşetin sonuçlarının kendiliğinden ortaya çıkardığı tepkiler ve katliamın akıllalmaz vahşetinin büyüklüğüne rağmen devleti acz içinde bırakan direnişin görkemi ve

Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz; sermaye iktidarı hücre politikasında ne denli ısrar ederse etsin. Ulucanlar'ın zindanlarda devrimci tutsaklar açısından kabul edilmez olanın sınırlarını bir kez daha çok kalın biçimde çizmiş olması, daha ileri kazanımlar için devrimci kararlılığı ve direngenliği ortaklaştırmıştır ve merkezileştirmiştir. “İçerisi” ve “dışarı” arasındaki boğucu ayrımın, devrimci tutsaklar ve devrimci mücadele lehine yeniden şekillenmesinde, zindanları bu toplumun en ileri ve duvarlı kesimlerinin sorunu haline getirmesinde önemli bir katkıda bulunmuştur. Bunun kendisi yeni dönemde politik bir çıkışın zeminini de tarif etmektedir. Şimdi önümüzde bu birikim ve olanakları politik bir kazanıma dönüştürmek gibi temel bir görev var. Gelinek, bedelleri ağır olan onurlu direnişlerin gerçek sonuçlarına ulaşması, sermaye iktidarının karşısına merkezi politik bir sınıfsal duruşla çıkabilmeye bağlıdır. Sınır çizgileri asla daha geriden, aşılmış ve aşılmış olan düzeyden çizilemez.

uyandırdığı sempatidir. Buna, yetersizlikleri olsa da, devrimci ve komünist güçlerin ısrarlı bir çabıyla -hücre saldırısıyla da birleştirerek- Ulucanlar'da yaşanan katliam gündemde tutma çalışmasının toplumun belli duyarlı kesimlerinde yankı bulmasını da eklemek gerekiyor.

Mevzi direnişlerinden genel-merkezi direnişlere...

Devletin devrimci ve komünist tutsakları tecrit politikasındaki (hücre politikası) kararlılığını göstermek amacıyla Burdur vb. yerlerde denediği yeni katliam girişimlerinin sonuçları kamuoyuna yansidikça, artan bir tepkiyle karşılanmasında Ulucanlar direnişinin doğrudan bir etkisi sözkonusudur. Bundan sonra da öyle olacaktır. Faşist devlet, her katliam girişiminde Ulucanlar'ın yarattığı etkinin sonuçlarını hesaplamak zorunda kalacaktır.

Bu sermaye iktidarı açısından iki yönlü bir ders ve sonuçtur. Birincisi, en kanlı, en vahşi saldırılarla bile devrimci iradenin teslim alınamazlığıdır. Devrimciler, yıllardır can bedeli korudukları bu mirası daha da ileriye taşımakta asla tereddüt etmeyeceklerdir. Devlet bunu görmüş ve kabul etmiştir. İkincisi, bundan sonra devrimci, ilerici toplum katmanlarında böylesi katliam girişimlerinin devletin teşhirini artırmasının da ötesinde artan ve daha da artacak olan bir tepkiyle karşılanacak olmasıdır. Sonuçta devlet bu iki olguyu da hesaba katmak zorunda olduğunu, “kansız operasyonlar”ı tercih ederek göstermiştir.

Fakat buradan hiçbir şekilde sermaye devletinin kanlı operasyonlara girişmeyeceği sonucu çıkarılamaz. Bu yalnızca, mevcut konjonktürün ve kitle muhalefetinin bir parça kendi aleyhine dönmesi

tığı ateş hiç sönmeyecek

A. Aras

karşısında izlediği geçici bir taktikten ibarettir. Aksine, devletin tecrit (hücre tipi cezaevleri) politikası daha sert ve daha kapsamlı bir çatışmayı koşullamaktadır. Ulucanlar direnişi, her iki kesim açısından da mevzi çatışmaları merkezi-genel çatışmalara bağlayan kanalı açığa çıkarmış ve belirginleştirmiştir.

Bu açıdan bakıldığında, Ulucanlar direnişi, kendisinden önceki direnişleri ve mücadele deneyimlerini bugüne daha merkezi bir düzeyde bağlayan önemli bir halkadır. Dahası direniş, zindan mücadelesindeki geçmiş birikimi geleceğe aktarmak açısından önemli bir olanak yaratmıştır. (Bu aynı olanak, '96 ÖO-SAG eylemi sonrasında "zafer sarhoşluğu"nun arkasından yaşanan güçsüzlük ruh hali ve dar bakış açısı nedeniyle değerlendirilemedi.) Bunlar teslimiyete karşı verilmiş tok bir yanıtın, Ulucanlar'daki direniş mirasının kendiliğinden yarattığı sonuçlar, aynı anlama gelmek üzere, daha da ileriye taşınması gereken imkanlardır.

Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz; sermaye iktidarı hücre politikasında ne denli ısrar ederse etsin, Ulucanlar'ın zindanlarda devrimci tutsaklar açısından kabul edilmez olanın sınırlarını bir kez daha çok kalın biçimde çizmiş olması, daha ileri kazanımlar için devrimci kararlılığı ve direngenliği ortaklaştırmıştır ve merkezileştirmiştir. "İçerisi" ve "dışarı" arasındaki boğucu ayrımın, devrimci tutsaklar ve devrimci mücadele lehine yeniden şekillenmesinde, zindanları bu toplumun en ileri ve duyarlı kesimlerinin sorunu haline getirmesinde önemli bir katkıda bulunmuştur. Bunun kendisi yeni dönemde politik bir çıkışın zeminini de tarif etmektedir. Şimdi önümüzde bu birikim ve olanakları politik bir kazanıma dönüştürmek gibi temel bir görev var. Geline yerde, bedelleri ağır olan onurlu direnişlerin gerçek sonuçlarına ulaşması, sermaye iktidarının karşısına merkezi politik bir sınıfsal duruşla çıkabilmeye bağlıdır. Sınır çizgileri asla daha geriden, aşılmış ve alışılmış olan düzeyden çizilemez.

Zindanlarda süren mücadelenin politik-ideolojik-sınıfsal arka planı

Düzen kendince zindanlar için bir "sorun" ve "çözüm" tanımı yapıyor. Sorun, görüldüğü yerde ezilmesi gereken devrimci ve komünist faaliyetin ve bu faaliyeti sürdüren insanların kendisi. Çözüm faşist yasalarla, işkencehaneler ve sokak infazlarıyla, gözaltında kaybetmelerle ömrünü uzatmaya çalışmak. "İçerde", zindanlarda ise, devletin otoritesini sağlamak, yani devrimcileri siyasal kimliklerinden soyundurmak. Çözüm yöntemi ise, devrimci tutsakları birbirlerinden ve toplumdan tecrit etmek, devrimci iradeyi bütün kazanımlarıyla beraber teslim almak, ıslah etmek, bunun için ne gerekiyorsa yapmak. Hücreler bu çözüm yönteminin güncel bir biçimi olarak gündeme sokuluyor. Fakat karşısında dışarıda bile biteremediği, boyun eğdiremediği devrimci bir irade ve bugün için henüz sınırlı da olsa bir toplumsal muhalefet var. Yalnızca askeri yöntemlerle bu politikasını hayata geçirme denemelerinin her birinin şimdiye kadar kendisi için bir faturaya dönüştüğünün farkında. (Yine de böyle bir tercihde bulunabilir) Bunun için toplumu, dayattığı çözüme ikna etmeye çalışıyor. Bunun kendisi bile zindanlar sorununun toplum nezdinde politikleşmesi, şu ya da bu kesimin şu ya da bu çözüm-politikanın tarafları olarak bölünmesi demek. Bu, düzen aleyhine bir açmaz. Zira, sorun hiç de devrimci tutsaklar ile devlet arasındaki bir "kan davası" değil. En azından

kurulu düzenden hiçbir pozitif beklentisi kalmayan ve gerici ideolojilerin etkisinden bir parça sıyrılabilen geniş emekçi yığınlar (henüz politik-pratik bir tutum almamış olsalar bile) meseleye bu gözle bakmıyorlar.

Devrimci ve komünist tutsakların da bir sorun ve çözüm tarifi var. Herşeyden önce onlar bu düzenin varlığını ve hangi biçimde olursa olsun kendilerini özgürlükten yoksun bırakmanın simgelerinden biri olan zindanların kendisini sorun olarak görüyorlar. Çözümü ise toplumsal bir devrimde görüyor, bunun için mücadele ediyorlar. Fakat bu işin tarihsel ve stratejik olan yanı. Güncel boyutta ise sorun, devrimci tutsakların siyasal ve insani en temel haklardan (can güvenliği, siyasal kimlik ve ona bağlı olan bir dizi başka haklar, sağlık, görüş, insanca yaşamaya elverişli koşullar vb.) yoksun bırakılması, her türden aşağılık uygulamaya maruz kalması. Son yirmi yıl içerisinde zindanlarda beşyüze yakın tutsağın katledilmesi bile, sorunun niteliğini ve sorumlularını anlamak için yeterli bir kanıttır.

Şimdiye kadarki katliamlar da direnişler de, bu temel ve güncel siyasal ve insani haklar üzerinden biçimlenmektedir. Ve bunlar içinde siyasal kimlik ve bunun gereği olan diğer haklar, devrimci ve komünist tutsaklar için herşeyin başında gelir. Zindanlarda insani kimlik ve insan olmanın onuru, ancak siyasal kimlik savunularak korunabiliyor. Bu nedenle siyasi kimliğe dair en küçük bir saldırı, sert bir çatışmaya, sınıflar arası bir irade savaşına dönüşüyor. Bu nedenle, devrimci ve komünist tutsaklar siyasi kimliklerini düşmana çığnetmek yerine gözlerini kırpmadan ölümü tercih ediyorlar. Böyle olması eşyanın tabiatı gereğidir. Çünkü iki farklı sınıf, en yalın biçimde, açık bir çatışma ve savaş alanında, zindanlarda ve işkencehanelerde karşı karşıya geliyorlar. Devrimci ve komünistlerin kendileri için hiçbir özel talepleri ve amaçları olmadığı bilinir. Zindanlarda devrimci kimliğin korunması ve özgürlük hariç. Kaldı ki, her iki talep de nihai olarak hiçbir "özel"liği olmayan, sonuna kadar politik ve sınıfsal taleplerdir. (Devrimci tutsaklara özgürlük talebinin çoğunlukla daha zayıf biçimde dillendirildiğini de bu arada belirtelim) Bu konulardaki hassasiyetin esnetilmesinin hiçbir gerekçesi olamaz.

Ancak bu kadarı hiçbir şekilde yeterli değildir. Söz konusu temel konularda gösterilen hassasiyetlerin, bu uğurda verilen mücadelenin dışarıdaki genel siyasal sınıfsal mücadele ile, talep, eylem ve buna uygun siyasal-sınıfsal çalışma hedefi ve düzeyiyle birleştirilmesi gerekiyor. Sınıf mücadelesinin doğası gereği, taşıdığı özgünlüklere rağmen hiçbir alandaki talep ve eylem biçimi temel sınıfsal talep ve eylemlerden yalıtık olamaz, böyle formüle edilemezler. Burada bir zorlanma yaşanıyorsa (ki öyle), bu, alanların, koşulların doğal olarak taşıdığı güçlüklerden değil, bu güçlüklerin politik olarak üstesinden gelinmemesinden, politik zaaflardan kaynaklanıyordu.

Güç yetersizliğinin yarattığı ciddi sorunları gözardı ediyor değiliz. Ama güç, hiçbir zaman hazır bulunamayacağı gibi, hiçbir hazır güç de kendi içine daralmış, kendi içine kapanmış politik açmazlarla malül bir mücadele çizgisiyle ileriye gidemez, ona yeni bir aşama kazandıramaz. Bir saldırı anında eldeki hazır güç ve olanaklarla bir mevziyi korumak için, kararlılık ve cüret, gösterilecek hassasiyet ve devrimci refleks çok önemlidir. Oysa sınıf mücadelesi ne herhangi bir "saldırı"ya-saldırı biçimine ve ne de herhangi bir "an"a indirgenemeyecek kadar geniş, zengin ve bir o kadar da karmaşık bir süreçtir. Tek çözüm, eldeki güç ve

imkanları sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına ve ruhuna uygun bir mücadele perspektifiyle (ki bu işin abecesidir) eldeki güç ve imkanları zorlamak ve bununla tutarlı bir taktik-politik mücadele çizgisi ve düzeyi tutturaktır. Zindanlarda dört duvar arasında da olsak, sınıf mücadelesinin bu kuralı geçerlidir.

Zindan direnişlerinin politik kazanımları ve dersleri

Yukarıda kazanımlar üzerinde yeterince duruldu. Kapsamlı saldırılar karşısında ağır bedeller ödenerek elde edilen mevzi ve kazanımların korunması ve geliştirilmesi, mevcut saldırıların savuşturulması sorununa gelince. Şimdiye kadarki direnişlerin politik kazanım ve dersleri dikkate alınmalıdır herşeyden önce.

Bu ders ve sonuçlardan ilki ve en temel olanı, zindanlara düşen yük ve sorumluluğu yayıflatmaksızın, zindan merkezli düşünüş ve davranış tarzından, parçacı yaklaşımdan kurtulmak, mevzileri genişletmektir.

Zindanlar boyutuyla ele alınırsa, ikincisi; herhangi bir an ve duruma endeksli hareket etme tarzını bir an önce geride bırakmaktır. Saldırımı merkezi ve genel politikalarla, direnişlerle karşılamaya hazırlanmaktır.

Birinci noktayla bağlantılı olarak üçüncüsü; son kapsamlı saldırılarla beraber sermaye devletin "içerisi"- "dışarı" ayrımını gitgide silikleştirdiği bir yerde, talep ve eylemlerin ortaklaştırılması can alıcı bir önem kazanmıştır. Ulucanlar katliamıyla ön hazırlığı yapılan hücre saldırısı, zindanları şimdiye kadar görülmemiş ölçüde toplumun ilgi alanına sokmuştur. Burdur örneği, bir parça işlendiğinde, bu ilginin daha geniş kesimlere doğru yayılabileceğini, ses getirebileceğini göstermiştir. Emekçilerin yaşamını zindana çeviren saldırılar onları kaçınılmaz olarak mücadeleye sevk etmekte, objektif olarak devrimci sınıf ve kitle çalışmasının etki alanına çekmektedir. Oluşan bu duyarlılık ve potansiyel, parçalı olarak yürüyen mücadelenin birleştirilmesi için önemli bir olanaktır. Bu olanaktan yararlanmak için, herşeyden önce, işçi ve emekçilerin en temel yakıcı talepleri ile kendi taleplerimizin birleştirilmesini zorlamak gerekmektedir. Bu herşeyden önce politik sorumluluğun bir gereğidir.

Saldırıların karşılanması için öteden beri içeriye ya da dışarıya çubuk bükme biçiminde şekillenen eğilimler ve bu minvalde yürüyen tartışmalar son derece kısır, dar ve sağlıksız sonuçlar üretmektedir. Çünkü tartışma yanlış bir eksende kurulmaktadır. Bugün hiçbir parça ve alan tek başına kendi gücüyle hareket etme lüksüne, bu tarzda hareket ederse başarı şansına sahip değildir. Kuşkusuz, dışarıda gelişecek ve geliştirilecek devrimci bir sınıf hareketinin varlığı koşullarında zindanlarda ödenen bedeller bu kadar ağır olmayacaktır. Ama bunun için içerde ve dışarda birleşik bir sınıf ve kitle hareketinin gelişmesine hizmet edecek politik bir sorumluluk, ciddiyet ve azami bir çaba gerekmektedir. En azından ödenen bedeller daha güçlü sonuçlara yolaçabilecektir. Ama bunun için içerde ve dışarda birleşik bir sınıf ve kitle hareketinin gelişmesine hizmet edecek politik bir sorumluluk, ciddiyet ve azami bir çaba gerekmektedir.

Sonuç olarak, saldırıların artan kapsamı ölçüsünde sorumluluklarımız da büyümektedir. En zor, en imkansız koşullarda direniş bayrağını yere düşürmeyen devrimciler ve komünistler bu zor görevi de başaracak kararlılığa ve güce sahiptirler. Hiçbir güç, bu amaçlar etrafında kenetlenmiş devrimci irade karşısında tutunamaz. Tüm zindan direnişleri buna tanıklıktır. Ulucanlar, bunun görkemli en son örneğidir.

Karadeniz: Bir halklar mozaiği-2

Habip GÜL

Osmanlı'dan Türkiye Cumhuriyeti'ne...

Uzun yıllar Hristiyan olarak yaşamış, kendine has kültür ve değerler yaratmış olan Lazların yaşadığı dinsel ve ulusal kimlik değişiminin ardındaki gerçek zora dayalı asimilasyon politikalarıdır. Daha önce aktardığımız misyoner Lui Grancerios'un kaleme aldıkları da bunu doğrulamaktadır. Karadeniz bölgesinde nüfusun çoğunluğunu oluşturan Laz, Rum, Ermeni ve diğer ulusal kimlik ve dinsel inançlara mensup halkların ulusal kimliklerinden ve dinsel inançlarından ödün vermeyen kesimleri kıyımından geçirilmiş, sürgün edilmiş, mülkiyetine el konulmuş ya da ağır vergilere tabi tutulmuşlardır. Bu baskı ve katliamı göğüsleyemeyenler ise ya Türkleşmek ya da kimliklerini gizlemek zorunda kalmışlardır.

TC devletinin kurulmasıyla birlikte de baskı, zulüm, katliam ve farklı kimlikleri reddetme politikaları çıplak bir biçimde hayata geçirilmiştir. Cumhuriyetin ilk kuruluş yıllarında Rumlara ve Ermenilere karşı yürütülen soykırım ve sürgünler bilinmektedir.

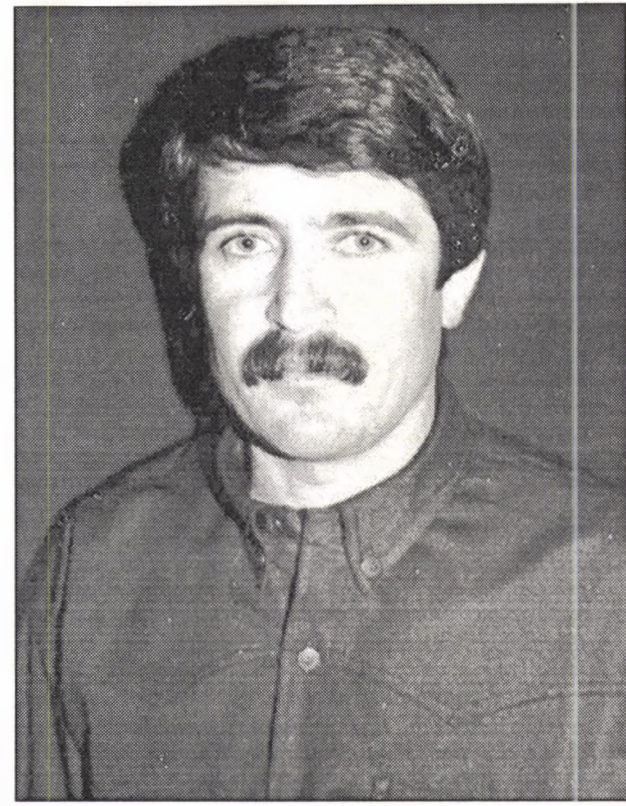
Osmanlı tarihine baktığımızda, zulme karşı gelişen ilerici halk ayaklanmalarının önemli bölümünün ya Karadeniz'de başlayıp Kürdistan'a yayıldığını, ya da Kürdistan'da başlayıp Karadeniz'de yankı ve katılım bulduğunu görüyoruz. Bu bir tesadüf değildir. Bunu besleyen tarihsel, coğrafik etkenler ve halkların kader ortaklığıdır.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, Karadeniz'in dünya deniz ticaretinde tuttuğu stratejik yer, Karadeniz'in ve Kürdistan'ın içiçe geçen coğrafyasının ipek ve baharat yolu, dolayısıyla Doğu ticareti için taşıdığı önem nedeniyle, bu bölgeler tarihin her evresinde yayılcı imparatorluk ve devletlerin özel ilgi alanı olmuş, ilk koloniler bu bölgede oluşmuştur. Bu durum ise servet-sefalet farklılaşmasının daha hızlı derinleşmesini getirmiştir. Birçok ayaklanmanın Karadeniz'de (Lazika ülkesi) yankı bulmasının ardındaki gerçeklik budur.

Lazlar özellikle Osmanlı egemenliği altında ulusal kimlik, kültür ve değerleriyle tam bir parçalanma ve giderek yokoluş süreci yaşamışlardır. Osmanlı ve Türk devletinin belli dönemlerdeki nüfus sayım sonuçları bu konuda yeterli bir fikir vermektedir.

Osmanlı istatistiklerine göre, Trabzon eyaletinin toplam nüfusu 1897 de 1 milyon 164 bindir. Bunun 856 bini Müslüman 155 bini Rum, 42 bini Ermeni, 1500'ü ise Katolik ve Yahudidir. 1905-1906 nüfus sayımında ise Trabzon eyaletinin toplam nüfusu 1 milyon 342 bindir. 1 milyon 61 bini Müslüman, 205 bini Rum, 50 bini Ermeni, 1500'ü Katolik ve Yahudi, 2450'si Protestandır. Bu rakamlar, Hristiyan lazların Osmanlı döneminde müslümanlaşması ve Türkleşmesinin boyutlarını vermektedir. Türkiye Cumhuriyeti döneminde ise azınlık uluslar aleyhine çok daha hızlı bir değişim yaşanmıştır.

1927 yılındaki nüfus sayımının sonuçlarını veren aşağıdaki tablo, aynı zamanda Karadeniz bölgesinde yaşayan değişik din ve mezheplere mensup halklara yönelik baskı, zulüm ve kıyım politikalarının sonuçlarını yansıtmaktadır. Uzun yıllar Hristiyan olarak yaşamış, kendine has kültür ve değerler yaratmış olan Lazların yaşadığı dinsel ve ulusal kimlik değişiminin ardındaki gerçek zora dayalı asimilasyon politikalarıdır. Daha önce aktardığımız misyoner Lui Grancerios'un kaleme aldıkları da bunu doğrulamaktadır. Karadeniz bölgesinde nüfusun çoğunluğunu oluşturan Laz, Rum, Ermeni ve diğer

ulusal kimlik ve dinsel inançlara mensup halkların ulusal kimliklerinden ve dinsel inançlarından ödün vermeyen kesimleri kıyımından geçirilmiş, sürgün edilmiş, mülkiyetine el konulmuş ya da ağır vergilere tabi tutulmuşlardır. Bu baskı ve katliamı göğüsleyemeyenler ise ya Türkleşmek ya da kimliklerini gizlemek zorunda kalmışlardır.

TC devletinin kurulmasıyla birlikte de baskı, zulüm, katliam ve farklı kimlikleri reddetme politikaları çıplak bir biçimde hayata geçirilmiştir. Cumhuriyetin ilk kuruluş yıllarında Rumlara ve Ermenilere karşı yürütülen soykırım ve sürgünler bilinmektedir.

Kemalist rejim cumhuriyetin kurulduğu ilk yıllarda iktidarının harcını halkların kanlarıyla karmıştır. Birçok katliam sürgün ve soykırımın yanı sıra oluşturduğu terör çeteleriyle değişik ulusları sürekli bir baskı, sindirme, katliam ve asimilasyona tabi tutmuştur. Kazım Karabekir celladı ile Kürtlere zulüm uygularken, Yahya Kaptan ve Topal Osman'la Karadeniz'i terör ve zulüm yuvasına çevirmiştir. Yahya Kaptan kemalist rejim tarafından kendisine tanınan yetki ve ayrıcalıklarla bölge halkını haraca kesip zulüm estirenken, Topal Osman ve çetesi bölgede terör estirip halkı sindirmiştir. Bölgedeki ulusal, dinsel-mezhepsel farklılıkları kendi sömürücü ve sömürgeci emelleri için kullanan kemalistler, Yahya Kaptan ve Topal Osman eliyle estirdikleri terörle yetinmemişler, halkları da birbirlerine kırdırmışlardır. Özellikle Rum ve Ermenilerin evlerini tespit ederek saldıran, talan eden, katleden, zulüm estiren Topal Osman yer yer bu saldırılara halkı da katmayı başarmıştır. Selçuklu'dan Osmanlı'ya onlarca kez egemen güçlere başkaldıran bu halklar mozaiği Karadeniz'i gericilik ve şovenizmin kalesine dönüştürmeyi başardığı için, kemalist rejim Topal Osman gibi bir halk celladını muhafız alayı

Kent	İslam	Katolik	Protestan	Ortodoks	Ermeni	Hristiyan	Musevi	Sair
Ordu :	202.083	9	16	120	15	2	4	1
Giresun :	164.967	37	72	2	11	6	1	—
Trabzon :	289.996	55	30	77	99	25	3	10
Rize :	171.647	3	2	1	—	2	—	—
Artvin :	90.11	9	2	30	—	7	2	5
Tokat :	261.803	39	1	25	103	55	92	14
Gümüşhane :	122.222	1	1	—	3	—	1	—
Samsun :	273.369	156	41	109	183	82	95	1
Toplam :	1.176.125	303	125	384	424	177	198	31

komutanı yaparak ödüllendirmiştir. (Mustafa Suphi'lerin katilleri de olan bu iki celladını -Topal Osman ve Yahya Kaptan- daha sonra M. Kemal kendisi öldürtmüştür.) Bütün bunlar kemalist rejimin nasıl bir zulüm ve barbarlık üzerinde yükseldiğini gösteriyor.

Sömürgeci Türk devletinin üzerinde yükseldiği zemin ve halklar üzerindeki gerici emelleri

20. yüzyılın başında “ulusal kurtuluş” talebiyle sahneye çıkan Türk burjuvazisi kısa sürede Osmanlı ve Avrupa emperyalizminin boyunduruğunda bunalmış Türk, Kürt, Laz, Çerkez, vb. Anadolu'da yaşayan birçok ulus ve azınlığın desteğini alarak Kurtuluş Savaşı'nı kazandı ve “Misak-ı Milli” sınırlarını oluşturdu. Cumhuriyetin ilk kuruluşunda “Bu Kürtlerin ve Türklerin parlamentosudur” diyen M. Kemal, çok geçmeden, “Ne mutlu Türküm diyene!”, “Bir Türk dünyaya bedeldir” şiarlarıyla cumhuriyetin şovenist kimliğini ortaya koydu. Oysa üzerinde devlet kurdukları bu coğrafyanın önemli bir bölümünde Kürt, Ermeni, Laz, Gürcü, Çerkez, Abhaz, Süryaniler vb. yaşamaktaydı. Türk devleti onları yok saymakla kalmadı, yüzyıllarca beraber yaşamış bu kardeş halklar arasındaki ulusal, dinsel, mezhepsel kimlik ve kültür farklılıklarını kendi gerici ve sömürgeci emelleri için de kullandı. Daha cumhuriyetin ilk yıllarından başlayarak Müslümanı Hristiyanı, Sünniyi Aleviye, Türkü Kürde ya da farklı halklara karşı kışkırtarak, değişik ulus ve halklar üzerinde zulüm estirdi.

Merkezi otoritelere ve zulme karşı ayaklanma geleneğinin güçlü olduğu Anadolu topraklarında Osmanlı'dan egemenlik devralmış olan genç Türk burjuvazisi, ancak halklar arasına düşmanlık tohumları ekerek otoritesini sağlayabilir, gelişecek muhalefeti ancak böyle ezebilirdi. Osmanlı'dan devraldığı bu politikalar sayesinde ki, başta Kürt halkının olmak üzere gelişen onlarca isyanı kanla bastırmayı başardı. Ermeni ve Rumlara yönelik sürgün ve soykırım sırasında diğer ulus ve dinlere mensup halkların belli bir kesiminden destek bulması, halklar arasına ekilen düşmanlık tohumlarının ürünüdür. Alevilerin Sünnilere katlettilmesi, Kürtlerin isyanını bastırmak için Lazların kullanılması vb...

Özellikle SSCB'ye sınır olan Kürdistan ve Karadeniz'e yönelik gerici politika ve kurumlaşmalara büyük bir önem verilmiştir. Türk burjuvazisi, sosyalizmin etkisinden korunmak için, Sovyetler Birliği'nde yaşayan Laz, Çerkez ve Ermeni vb. aynı etnik kökenli halklarla ilişkileri yasaklamış, anti-komünizm propagandası ile halklar arasına düşmanlık tohumları ekmıştır. Resmi ordu birliklerinin yanısıra en gelişkin ajan ağı ve kontra örgütlenmeler Kürdistan'da ve Karadeniz'de oluşturulmuştur.

Coğrafik olarak bitişik olan bu iki bölgenin - Kürdistan ve Lazistan- halkları tarih boyunca komşu olmanın kederini ve sevincini beraber yaşamışlardır. Aynı imparatorluklar tarafından sömürgeleştirilmişler ve gerici emellerinin yaşam bulduğu alanlar olmuşlardır. Bugün de bu iki halk aynı sömürgeci gücün egemenliği altında benzer bir kaderi paylaşıyorlar. Tüm zulme ve vahşete rağmen bastırılmayan Kürt halkının özgürlük özlemi sömürgeciliğe karşı başkaldırıya dönüşmüş, bu başkaldırı ezilen halkların sempati ve desteğini kazanmıştır. Kürdistan'da tutuşan bu özgürlük ateşinin Karadeniz'i etkilememesi düşünülebilir mi?

Kirli savaş güçleri neden Karadeniz'de konumlanıyor?

Sömürgeci sermaye devletinin Kürdistan'da yıllardır yürüttüğü kirli savaşın tecrübe ve deneyimini olduğu gibi Karadeniz'e taşıması gerçekten PKK'nin birkaç gerilla birliğini Karadeniz dağlarına kaydırmasından dolayı mıdır? Bu da bir neden olmakla birlikte asıl neden değildir. Aynı dağlarda kaç yıldır TIKKO ve DHKP-C gerillaları da bulunuyor, zaman zaman karakol baskınları vb. eylemler gerçekleştiriyorlardı. O halde bölgede neden dün değil de '97'den itibaren kirli savaşın ihtiyaçlarına göre bir konumlanma gerçekleştiriliyor? Sermaye devletinin Karadeniz'deki konumlanış tarzına bakıldığında, bu sorunun yanıtını bulmak kolaylaşacaktır.

Susurluk'ta gün yüzüne çıkan çete devletinin “saygın” isimlerinden Tuğgeneral Veli Küçük Karadeniz Bölge Komutanlığı'na getirildi. Uzun yıllar Şırnak'ta Kürt halkına kan kusturan Mustafa Malay, Ordu'ya vali olarak atandı. Daha önce Diyarbakır'da valilik yapan İbrahim Şahin Giresun'a, askerliğini Hakkari'de komando olarak yapan Bayram Ali Köse Ordu'nun Mesudiye ilçesine kaymakam olarak atandı. Tokat'ın Almus ilçesi kaymakamı Ahmet Aydın ve Giresun'un Pirapız, Espiye, Tirebolu ilçelerine atanan kaymakamların hepsi uzun süre Kürdistan'da görev yapmış unsurlardır. Bunların yanısıra Kürdistan'dan Karadeniz'e kaydırılan özel hareket timleri, komando taburları ve jandarma birliklerine ise hiç değinmiyoruz. Aynı dönemde (1997) Susurluk'un diğer kahramanı Mehmet Ağar DYP'nin Karadeniz Bölge Örgütlenme sorumluluğuna getirildi. Aynı süreçte yaşanan diğer bir önemli gelişme de Türkiye Cumhuriyetler ve Avrupa ticaretinde stratejik öneme sahip olan Samsun, Ordu, Sinop ve Hopa limanlarının ihalesinin Mehmet Ağar'ın has adamı olarak bilinen Turgay Ciner ve Muammer Çakıroğlu'na verilmesi ve limanların özel tim tarafından korunmasıdır. Bu listeyi uzatmak mümkün, ancak bu kadarı bile özel savaşın konumlanışı hakkında bir fikir vermektedir. İsimlerini saydığımız vali, kaymakam, ordu komutanı, özel tim, komando taburları ve karakol komutanlarına kadar istisnasız hemen hepsi Kürdistan'da görev yapmış, kirli savaş içerisinde sivrilmişlerdir ve ortaya çıkan devlet çetelerinin baş aktörleridir.

Diğer dikkat çekici bir durum da özel savaş birliklerinin Karadeniz'deki coğrafik konumlanmasıdır. Bu da sömürgeciliğin Karadeniz çıkartmasının çok yönlü amacını gösteriyor.

Limanların tutulmuş olmasının iki nedeni vardır. Birincisi; Türkiye, Avrupa ve Türkiye cumhuriyetleri arasında deniz ticaretinde, özel olarak ise silah kaçakçılığı ve uyuşturucu ticaretinde tuttuğu özel yerdir. İkincisi; sömürgeci Türk devletinin Türkiye cumhuriyetler üzerindeki tarihsel yayılmacı emelleridir.

Özel savaşın Karadeniz'in hangi il ve ilçelerinde konumlandığına baktığımızda, tablonun tamamlandığını görüyoruz. Sömürgeci savaş aygıtının konumlandığı hat oldukça önemlidir. Konumlanılan il, ilçe ve köylerin neredeyse tümü Alevidir. Gerek '80 öncesinde gerekse bugün devrimci potansiyelin en yüksek olduğu, gerilla savaşının ve devrimci çalışmanın fazla zorlanmadan taban bulacağı bir alandır. Kürdistan illeriyle sınır olması ve dağların gerilla mücadelesine elverişliliği de, bu güzergaha yığınak yapılmasının nedenlerinden biridir. Ama başta da belirttiğimiz gibi, bu sadece bir nedendir. Sömürgeci devlet Karadeniz'e de yürüttüğü kirli savaş aygıtını meşrulaştırmak için bu durumu bir vesile

olarak değerlendirmektedir. Bütün bu yığınak ve konumlanış Karadeniz ile Kürdistan arasındaki bu hattın silah ve uyuşturucu ticareti yolu olarak kullanılmasına uygun bir tarzda gerçekleştirilmiştir.

Kirli savaşın kirli yöntemleri

Kurulduğundan bu yana halklar arasında etnik, dinsel, mezhepsel farklılıkları kışkırtan sömürgeci Türk devleti bu kirli yüzünü Karadeniz'de bir kez daha gösteriyor. Kürdüyle, Türkmeniyle, Lazıyla, Çerkeziyle, Rumuyla ve Ermenisiyle onlarca ulustan halkın yüzyıllardır kardeşçe yaşadığı Karadeniz, bugün şovenizm ve ırkçılığın hortlatılmak istendiği bir alana çevrilmiştir.

Sömürgeci devlet Karadeniz'e yaptığı özel savaş yığnağının hemen ardından köylülere yaylaları yasakladı. Böylece onları ekonomik olarak çökerterek koruculuğu “ekmek kapısı” haline getirmenin zeminini döşedi. Sonra Mesudiye'de özel tim tarafından katledilen iki çocuğun PKK'liler tarafından öldürüldüğü propaganda edildi. Ancak aynı katliamdan sağ kurtulan bir çocuk abilerinin özel tim tarafından öldürdüğünü açıklayınca, bölge halkının öfkesi özel time yöneldi. Çete devleti iki özel tim elemanını suçlu bularak görevden almak zorunda kaldı. Peşinden Almus'ta özel tim bir eve gerilla kıyafetiyle baskın düzenleyerek katliam yaptı. Bunun da PKK'nin yaptığı propaganda edildi. Ancak yine ters tepti. Çünkü hem ailenin devrimcilere yakınlığı biliniyordu, hem de sağ kurtulan aile bireyleri katliamı özel timin gerçekleştirdiğini açıkladılar. Buna benzer onlarca yol kesme ve katliam gerçekleştiren özel tim, tüm bunları PKK'ye malederek şovenizm ve ırkçılığın tohumlarını ekmeye çalışıyor.

Özel timin ERNK imzasıyla evlere gönderdiği mektup ve bildiriler de bunu tamamlayan diğer bir kirli savaş yöntemidir. Mektup ve bildirilerde; “10 gün içinde köyleri boşaltıp batıya Türklerin bölgesine göç edeceksiniz. Aksi halde sizlere dünyayı zindan edeceğiz. ... Zaza, Azeri, Türkmen, Boşnak, Alevi, Şafî demeden bütün Türk piçlerini bu topraklardan çıkaracağız. Sizlerin yerine buradan sürgün edilen Ermenileri yerleştireceğiz. Mücadelemiz büyük Ermenistan'ı kurana kadar devam edecektir. Başkanımız Abdullah Öcalan'da Ermeni asıllı bir Kürt'tür.” (Ülkede Gündem, 30 Eylül '97)

Osmanlı'dan bugüne egemen sınıfların tarihsel düşman olarak andıkları Ermeniler ve Kürtlerin birarada anılmaları ve PKK'nin bir Ermeni örgütü, Abdullah Öcalan'ın da “Ermeni asıllı bir Kürt” olarak gösterilmesi, şovenizmin Karadeniz'de tezgahtığı kirli oyunları tüm açıklığıyla ortaya sermektedir.

Bugün Karadeniz'de kimi yerlerde zorla, kimi yerlerde ise gerici-şovenist unsurlara dayanılarak koruculuk kurumlaştırılmaya çalışılıyor. On yıllardır kirli savaş yöntemleriyle Kürdistan'ı kontra örgütler ve uyuşturucu bataklığı haline getiren sömürgeci devlet bugün de Karadeniz'i bir uyuşturucu ve kontr-terör yuvasına dönüştürmek istiyor. Bu sayede Karadeniz'deki devrimci potansiyeli de boğmaya hedefliyor.

Kirli emellerinin ürünü bu kirli savaş yöntemleri sermaye devletinin bataklığı olacaktır. Tarih Kürdistan örneğinde de göstermiştir ki, zulüm ve zorbalığın ürettiği tek şey öfke ve isyandır. Karadeniz halkı yüzyıllarca aynı egemen güçlerin zulmü altında aynı kaderi paylaştığı Kürt halkının özgürlük coşkusunu paylaşacaktır. Zulme karşı isyanı kurtuluş yolu olarak seçecektir.

Yaşasın halkların kardeşliği!

Anti-militarizm, askerlik sorunu ve gençlik mücadelesi üzerine

“Silah kullanmasını öğrenmeye, silah sahibi olmaya çalışmayan bir ezilen sınıf, ancak köle muamelesi görmeye layıktır.” (Lenin)

Ümit Altıntaş

Apolitizmin kolaycılığı ve komünist gençliği bekleyen görevler

örgütleyen bu hümanist-anarşist eğilim, anti-militarist tutumunu bugün daha da gerilere, vicdan-ı red düzeyine kadar çekmiş bulunuyor. Aktif savaş karşıtlığından, savaşlara karşı aktif kitle gösterilerinden askerlik görevinin bireysel reddine gerileyen bu sözde ilericiğin emperyalist-kapitalizmin gerici gerçekçiliği karşısındaki dayanıksızlığı ve tutarsızlığı, onun tarihsel-siyasal konumuyla doğrudan bağlantılıdır. Mazlum ulusların maruz kaldığı emperyalist savaş, baskı ve tahakküme karşı muhalefetten bireyin askerlikten kurtarılmasına, nükleer savaş tehdidinde karşı mücadeleden çevrenin ve doğanın korunmasına savrulan anarşist tutumun ilericiliği sonuçta, mevcut konjonktüre bağlılığın yolaçtığı tutarsızlıklardan kurtulamıyor.

Komünistler küçük-burjuva hümanizmi ve anarşizminin kapitalizmin sömürücü doğasının zorunlu olarak yarattığı tahribatlardan kopartarak sunduğu anti-militarist barış hayallerinin, ancak ve ancak, savaşları ve savaş araç/kurumlarını üreten sınıfsal sistemi ortadan kaldıracak olan işçi sınıfının iktidarı altında gerçekleştirebileceğini daha yüzyılın başında ilan ettiler. Sömürüyü ve sömürücü sınıfları ortadan kaldırmadan barış üzerine konuşmanın boş bir gevezelik olduğunu, yaşanan iki emperyalist dünya savaşından sonra cereyan eden güncel bölgesel savaşlar döne döne kanıtıyor.

Sınıflı toplum gerçeğinin bu “zorunlu kötülük”ü karşısında koşulsuz bir barışı ve silahsızlanmayı savunmak, işçi ve emekçilerin, ezilen halkların özgürlük mücadelesini ve meşru savaşını da mahkum etmek anlamına gelir. Savaşı yalnızca dışsal/uluslararası bir olgu olarak algılayan pasifist/anarşist bireyci tutum, emperyalist savaşların ülke içindeki sınıf savaşlarıyla ayrılmaz olan bağına görmez, görse de dikkate almaz. Onun için savaş, ülkeler ve ordular arasında cephelerde yürütülen açık çatışmalardır. Böyle olunca, onu ortadan kaldıracak dinamiklerin doğru ve bilimsel analizinden uzak öznel çözümler önerilir. Askere gitmemeyi bir çözüm olarak sunmanın karşılığı ise, kapitalizmin yol açtığı savaşlara ve yıkımlara karşı pasif ve apolitik bir reddiyedir.

Oysa proletaryanın bu “zorunlu kötülük” karşısındaki tutumu temelden farklıdır: *“Proletarya ancak burjuvaziyi silahsızlandırdıktan sonradır ki, evrensel tarihsel görevine ihanet etmeksizin genel olarak bütün silahlarını hurdaya atabilecek ve bu işi mutlaka yapacaktır, ama ancak o zaman ve hiçbir biçimde daha önce değil.” (Lenin, Gençlik Üzerine)*

Proletarya burjuvaziyi devirmek ve onun iktidarına son vermek için verdiği mücadelede bizzat onun denetiminde tuttuğu kurumları parçalamak zorundadır. Proletarya bu gücü bir anda mevcut toplumsal kurumların dışına çıkarak yapamayacağına göre, bu işi yapmaya güç yetirinceye kadar bu kurumlarda çalışmak, bu kurumları nasıl bozguna uğratacağını öğrenmek durumundadır. Proletaryanın bir sınıf davası, bir iktidar mücadelesi olduğu için, asla bir küçük-burjuva anarşistin bireyci, tarih ve toplum dışı tutumuyla aynı olamaz. Bunun içindir ki, küçük-burjuva için bir ütopya, bireysel bir tercih olan, proletarya için zorunlu ve kolektif bir tarihsel bir mücadele hedefidir ve zorunludur.

Komünistler ordu içinde çalışma konusunda devrimci-demokrasinin sözde solcu, gerçekte ise apolitik ve kendiliğindenci yaklaşımı ile arasındaki ayrımı belirginleştirmek, bu ayrışmanın pratik karşılığını üretmek görevi ile karşı karşıyadır. Bugün için öncelikli olan politik ayrımın netleşmesidir.

Milyonlarca işçi ve emekçi gencin burjuvazinin savaş arabasına koşulması karşısında sınırlı güçleri etkilemeye dönük “askere gitmeme” tutumuna indirgenmiş bir taktik politikaya saplanıp kalmak, bunu hiçbir zaman kitle çalışması içinde yürürlüğe koymamak, pratikte karşılaşılan bir güçsüzlükten çok bir politik yetersizliğin ürünüdür. Kendi içinde sol görünümlü bu politik yaklaşım, ‘80 öncesinin devrimci yükseliş döneminde perspektifsizlikten dolayı varolan imkanların görülmesi ve değerlendirilmesini engellemiştir. Devrimci yükseliş içinde politikleşen ve askere giden yığınlar bir politika önermek, bu doğrultuda ordu içinde kitle çalışması yürütmek yerine, varolan ilişkilerin dışarıdan sınırlı bir çerçeveden sürdürülmesi yoluna gidilmesi, ordu içinde çalışmanın belirsiz bir geleceğe ertelendiği ya da kağıt üstünde bırakıldığı kendiliğindenciliğin bir sonucudur ve tarihsel deneyimlerden oldukça uzaktır.

“Bugün emperyalist burjuvazi, yetişkinler ile birlikte gençliği de askerleştiriyor... Yarın kadınların askerleştirilmesine de başlayabilir. Bizim tutumumuz şu olmalıdır: Çok güzel! Ne kadar hızlı hareket edersek, kapitalizme karşı ayaklanmaya o kadar fazla yaklaşırsınız. Sosyal demokratlar nasıl olur da gençliğin vb. askerleştirilmesinden korkuya kapılırlar; yoksa onlar Paris Komünü örneğini unutuyorlar mı? Bu ‘yaşamdan yoksun bir teori’ ya da bir hayal değildir. Bu bir gerçektir.” (Lenin, Gençlik Üzerine)

Devrimci demokrasi bugün de geçmişte kazandığı alışkanlıkla hareket etmektedir. Kirli savaş gerçekliği de olmasa, bugünkü tutumun bile gerisine düşülebileceğinin göstergeleridir bunlar.

Böyle bir bakışla en nihayetinde anti-militarist bir propaganda sınırını aşmayan bir çalışma örgütlenebildiği ortadadır. Kendi içinde anlamlı bir propaganda çalışmasının yapılabileceği bu sınır, komünistler tarafından aşılacak durumundadır. Komünistler askerlik kurumu karşısında da bu ayrımın en iyi ifadesi olan leninist ilkeyi esas almaktadırlar: *“Parçalayamadığınız bütün burjuva kurumlar içerisinde çalışmak durumundasınız.”*

Onu parçalamak için onun içinde çalışmak bir tercih değil bir zorunluluk olduğu için, böyle yapmak

Devrim bir yıkma ve yapma diyalektigidir. Devrim bu iki faaliyetin bir arada başarılmasının ürünüdür. İnsanlık ilk kez Ekim Devrimi ile birlikte, bu iki faaliyetin “baldırı çıplaklar” olarak tanımlanan işçi ve emekçiler tarafından nasıl bütünselleştirilebildiğine tanık oldu. “Halklar hapishanesi” geri Çarlık Rusyası’ndan işçi sınıfının önderliğinde inşa edilen Sosyalist Cumhuriyetler Birliği’ne geçişte, devrimin diyalektik uygulamasının bu başarılı örneği, tüm ezilen ve sömürülenler için engin bir esin kaynağı olmaya devam ediyor. Önümüzdeki özgün sorun açısından da böyle. İşçi sınıfının önce Rus otokrasisini devirmesinde, sonra iktidarı burjuvazinin elinden koparıp almasında Bolşeviklerin, egemen sınıfların temel kurumlarına karşı izlediği taktik politika belirleyici bir öneme sahip oldu. Taktik esneklik ve yaratıcılık ile stratejik hedeflerde uzlaşmazlık; kitlelere önderlik ile kitle mücadelesinin deneyimlerinden öğrenme; Ekim Devrimi’nin başarısının temel taşlarını oluşturuyor.

Ekim Devrimi’nden bu yana genelde savaş, özelde ordu karşısında alınması gereken politik tutumda ayrışma gerekçeleri de halen güncelliğini korumaktadır. Her akım, savaşlar ve bu bağlamda burjuva kurumlar karşısında sınıfsal konumuna denk düşen bir politik açılıma sahiptir. Konumuz açısından, askerlik-ordu karşısında güncel politik tutum farklılığını ve bunun üzerinden komünistleri bekleyen görevleri tartışmak istiyoruz.

Öncelikle, zaman zaman genç yoldaşlarımızın da içine düştüğü sorunun anlaşılmasını güçleştiren dar sınırlara işaret etmek istiyoruz. Askerlik ve ordu karşısında politik yaklaşım sorunu basit bir biçimde “askere gitme-gitmeme” tutumuna indirgenemeyecek kadar kapsamlı bir sorundur. Yalnızca günümüzde değil, geçmişten beri bu sorun, komünistlerin önünde, emperyalist kapitalizmin militarist yapısına ve yürüttüğü savaşlara karşı işçi sınıfının iktidar hedefini gözetken politikalar belirleme ve proletaryanın görevlerini tanımlama sorunudur.

Bu yönüyle komünistler, muzaffer Ekim Devrimi’nin pratik deneyimlerinin ışığında ortaya çıkan ayrışmanın önemini halen güncelliğini koruduğunu tespit ediyorlar.

Burjuva hümanizmi ve anarşizmin pasifist savaş karşıtlığı

Burjuva hümanizmi ve anarşist eğilimlerinin anti-militarist söylemi, genel ve soyut bir “insanlık barışı” ve “kardeşlik” temasının çerçevesini aşamadı. Küçük-burjuva bireyciliğinin bu alandaki duyarlılığı en fazlasından, savaşın lanetlenmesini, ordu ve askerlik kurumlarına karşı bireysel tavır alınmasını üretebildi. Savaşın nedenlerine, onu ortaya çıkaran toplumsal-sınıfsal zemine dokunmayan bu yaklaşımın savaşın ve yıkımların sonuçları üzerinden vardığı yer, ilerici bir görünüm altındaki küçük-burjuva hayalciliğinin tuzla buz olmasından başka bir şey olmadı.

Haklı ve haksız savaş ayrımından soyutlanmış bir genel savaş karşıtlığı üzerine oturan barışçı söylem, altındaki tarihsel uzlaşmacı konumunun açığa çıkmasını engelleyemedi. Dün nükleer silahlanmaya ve emperyalist işgallere karşı kitle gösterileri

gerekir. Her türden sağ ve sol anlayış karşısında dışarıdan güçlü bir anti-militarist propaganda çalışması ile içeride asker elbisesi giydirilmiş emekçi gençlik çalışmasını birleştiren bir politik bakışla yürütülecek ısrarlı bir çalışma, orduyu burjuvazinin elinde karşı-devrimci bir alet olmaktan çıkarmanın yegane güvencesidir. İkinci Enternasyonal'in 1907'de Stuttgart'ta toplanan uluslararası kongresi, emekçi sınıfların görevini *"proleter gençliğin halkların kardeşliği sosyalist fikri içinde yetişmesine"* çalışmak olarak tespit ediyor ve *"ordunun evriminin gelecekteki güvencesini işte burada görüyor. Buna göre ordu, onu istediği gibi kullanan ve her an halka karşı yönetebilen yönetici sınıflarının elinden çıkacaktır"* formülasyonuna sıkı sıkıya bağlı bir çalışmayı öneriyordu.

İşçi sınıfının siyasi-askeri eylem kapasitesi burjuva düzenin temel kurumları işlemez hale getirme gücüne erişinceye, nihai vuruşma anının koşulları olgunlaşınca kadar böyle bir çalışmanın pek çok gerici kurum içinde sürdürülmesi, daha sonra Komintern tarafından da karar altına alınmıştır. Böyle bir gelişme evresine ulaşınca kadar proleter devrimcilerin ordu karşısındaki görevlerini, Lenin bir ananın ağzından şöyle ifade ediyor:

"Yakında büyüyeceksin, sana bir tüfek verecekler. Onu al ve silah kullanmayı, gereği gibi kullanmayı öğren. Proleterler için gerekli bir bilimdir bu; bugünkü savaşta olduğu ve sosyalizm dönemlerinin sana öğütlediği gibi kardeşlerine, öteki ülke işçilerine atış etmek için değil, kendi ülkenin burjuvazisine karşı savaşmak için, sömürüye, sefalet ve savaşlara dindarca isteklerle değil, burjuvaziye yenerek ve onu silahsızlandırarak bir son vermek için gerekli bir bilim." (age., s.189)

Komünistler, ordu içinde her geçen gün sosyalist fikirlerin ve sosyalist askeri örgütlenmelerin ve eylemlerin yaygınlaştırılması için çalışmayı bugünden başlayan bir görev olarak önlerine koymakla, erken ve yersiz bir tercihte mi bulunuyorlar? Hayır. Gerçekte daha ağır, daha zor, ancak mutlaka yapılması gereken bir devrimci politika-pratiği önlerine koyuyorlar.

Bugünkü koşullarda böyle bir politik tercihin anlaşılmasını zorlaştıran iki güçlük alanı var.

Bunlardan birincisi, Kürt ulusal mücadelesine karşı yürütülen kirli savaş gerçekliği karşısında, bu taktik yaklaşımın ulusal mücadeleyi zayıflatacağı, sömürgeci devletin işini kolaylaştıracağı biçimindeki önyargılardır. Asker elbisesi giymek zorunda bırakılmış işçi ve emekçi çocuklarından oluşan bir orduya, sermayenin elinde azgın bir saldırı aracı olarak kullanılması gerçekliğinin üstünden atlayan ya da bunu kabullenen bir yaklaşımın, hangi sözde sol tutumu önerirse önersin, işçi ve emekçileri, Kürt halkını saldırılardan koruyacak bir politik-taktik açılımı ya da çözümü içermediği açıktır.

Dışarıdan ve üstelik adet yerini bulsun kabilinden sürdürülmeye çalışılan anti-militarist bir propagandayla sınırlı bir çalışmanın geniş kitlelere eylemli bir tutum

aldırmaktan uzak olması ise bir başka sorundur. Bugün "Sömürgeci TC için askerlik yapılamaz" demekle, devrimci kadrolar dışındaki kitlelere, askere gitmek zorunda bırakılmış emekçi çocuklarına bir çözüm önerilmiş, önlerine politik bir görev konmuş olunmuyor. Bu tutumun Kürt ulusal mücadelesine karşı kirli savaş gerçeğiyle sınırlandırılması ise, tek yanlı ve sakat bir formülasyonundan başka bir şey değildir. Bu aynı ordunun, işçi ve emekçilerin hak ve özgürlük mücadelesi karşısında gerici bir kurum olması yanını gölgede bırakacak bir yaklaşımdır bu. "Kürdistan'da askere gitme" şiarı bunun ifadesidir. Bir tutarlılık aranacaksa, neden yalnız Kürdistan'da sorusuna da yanıt verilmelidir. Bu aynı ordu Türkiye'nin dört bir yanında esasta aynı işlevi yerine getirmiyor mu? Bütün devrimci güçlere ve emekçi hareketine karşı bir savaş aygıtı değil mi?

Güçlüklerden ikincisi, sınıf ve kitle hareketinin durgunluk koşullarında ordu içinde çalışmanın getireceği sınırlılıklar ve zorluklarla ilgilidir. Bu güçlük bugünkü koşullarda nesnel bir durumun ifadesidir. Çok sıkı bir denetim ve baskı altında tutulan askerler içinde bugün çalışmanın zor ve verimsiz olması, böyle bir çalışmadan geri durmaya ya da ertelemeye gerekçe olamaz. Zira bu ülkede askerlik işçi ve emekçiler için tam bir kabustur. Onları kısa sayılmayacak bir süre için üretimden, kendisinin ve ailesinin ihtiyaçlarının karşılanmasından alıkoyan sermaye düzeni, bunun karşılığında kuru bir vatandaşlık sıfatını bahsetme dışında gençliğe hiçbir şey verememektedir. Emek-sermaye çelişkisi bu kurumlar içerisinde "vatani görev" demagogisi ile ne kadar örtülmeye çalışılırsa çalışılsın, bir sınıfsal gerçeklik olarak milyonlarca asker kıyafeti giymiş emekçi karşısına buralarda da dikilmektedir. Dolayısıyla mevcut gücümüze ve olanaklarımıza göre değil, mevcut çelişkilerin kapsamına, devrimin ve sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına göre bir politikaya sahip olmak gerekir. Yeni bir alan çalışması için, niyetlerden ve mevcut imkanlardan daha da önemli olan budur.

Anti-militarist çalışmanın bir parçası olarak ordu içinde gençlik çalışması

Kapitalizm, tepeden tırnağa şiddetle tahkim edilmiş bir düzendir. Burjuvazi ihtiyaç duyduğunda yalnızca gençliği değil tüm halkı kendi çıkarlarını koruması için silahlandırmaktadır. Paramiliter örgütlenmelerin yanında savunmasının belkemiğini oluşturan orduyu giderek profesyonelleştirme eğilimi taşımaktadır. Burjuvaziye buna iten şey, gövdesi halk çocuklarından oluşan bir ordunun kontrolden çıkabileceğine ilişkin tarihsel deneyimlerdir. Bu nedenle militarizasyonda yetkinleşerek ve giderek paralı ve profesyonel bir katil sürüsünü besleyerek güvenliğini sağlama eğilimi taşımaktadır. Bu, aynı

anlama gelmek üzere katliamda, kıyımda ve uygarlığın yıkımında bir sınır tanımamazlık demektir. Savaş teknolojisine ayırdığı, silahlanmaya harcadığı devasa miktardaki sermaye ile birleşen bu eğilim, insanlığın önüne iki seçenek koymaktadır: Ya barbarlık ve savaş içinde yıkım, ya sosyalizm! Bunu aynı zamanda kendi sonunu geciktirmeye dönük çaresiz çabalar olarak yorumlamak da mümkündür.

Emperyalist-kapitalizm ile birlikte, barbarlık ve uygarlık arasındaki çizgi hiç bu kadar incelmemiştir. Uygarlığın birikimi hiç bu kadar tehdit altında

kalmamıştır. Bunu, komünistlerin, ordu içindeki çalışmayı bağlayacakları anti-militarist çalışmanın genel hatlarına işaret etmek için belirtiyoruz. Bugün emperyalizmin talan ve yıkım politikasına karşı kitle duyarlılığının giderek gerilemesi ise, bunu ayrıca yakıcı hale getirmektedir. Ruanda'da nehirler günlerce su yerine insan cesedi taşıırken (1 milyon insan katledildi) ciddi hiçbir muhalefetin örgütlenememesi, yıkımın insani-toplumsal alandaki daha ciddi tablosuna ışık tutmaktadır. Aynı şekilde Körfez Krizi vesilesiyle emperyalizmin Irak'ta yaptığı katliamlar, halk üzerine yağdırılan bombalar bütün dünyaya ekranlardan izletilebilmiş, açık katliamlar emperyalist medya tarafından manipüle edilebilmiştir.

Bunları partili aşamada anti-emperyalist, anti-militarist görevlerimize işaret etmek için vurguluyoruz. Özellikle emekçi kitleler içinde bu duyarsızlığın kırılması amacıyla çalışma yürütmek için sayısız olanağın olduğu bir yerde, bu konuda bir kabullenmişlik ve kendiliğindenciliğin olması, bir politik perspektifsizlik sorunudur. Bu perspektif ve cüret işçi sınıfının tarihsel mücadele deneyimlerinde güçlü ve en ileri örnekleriyle mevcuttur. Komünistler bu perspektife yaslanarak bu cüreti ortaya koyacaklardır.

Önümüzdeki dönem, başlangıçta gençlik çalışmasının bir parçası olarak, anti-militarist, anti-emperyalist mücadele alanında propaganda çalışmasından başlayarak kitle çalışmasının ve mücadelesinin çeşitli araç ve biçimlerini kullanmayı zorlamamız gereken yeni görevler bekliyor bizi. Askere gitmek zorunda kalan çevre ve çeper ilişkilerimizle bağların kışlalarda da sürdürülmesi daha altta bir sorumluluktur. Onlara kışla yaşamı içerisinde sürdürebilecekleri asgari bir faaliyeti tanımlayabilmeliyiz. Fakat bu henüz sınırlı bir çabadır. Bugün için kitle çalışmasının diğer araç ve biçimleri düşünülmelidir. Başlangıçta kitlelere anti-militarist bildiriler, broşürler, çağrılar, afişler üzerinden ilk adımları atmak pekala mümkündür. Anti-militarist sloganların ve taleplerin ifade ediliyor olmasını önemsemek ve üzerinde düşünmek durumundayız. "Savaşa değil, eğitime-sağlığa bütçe!", "Kirli ve haksız savaşa hayır!" vb. şiarlar kitle gösterilerinde yaygınca atılmaktadır. Daha özel bir tarzda ve daha özgül bağlantıları içinde bu ve benzeri sloganların kışlalardaki biçimini düşünmek, bunu asker elbisesi giymiş gençliğe maletmek aralarındaki ilişkiyi kurmak görevlerimiz olmalıdır.

Sonuç yerine

Tarihsel deneyimler toplumun devrimci hareketliliğinin olduğu her yerde ve her dönemde politik çalışmanın karşılıksız kalmadığını göstermektedir. Devrimci bir sınıf ve kitle hareketinin sermaye düzeninin tüm gözeneklerine kadar yayılan etkisini kucaklayan bir politik perspektifle hareket etmek ise, bu deneyimden çıkarılması gereken bir derstir. Yüzyıllardır sömürücü sınıfların en temel kurumları olan dinsel ve askeri alanda bu etkinin vardıgı boyutları akılda tutmak, bu açıdan önemlidir. Latin Amerika'daki ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketleri kiliseleri mücadelenin aktif destekçileri haline getirmeyi başarmıştır. 20. yüzyılın başlarından itibaren gelişen sınıf ve kitle hareketleri, devrimci kalkışmalar burjuva ordunun içinde sınıf mücadelesine paralel hareketlilikler ve örgütler yaratabilmiştir. Bu hareketlilik ve örgütlülükler devrimci yükselişin önemli bileşenleri haline gelebilmiştir. Rusya'da ve Avrupa'da boyveren asker sovyetleri, o dönemde komünistlerin izlediği anti-militarist, anti-kapitalist politikaların ötesinde, sınıf mücadelesinin yükselişinin yarattığı kitle örgütleri olarak biçimlenmiş ve tarihteki yerlerini almışlardır. Tüm bu deneyimlerden öğrenmek ve yeni bir çalışma alanını açmak önümüzdeki dönemde komünistlerin gözeteceği bir hedef olacaktır.

Ulucanlar'ı anma etkinliklerinin gösterdikleri

Y. Maden

Ulucanlar katliamının birinci yıldönümü, katil devletten katliamın hesabını sormak ve hücre karşıtı mücadeleye yeni bir ivme kazandırmak perspektifiyle ele alındı. Bu perspektifle anmaya dönük etkinlikler planlandı ve ön hazırlıkları yapıldı.

Bu hazırlık çalışmaları ve etkinliklerinin geniş bir değerlendirmesi, Ulucanlar ve daha genel olarak da hücre karşıtı mücadelenin dinamiklerini ve zayıf yanlarını göstermesi açısından önemlidir. Yıldönümü vesilesiyle yapılan ön hazırlık çalışmaları ve eylemler, bu açıdan tam bir sinema olmuştur. Bu sinema hem hücre karşıtı mücadele cephesi açısından, hem de devlet açısından geçerlidir. Sinamadır; çünkü Ulucanlar katliamı gerek hücre saldırısı, gerekse saldırı karşıtı mücadele açısından bir dönüm noktasıdır. Saldırı ve mücadelenin geldiği düzey açısından bu nedenle bir aynadır. Bu aynada her iki cephe hem ayrı ayrı, hem de karşı karşıya sınamıştır.

Birçok ilde, devrimci grupların inisiyatifiyle örgütlenen etkinlikler, geniş bileşenli platformlara maledilerek güçlü bir anmanın zemini oluşturulmaya çalışıldı. Katliamın toplumsal muhalefet kesimleri ve örgütlerinden aldığı tepki ve halihazırda hücre tipine karşı sürdürülen mücadelenin birikimleri bu açıdan hazırlık ve etkinlikler için daha baştan bir olumluluğun ifadesiydi.

Bu yönde yapılan ilk girişimler, bu olumlulukların bir sonucu olarak anlamlı bir ilgi ve destekle karşılandı. Ön hazırlıklar çerçevesinde birçok sendika, kitle örgütü ve parti ile yapılan görüşmeler üzerine, *Evrensel* ve *2000'de Yeni Gündem* gazetelerine katliamı lanetleyen ve anma gösterilerine katılma çağrısı yapan geniş bileşenli ilanlar verildi. Birçok kurum ve kuruluş tarafından tek tek bu yönde basın açıklamaları yapıldı. Ulucanlar'ın anmalarına katılım yönünde olumlu niyetler ifade edildi. Ancak bu kurum ve kuruluşların anma etkinliklerine hazırlık ve katılımı da bu kadarıyla sınırlı kaldı. Elbette bu duruma bir istisna olarak konumu gereği İHD gösterilebilir. Ancak İHD de anmanın anlamına uygun herhangi bir ileri pratik içerisine girmemiştir.

Bu söylediklerimizin en net biçimde görülebileceği somut pratik, İstanbul'da yaşananlar olmuştur. 24 Eylül günü Ümit yoldaşın mezarı başında yapılacak anma için onlarca imzacının olduğu çağrı ilanlarına karşın, anma etkinliğine katılan sadece bir sendika temsilcisi (Enerji-Yapı Yol Sen Şube Başkanı) olmuştur. İçerisinde parti, dernek ve sendikaların olduğu onlarca imzacı, imzalarının arkasında durmamışlardır. Burada bir nebze olsun, anma etkinliğinde gözaltına alınanları adliyece karşılamaya gelen bazı sendika yöneticilerini ve üyelerini saymazsak, genel tutum yazık ki budur.

Bu anlamıyla Ulucanlar'ın yıldönümü, birlikte yürünen yolda yol arkadaşlıklarının nereye kadar olduğunun bir ölçüsü olmuştur. Ulucanlar'ın yıldönümü,

katliamcı devletle girişilecek gerçek bir hesaplaşmaysa, yukarıda andığımız yapı ve platformlar böylesi bir hesaplaşmanın hakkını verebilecek irade ve güçten yoksun olduklarını göstermişlerdir. Dolayısıyla, bu yapı ve platformlara egemen protestocu tarz ve bu tarz ile alınacak mesafe, süreç hesaplaşmaya evrildiği anda, hükmünü ve hareket kabiliyetini de yitirmektedir. Yitirdiği yerde ise, devrimci hesap soruculuğa sırt çevirmekte ve devrimcilerden uzaklaşmaktadır.

Elbette ki bundan, bu yapı ve platformlarla ortak yürünebilen mücadeleden vazgeçileceği sonucu çıkmıyor. Ancak anma etkinlikleri vesilesiyle ortaya çıkan bu sonuç, bu ortaklığın anlamı ve sınırlarını da göstermiştir. Bu bilinçle davranılacak ve tutum alınacaktır. Geçmeden söylemek gerekir ki, ortaya çıkan bu durum öyle çok bilinmez ve şaşırtıcı da değildir. Bu nedenle burada anlatmaya çalıştığımız şeyin kendisi bir uyarı ve hatırlatmadan ibarettir.

Mücadele ortaklığı açısından buraya kadar söylediklerimizi daha dar bir çerçeveden, devrimci birliktelik üzerinden ele aldığımızda, nedenleri aynı olmamakla beraber sonuçları itibarıyla benzer bir durumla karşılaşıldığını görüyoruz. Burada sonuçlar olarak ifade ettiğimiz şeyin kendisi, hesap sorma gücünün zayıflatılmış olması gerçeğidir. Reformist-liberal çevrelerin irade ve güç yoksunlukları üzerinden ortaya çıkardıkları bu durum, devrimci yapılar açısından salt bundan dolayı değildir. Ancak sonuç olarak, hesap soracak güçler platformunu parçalayıcı bir somut etkide bulunulmuştur. Bu ise TAYAD'ın bağımsız olarak yaptığı eylemlerle ifadesini bulmuştur.

Anma etkinliklerinden haftalarca önce TAYAD'a ortak bir etkinlik programının hazırlanması yönünde götürülen öneriler geri çevrilmiştir. Böylelikle iki farklı kanaldan yürüyen ve birbirinden bağımsız olan etkinlikler tablosu ortaya çıkmıştır. Önden planlanan etkinlik programları birbirleriyle çakışmamasına karşın, ortaklaşma açısından TAYAD cephesinden herhangi bir çaba gösterilmemiştir. Bu nedenle 24 Eylül anmasına TAYAD'lı aileler ve "Vatan" çizgisinden güçler katılmamış, böylelikle önemli bir hesap sorma mevsiminde diğer devrimci güçler yalnız bırakılmışlardır.

Bu vesileyle bahsi geçen çevreye bir kez daha Ulucanlar'ın birleşik direniş ruhunu ve mücadele çizgisini hatırlatmakla yetiniyor ve kendilerini buna uygun bir sorumlulukla davranmaya çağırıyoruz. 24 Eylül anmasında ifadesini bulan devrimci-dayanışma ve birliktelik çerçevesinde ortaya konulan pratiğe gelince, bu pratiğin Ulucanlar'ın yıldönümünde Ulucanlar'ın direniş ruhunu ve ortak mücadele çizgisini eksikliklerine rağmen sokaklara taşıdığını söyleyebiliriz. Ümit yoldaşın anılması üzerinden katliamı

ve devleti lanetleme ve hesap sorma açısından tam bir birliktelik sağlanmış, devlet saldırısına birleşik ve direngen bir tutumla karşı konulmuş ve bu tutum düşmanın ininde de aynı biçimde sürdürülmüştür.

Elbette ki, bu ortak tutumun mücadele sürecinin bütününe ulaştırılması açısından aşılabacak daha birçok zayıf yan ve geri tutum söz konusudur. Bu görmezden gelinemez. Ancak ortaya çıkan her olumlu pratiğin kendisi ileri birlikteliklerin yolunu düzleyebilecektir. Görev, zayıflıklara acımasızca yüklenmek, ama olumluluklara yaslanarak ileri yürümenin adımlarını atma çabası gösterebilmektir. Çok kere ifade edildiği üzere bu yönde atılacak adımlar sağlıklı bir çerçeveye ancak, yönünü işçi ve emekçilerin bu mücadele cephesine kazanmaya dönmüş bir ilkeli birliktelikle ulaşabilecektir. Bu anlamıyla anmalar vesilesiyle bir kez daha görülen zayıflık bu olmuştur. Özelde katliama, genelde ise hücre tipine karşı mücadele henüz bu zayıflığı taşımaktadır. Anma etkinlikleri vesilesiyle de bu durum kendisini net bir biçimde göstermiştir.

Son olarak Ulucanlar'ın yıldönümünde devlet cephesine baktığımızda, katliamla sergilenen kimliğin ve davranışın öz olarak değişmediği görülmektedir. Katliamcı devlet, Ulucanlar'da devrimci tutsakların karşısına "ya teslimiyet, ya ölüm" dayatmasıyla çıkmıştı. Yani ya devlet karşısında boyun eğilecek, uğruna bedeller ödenen davadan vazgeçilecek ya da devlet terörüyle karşılaşılacaktı. Anmalar vesilesiyle devlet yine aynı ikilemi dayatarak davrandı. Bu durum en açık örneğini yine Ümit yoldaşın anması vesilesiyle kendisini gösterdi. Devlet, anmanın yapılması için bir şart koşmuştu. "Yasadışına çıkmamak kaydıyla" anmaya izin verilecekti. Yani devletin katliamcı kimliği lanetlenmeyecek, devletten hesap sorulmayacaktı. Ancak bunun kabul edilmesi zaten Ulucanlar direnişçilerine ihanetti, yaratılan değerlerin teslimiydi.

Dayatma "Katil devlet hesap verecek!", "Yılgınlık yok direniş var!" sloganlarıyla boşa çıkarıldı. Bunun üzerine faşist devlet anma sonrasında çok daha açık biçimde bu dayatmada bulundu. "Yasadışı eylem yaptınız. Arabalara kendiniz binin, size hiçbir şey yapılmayacak, biz size güvence veriyoruz" denildi.

Söz konusu olan bir kez daha ihanet ve teslimiyetti. Karşılığı direniş oldu. Ulucanlar'ın ruhu düşman karargahlarına taşındı. Böylelikle faşist devletin devrimcileri bağlamaya çalıştığı pranga bir kez daha parçalanmış oldu.

Bu anlamıyla da anma etkinlikleri gerçek bir ayna işlevi görmüş ve Ulucanlar'daki rakip güçler bir kez daha sınamadan geçmişlerdir.

Ulucanlar anmasından notlar...

* Ümit yoldaşın mezarı başında yapılacak anma için toplanma yeri Karacaahmet Cemevi olarak belirlenmişti. Toplanma yeri ve çevresi, ayrıca bölgeye açılan tüm yollar, tam bir polis yığınağı altındaydı. Mezarlıkların girişi de tutulmuştu.

* Anmaya yaklaşık 250 kişi katıldı. Pek çok kişi ise polis yığınağından dolayı otobüslerinden inmeyerek geri döndü. Katılımcılar, katılmak isteyen kitlenin polis saldırısını göze almış en ileri ve kararlı kesimiydi.

* Katılımcılar daha çok tutsak aileleri, öğrenciler ve genç işçilerden oluşuyordu. Çeşitli devrimci yapılardan devrimciler anmada yer alıyordu. Reformist partilerden herhangi bir katılım yoktu.

Sendikalardan ise KESK dönem sözcüsü ile Enerji-Yapı Yol Sen Şube Başkanı katılmışlardı.

* Eylemin başlaması gereken saatte polis şefleri cemevi yöneticileri aracılığıyla, “dörderli gruplar halinde sessizce mezara gitme” şeklinde bir teklif getirdi. Bu öneri kabul edilmedi. Ancak avukatlar çağrılarak polisin pazarlık yapma eğilimini değerlendirmek yoluna gidildi. Avukatlar ve eylem komitesi temsilcilerinin polisle yaptıkları görüşme sonucunda, beşerli gruplar halinde mezarlık girişine kadar gidilmesi, mezarlık içerisinde toplanarak mezara yürünülmesi kabul edildi.

* Saat 14.00 civarında aileler toplu olarak, geri kalanları ise beşerli gruplar halinde mezarlık bölgesine akmaya başladılar. Mezarlığın içerisinde toplanan kitle burada pankart açıp sloganlarla Ümit'in mezarına doğru yürüyüşe geçti. Katil devleti lanetleyen sloganların atılması üzerine, polis şeflerinin slogan atılmaması ve pankartın kapatılması yönünde yaptıkları tehditler umursanmadan, yürüyüş sürdürüldü.

* Mezar başında yapılan anma, saygı duruşu ile başladı. Arkasından Ümit yoldaşın eşi, Habip yoldaşın ablası, bir tutsak anası, katliamı yaşayan bir tutsağın yaptığı konuşmalar, şiirler, atılan sloganlar ve söylenen marşlarla anma etkinliği bitirildi.

* Anma boyunca atılan sloganlardan öne çıkanlar şunlardı; “Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!”, “Hücreleri parçala tutsaklara sahip çık!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!”, “Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!”, “Ümit, Habip, Abuzer... yaşıyor, komünistler savaşıyor!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Direne direne kazanacağız!”, “İçeride dışarıda hücreleri parçala!”, “Teslim olmayanlar ölmez!”, “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!”, “İşkenceci devlet

hesap verecek!”

* Anma sonrasında dağılmak üzere yürüyen kitleyi polis çembere aldı. Polis şefinin “yasadışı gösteri yaptınız, kimlik tespiti için sizi gözaltına alacağız, otobüslere binin, zor kullanmayacağız” şeklinde yaptığı anons sonrasında, avukatların polis şefleriyle çemberi kaldırması yönünde yaptığı konuşma sonuç vermeyince, saldırı komutu geldi. Saldırı komutuyla beraber kolkola girmiş kitle tutulduğu yokuştan barikatı yarmak için yüklendi. Yükleneyle beraber polisler kitlenin altında kalırken, analar ve bazı katılımcılar da ezilme tehlikesi geçirdiler.

Ezilme tehlikesinin ortaya çıkması üzerine barikata yüklenmekten kaçınıldı. Arkasından polis vahşi bir zor uygulayarak tek tek kopardığını almaya başladı. Polis saldırısına militanca karşılık verildi. Böylelikle katılımcılarla beraber önemli sayıda polis de yaralandı. Saldırı ve direniş otobüslerde de sürdü. Polis otobüslere biber gazı sıkarak faşist zorunu yeni bir düzeye çıkardı.

* Gözaltına alınan yaklaşık 200 kişiydi. Eylem gözaltında da devam ettirildi. Katliamcı devlet sloganlarla lanetlenerek marşlar söylendi, halaylar çekildi. Gözaltındaki kitle yekpare bir biçimde ifade vermedi, belgelere imza atmadı, açlık grevine gitti.

* Katliamın başladığı 25 Eylül gecesi saat 04.00'te toplu bir biçimde bir anma ve katliamı protesto etkinliği düzenlendi. Saygı duruşu, konuşmalar, marşlar ve sloganlarla etkinlik bitirildi. İki gün süren gözaltı boyunca marşlar, sloganlar hiç susmadı, katliamcılarının ini bir hesap sorma arenasına çevrildi. Polis timleri gözaltı boyunca suskun kalıp, zavallılaştılar.

* Gözaltı süresinin 26 Eylül gününü içine alacak biçimde uzatılması, etkinliklere katılımı engellemeye yönelik ince bir hesaptı.

* Gözaltındakiler mahkemede anmayı sahiplenerek, devletin faşist zorunu teşhir ettiler.

* Mahkeme çıkışında 150 kişilik bir kitle gözaltından bırakılanları karşılamaya gelmişti. Karşılamaya gelenler arasında Belediye-İş İstanbul Şube yöneticileri ve işyeri temsilcileri, Belediye-İş 3 No'lu Bölge Başkanı Zeynel Demirçivi, SES Anadolu Yakası Şubesi yöneticileri ve bazı üyeleri ile Eğitim-Sen şubelerinin bazı yöneticileri ile üyeleri ve Tuzla Deri-İş işçileri bulunuyordu.

* Gözaltına alınanlar, alkışlar ve “Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!” sloganıyla karşılandılar. Polis zorbalığı burada da devam etti. Toplanan kitle polis copuyla dağıtıldı. Buradaki saldırı karşısında bir kez daha “Katil devlet hesap verecek!” sloganı atıldı. Adliyeye açılan tüm yollar ve tüm Üsküdar bölgesi saatlerce polis ablukasında tutuldu.

26 Eylül Ulucanlar Cezaevi önü:

“Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!”

26 Eylül günü saat 9:30'da, Hücre Karşıtı Birlik Ulucanlar Cezaevi önüne 200'e yakın bir kitleyle karanfil bırakma eylemi yaptı.

Eylemde Ulucanlar şehitlerinin yakınları, katliamı protesto eden konuşmalar yaptılar. Ardından Vedat Dolakay Toplantı Salonu'na kadar sloganlı bir yürüyüş yapıldı.

Eylemde “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Hücreleri parçala tutsaklara sahip çık!”, “Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Bedel ödedik bedel ödedeçiz!” sloganları atıldı. Yarım saat süren yürüyüş çevik kuvvet kordonunda yapıldı. 24 Eylül'de Ümit yoldaş'ın anması için yapılan eyleme azgın saldırının ardından kitlede ortaya çıkan saldırı psikolojisi, katılımın azlığına bir etkendi. Ancak en önemli etken, devrimcilerin 26 Eylül'de önceliklerini başka yönde kullanmış olmasıydı. Elbette ki Ulucanlar katliamı ile emperyalist sadırangınlığın arasındaki diyalektik bağ tartışılmazdır. Aynı gün içerisinde birbiriyle bağlantılı gündemlere farklı eylemliliklerle müdahale edilmesi ve bazı grupların öğle saatlerindeki emperyalizme karşı eyleme öncelik vermesi, sonuçta katliamın güçlü bir karşı koyuşla protesto edilmesine engel olmuştur.

Kızıl Bayrak/Ankara

Mamak Hücre Karşıtı Platform'dan Ulucanlar anması

24 Eylül Pazar akşamı saat 18:00'de Mamak'ta, Ulucanlar'da yaşanan şanlı direnişe dair bir anma gerçekleştirildi. “Hücreleri yıkacağız!” şiarı taşıyan Mamak Hücre Karşıtı Platformu imzalı pankartın açıldığı eyleme 50 kişi katıldı. Eylem, Çiçek İş Merkezi önünde alkışlarla başladı. Saygı duruşu ve basın açıklaması okundu. Ardından Tuzluca'yı göbeğe doğru yürünerek yol kapatılmaya çalışılsa da, bu pek mümkün olmadı. Yolun genişliği, katılımın azlığı buna en önemli etkendi. Polisle yaşanan gerginliğin ardından, mahallede 20 dakika kadar süren bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Platformun bundan önce gerçekleştirdiği eylemlerde 100'ü aşan katılımın böylesi bir eylemde 50'yi aşmaması, “güçleri diğer eylemlere saklamak” türünden bir garip kaygıydı anlaşılan!

Mahallede olumlu bir etki bırakan eylem, herşeye rağmen bizim için de önemli deneyimler sağladı.

Kızıl Bayrak/Ankara

Eylemde okunan basın açıklamasından...

(...) 26 Eylül'de Ulucanlar'da teslim alınmaya çalışılan geleceğimize.

Ulucanlar'da yapılan katliam devletin F tipi hücrelerinin hayata geçirmenin bir provasıdır aynı zamanda. 8 m2'lik bir yerde, tecrit, izolasyon, kişiliksizleştirme, insanı insan yapan her türlü olanaklardan mahkum bırakma.

Ulucanlar, devrimcilerin şahsında emekçi halkın yaşamını da hücreleştirmek demektir. Sömürü ve talanlarını daha rahat yapabilmek için halkın onurunu da ayaklar altına almak demektir.

Ulucanlar katliamının hesabını soralım!

Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!

Üç Ulucanlar şehidi mezarı başında anıldı!

İsmet Kavakloğlu, Mahir Emsalsiz ve Önder Gençarslan mezarları başında TUYAB'ın düzenlediği etkinlikle anıldı. Yaklaşık 50 kişinin katıldığı anma saygı duruşu, Enternasyonal marşı, şiirler ve türkülerle devam etti. Bir saat kadar süren anma sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak/Ankara

Adana'da Ulucanlar'ı anma etkinlikleri

Ulucanlar'da katledilen 10 devrimci tutsağın katledilişlerinin 1. yıldönümünde, Adana'da bir basın açıklaması yapıldı. İHD önünde toplanan yaklaşık 100 kişi, Ulucanlar'da katledilen ve tüm devrim şehitleri için saygı duruşunda bulundu. Basın açıklamasının ardından önde tutsak anaları ve Ulucanlar'da katledilen ON'ların fotoğraflarıyla adliyeye doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüş esnasında “Devrim şehitleri ölümsüzdür, Yaşasın Ulucanlar direnişimiz, Anaların öfkesi katilleri boğacak!” sloganları atıldı. Çarşıya doğru yürüyüşe geçen kitle, polis kordonu altında adliyeye kadar sloganlarla yürüdü.

Adliyede, Ulucanlar'daki katliamın hesabını sormak ve sorumluların yargılanması için suç duyurusunda bulunuldu. Eyleme şu kurum ve kuruluşlar destek verdi: Genel-İş Adana Şubeleri, Aydın ve Sanatçı Girişimi, İHD, Dayanışma-Der, Kızıl Bayrak, Halkevleri, Yaşadığımız Vatan, Alinterimiz, Devrimci Demokrasi.

27 Eylül'de yapılacak olan basın açıklamasına saldıran polis, 7 kişiyi gözaltına aldı ve basın açıklamasını engelledi.

Zafer Kırbiyık'ı mezarı başında anmak üzere, İHD'den bir grupla Kabasakal mezarlığına gidildi. 13: 30 sıralarında mezar başında yeniden biraraya gelindi. Ulucanlar şehitleri nezdinde tüm devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşuna geçildi. Ardından “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Zafer Kırbiyık ölümsüzdür!” sloganları atıldı. Anma sırasında Dayanışma Derneği Başkanı bir konuşma yaptı. Bu sırada bir tutsak anası da şiir okuyarak kendi duygularını dile getirdi.

Saat 15:00 sıralarında da Dayanışma-Der'e gitmek üzere mezarlıktan ayrıldık. Dayanışma-Der'de gazetemizin hazırladığı bir program sunuldu. Önce bir arkadaşımız günün anlamına değindi ve tekrar saygı duruşu gerçekleştirdi. Saygı duruşunun ardından aynı arkadaş Ulucanlar saldırısının politik anlamı, Ulucanlar direniş ruhunun asıl olarak kapalı alanlar değil meydanlarda yaşatılması, bu saldırının sınıf mücadelesi ile püskürtülmesi gerektiğine ilişkin bir metin okudu. Ardından Adana Aydın Sanatçı Girişimi basın sözcüsü Çetin Boğa, F tiplerine ilişkin “Kalbim, Kalbim, Kardeşlerim” şiirini okudu.

Sonrasında Habip'in sınıf içerisinde yarattığı etkiyi yansıtan, sınıfsal tavrının gücünü anlatan tiyatro oyunu sunuldu. Oyunu saz dinletisi takip etti. Dinletiyi sunan arkadaş Habip ve Ümit adına bestelediği türküyü de dilendirdi.

Gazetemizin sunduğu bu programın ardından Dayanışma-Der Başkanı'nın konuşmasıyla program sona erdi.

Devrimciye ölümüzdür!

Kızıl Bayrak/Adana

Ulucanlar salon etkinliği

Ulucanlar katliamının yıldönümünde, katliamı ve ondan ayrı düşünemeyecek hücre saldırısını gündemleştirmek ve Ulucanlar şehitlerimizi anmak çerçevesinde, tutuklu yakını örgütlülükleri TUYAB ve DETAK tarafından bir anma etkinliği gerçekleştirildi.

Ulucanlar'da yitirdiklerimiz şahsında tüm devrim ve sosyalizm şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından, TUYAB ve DETAK tarafından ortak hazırlanan metin okundu. Metinde ailelerin kararlılığı şu sözlerle vurgulandı:

"Evet, cezaevlerindeki mücadelelerde onlarca evladımızı yitirdik ve yüzlerce de sakat ya da yaralı bırakıldı. Onlar tüm bu bedelleri öderken bir kez bile pişmanlık duymadılar, teslim olmadılar, olmayacaklar. Ulucanlar direnişinde bayraklaşan 10 canımız bunun kanıtıdır. Ve bu katliamın üzerinden 1 yıl geçti. Ulucanlar'da kurşunlara, bombalara, işkencelere karşı siper edilen bedenler, bizim bedenlerimizdir. Oradaki direniş ve isyan bizimdir. Bugüne kadar yitirdiklerimizin hesabını soruyoruz ve soracağız."

Aile örgütlerinin metninin ardından hücre karşıtı platformların ortak metni okundu. Burada hücrelere girmeme ve katliamların hesabını sorma kararlılığı bir kez daha dile getirildi.

Salon, şehitlerimizin resimleri, katliamı ve hücreleri anlatan dövizlerimizle donatılmıştı. Yine Ulucanlar'ı ve hücreleri anlatan dia gösterisi ilgiyle izlendi.

Katliamı yaşayan ancak şans eseri kurtulan Yıldırım Doğan ve Hayriye Keskin yaşadıklarını, katliamın amacını ve önümüzdeki dönemdeki görevlerimizi anlattılar. Ümit Altıntaş'ın eşi Melek Altıntaş'ın yaptığı konuşmanın yanısıra, Ulucanlar Davası'nın hukuki sürecini ise Av. Zeynel Polat anlattı.

Grup Munzur, Grup Kutup Yıldızı ve Göğün Yarısı müzik grupları etkinliğe katılırken, Tohum Kültür Merkezi tarafından "Ben Ulrike Bağırıyorum" isimli hücreleri, direnişi ve yaşamı anlatan tek kişilik bir oyun sergilendi.

Etkinliğin sonunda ise BEKSAV tarafından hazırlanan 75. gün adlı film gösterildi. '96 SAG ve ÖO sürecini ve sonrasını anlatan film, tabutluklara karşı mücadelede devrimci iradenin başeğmeziğini/kararlılığını bize bir kez daha göstermiş oldu.

Ulucanlar katliamı etkinliklerine çağrının yapıldığı etkinlik, mücadele alanlarında buluşma talebiyle sonlandı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Stuttgart'ta devrimci tutsaklarla

dayanışma gecesi

24 Eylül Pazar günü Stuttgart Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi'nin (DETUDAK) '96 SAG-ÖO ve '99 Ulucanlar katliamının anma gecesine 400'ün üzerinde bir kitle katıldı.

Stuttgart DETUDAK olarak F tipi hücre saldırılarına karşı uzun süreden beri (arada bazı kesintiler olmasına rağmen) kampanyamız sürmektedir. Haftanın her cuma ve cumartesi günleri, şehrin en kalabalık yerlerinde açılan standlar değişik materyallerle zenginleştirilmektedir. Ayrıca suç dosyaları oluşturulup çeşitli kurum ve kuruluşlara dağıtıldı. Yer yer düzenlediğimiz panel, yürüyüş ve mitinglerle, devletin cezaevlerine yönelik saldırıları protesto edildi.

Son olarak, 24 Eylül'de, '96 SAG-ÖO ve Ulucanlar katliamında şehit düşen devrimcileri anmak için bir gece gerçekleştirdik. Geceye ön hazırlık materyallerini ve çağrı bildirisini ev ev dolaşarak dağıttık. Afişlemeler yaptık ve gece biletlerini yaygın olarak sattık. Çalışmalar yer yer bazı zaaf ve yetersizlikler taşımasına rağmen, genelde ortak çalışmaya bir uyumluluk hakimdi.

Gecenin açılış sunusu yapıldıktan sonra, Grup Espere ve Onur Olgun'un söylediği türkü ve marşlar eşliğinde "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Devrimci tutsaklara kalkan elleri kıracağız!", "Onurumuzu çiğnetmeyeceğiz!" sloganları sık sık atıldı. Daha sonra bir yoldaş DETUDAK adına gecenin politik konuşmasını yaptı. Ulucanlar katliamının dia ve sinevizyon gösterimi esnasında kitle katil devlete lanetler yağdırdı. Adnan Yücel şiirlerini okuyarak geceye devrimci bir atmosfer taşıdı. Daha sonra Enternasyonal marşı eşliğinde gecenin kapanışı yapıldı. Bazı zaaf ve eksikleri taşıyan gece, önümüzdeki dönemin faaliyetlerine önemli deneyler sundu.

Önümüzde, bundan sonra yaşayacağımız ortak eylemlikleri daha etkin örgütlemek için, daha sıkı kenetlenmek ve daha çok çalışmak sorumluluğu durmaktadır.

Stuttgart'tan TKİP taraftarları

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

Katledilişlerinin birinci yılında komünist ve devrimci tutsakların anısı önünde saygıyla eğiliyoruz. Katledilen ama direnen, teslim olmaksızın ölmeyi yeğleyenlerin, "varsa cesaretiniz gelin!" sloganlarını yükseltenlerin, "uğruna tereddütsüzce ölünecek dava uğruna" ölümü en önde ve yiğitçe kucaklayan partimizin önder kadrolarının, siper yoldaşlarımızın, mücadele manifestoları, beynimizde hiçbir zaman silinmeyecek bir direnişin tarihidir. Bu tarih kanla yazılmış, bedeli canlarla ödenmiştir. Hapib, Ümit, İsmet, Önder, Halil, Abuzer, Aziz, Ahmet, Mahir ve Zafer, devrim ve sosyalizm davasına canlarıyla harç oldular.

ON'lar ölmediler, hergün yeniden doğuyorlar kavgada yetkinleşen işçilerle, ayağa kalkan emekçilerle. ON'lar hergün çoğalıyorlar, çocuklarımızın isimleriyle. Ve bilmeliler cellatlar: Katlederek yok edemeyecekler bizleri, nasıl yok edemedilerse Denizler, Mahir'leri, İbo'ları, Sinan'ları. Nasıl yok edemedilerse Che'leri, Rosa'ları, Karl'ları.

Tarih tanığımızdır... Bu katliamlar yanlarına kâr kalır sananların kanlı düzenini gün gelecek yıkacağız. Ve bu düzenin eli kanlı katillerini asla affetmeyeceğiz.

Devrim ve parti şehitleri ölümsüzdür!

Berlin TKİP taraftarları

Ulucanlar anması çalışmaları...

Yaygın ve planlı ön hazırlık çalışması

Bir yıl önce Ulucanlar'da devletin planlı saldırısıyla katledilen on yiğit devrimciyi anma hazırlıklarını günler öncesinden başlattık. Hücre saldırısı ile bu saldırının başlangıcı Ulucanlar katliamını, işçi ve emekçilerin gündemine taşımak için çeşitli propaganda ve ajitasyon araçlarını kullandık.

Ulucanlar katliamının hesabını sormaya çağıran bildirilerimizi, başta temel işletmeler olmak üzere, çeşitli fabrikalar ile emekçi semtlerine yaygın dağıtımını yaptık. Bunu sözlü propaganda ile mezar anmasına çağrıyla birleştirdik. Aile örgütlenmeleri imzası taşıyan anmaya çağrı amaçlı

salon afişlerini, Rumeli yakasında bulunan onlarca sendika ve kitle örgütüne ulaştırdık. Salon afişleri bir çok sendika ve kurumun panolarına asıldı. Yine aynı çalışma içerisinde çağrı metinleri de yaygınca kullanıldı. Çağrı metinlerimiz diğer kurumların yanında Belediye-İş Sendikası temsilciler kurulu toplantısının gündemine de taşındı. Çağrı metni sendikacılar tarafından okunarak imzaya açıldı. Toplantıdaki temsilciler imza verdiler.

Bu çalışmayı kendi iç etkinliklerimiz ile birleştirdik. Esenyurt İşçi Evi'nin düzenlediği Ulucanlar'da şehit düşenleri anma etkinliğinde anma çağrısı yineleni. Kendi özgüçlerimizle Ulucanlar direnişinin anlamı

üzerinden toplantılar düzenlendi. Çevre ilişkileri ile bizlere yakınlık duyan ve etkinliklerimize taşıdığımız çeşitli işletmelerdeki tek tek işçilerle de, gündem üzerine tek tek konuşmalar yapıldı. 24 Eylül' de yapılacak anmaya katılım gerekliliği üzerine bilinç açıklığı sağlandı. Anma için belirlenen toplanma yerine nasıl gidileceği konusunda işbölümü ve görevlendirmeler yapıldı.

Tüm bu çalışmalar üzerinden anlamlı bir kitleyi anmaya taşımayı başardık. Anma sonrası süreçte coşkumuz ve kararlılığımız daha da arttı. Şimdi bize düşen görev, şehit yoldaşlarımıza verdiğimiz sözü tutmak ve örgütlü mücadeleyi yaratmak için, her zamankinden daha çok çalışmaktır.

Rumeli yakasından komünistler

Ulucanlar anmasına hazırlık çalışmalarımızdan..

Anma hazırlıklarına iki hafta önceden başlıyoruz. İlk haftayı F tipleri ve Ulucanlar yıldönümünde hesap sormaya çağıran bildiriler dağıtıyoruz ve gazete satışı yapıyoruz. Bildirilerimizi ve gazetemizi ulaştırdığımız herkese anmanın yapılacağı yeri, saati ve ayrıntılarını anlatıyoruz. İnsanlar genellikle geleceklerini ve bu konuda duyarlı olmak gerektiğini söylüyorlar.

İkinci haftayı ise gazete ve kitle ilişkilerimizi ziyaret ederek geçiriyoruz. Bu hafta da elimizden geldigince çok insana ulaşmaya çalışıyoruz. Bizlere yakın olan dostlarımızı da çalışmanın içine katıyoruz. Onlar da çevrelerindeki tanıdıklarına anmaya gelinmesi ve şehitlerimize sahip çıkmamız gerektiğini anlatıyorlar. Diğer yoldaşlarımız sendikaları, kitle örgütlerini ve ilerici köy derneklerini dolaşıyorlar. TUYAB ve DETAK'ın ortak hazırladıkları anmaya çağrı yapan afişleri, DKÖ'lerin panolarına asılmak üzere bırakıyorlar.

Kartal ve Maltepe Demokrasi platformlarında bulunan tüm katılımcılarla anma eksenli çalışmalar yürütülmesini ve katılımın güçlü tutulması gerektiği konusunda konuşma ve tartışmalar yapıyoruz. Maltepe Demokrasi Platformu'nda, anmaya katılım noktasındaki çağrıyı devrimci çevreler dışındaki bileşenler (HADEP, EMEP, ÖDP, SİP) iyi karşılamıyorlar. Kartal Demokrasi Platformu'nda ise katılım kararı alınıyor. Cumartesi akşamı son hazırlıkları yapıyor, son kez görmemiz gerekenleri görüyoruz.

Anadolu yakasından komünistler

İzmir Hücre Karşıtı Platform'dan Buca, Diyarbakır, Ulucanlar katliamını protesto eylemi:

“Anaların öfkesi katilleri boğacak!”

Üç cezaevi katliamının yıldönümü olan Eylül ayının 26'sı da Ulucanlar katliamının tarihiydi. Bu nedenle İzmir Hücre Karşıtı Platform, üç cezaevi katliamını eylemle kınama günü olarak 26 Eylül'ü seçmişti. Küreselleşme karşıtı eylemin de aynı gün akşam saatlerinde yapılacak olması nedeniyle bu eylem saat 12:30'da yapıldı.

Konak Sümerbank önünde kortej oluşturularak başlayan yürüyüş Konak Meydanı'nda noktalandı. Yürüyüşün başlamasıyla açılan pankarta müdahale eden kolluk güçlerine rağmen, yürüyüş pankartlı ve alkışlı yapıldı. Hücre Karşıtı Platform imzalı pankartta “Yeni ölümlere izin vermeyeceğiz!” yazılıydı. Konak

Meydanı'nda oturma eylemi olarak gerçekleşen eylem devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı. Eylemde sırasıyla Buca, Diyarbakır ve Ulucanlar Cezaevi'nde katledilen devrimci tutsakların isimleri okunarak, her şehit sonrası “Ölümsüzdür” diye haykırıldı.

“Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “Hücre ölümdür, izin vermeyeceğiz!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!”, “Susma, sustukça sıra sana gelecek!” vb. sloganlarının atıldığı ve

150 kişinin katıldığı eylem yazar Hacay Yılmaz'ın okuduğu basın açıklamasıyla sona erdi.

Ayrıca TAYAD tarafından Ulucanlar katliamını protesto etmek ve hücre tipi cezaevlerini teşhir etmek amacıyla, 24 Eylülde DİSK Bank-Sen'de başlayan, 25 Eylül Pazartesi akşamı EMEP'te devam ederken tutsak ailelerinin EMEP binasından parti yöneticileri tarafından çıkarılmasıyla noktalanan açlık grevi eylemi, 26 Eylül Salı günü İzmir Adliyesi'nde tutsak ailelerinin temsilcileri yapılan suç duyurusuyla TAYAD'ın başlatmış olduğu üç günlük eylemlilik bitirildi.

Kızıl Bayrak/İzmir

İzmir Hücre Karşıtı Platform'un açıklaması...

Buca, Diyarbakır, Ulucanlar: Devletin işkence ve katliam geleneği

“... Sırtı pek, ardı sağlam sistem çocuklarına keyf-i sefa... İki günde bir cep telefonu servisi, lahmacun krizi, derin görevlerin hediyesi... F TİPİ... Bazılarına da tecrit, kan revan fotoğraf kareleri, “bazılarına” diri diri gömülmenin “hediyesi”!!! ARTIK SUSMALI.”

Sınıflı toplumun ürünü olarak ortaya çıkan cezaevleri; her dönem tutukluların kimliksizleştirilmeye, kişisizleştirilmeye, kendine ve herkese yabancılaştırılmaya, teslim alınmaya çalışıldığı ve bu amaçla her türlü baskı ve şiddet politikalarının

yaralanmıştır.

4 Ocak 1996'da Ümraniye Cezaevi'ne yapılan saldırıda 4 siyasi hükümlü -A. Mecit Seçkin-Gültekin Beyhan-Orhan Özen-Rıza Boybaş- yaşamını yitirmiştir.

24 Eylül 1996'da Diyarbakır Cezaevi'nde yine insanlık dışı vahşet uygulamaları ile hepsi de kafaları parçalanarak 10 siyasi hükümlü -Rıdvan Bulut-Cemal Çam-Ahmet Çelik-Mehmet Aslan-Hakkı Tekin-Edip Direkçi-Kadri Demir-Kadri Gümüş-Nimet Çakmak-Erkan Perişan- katledilmiştir. Bu saldırılarda bulunan ve ölüme sebep olanların yargılamaları ise hala sürmektedir!

Buca-Ümraniye-Diyarbakır cezaevlerinde yaşanan katliamlardan sonra; 26 Eylül 1999'da Ulucanlar Cezaevi'nde tek talepleri yeni bir koşuş olan ve bunun için 10 ay boyunca dilekçe veren tutuklu ve hükümlülere saldırılmış, Ankara'nın merkezinde 7-8 saat süren operasyonda 10 siyasi tutuklu-hükümlü -Nevzat Çiftçi-Halil Türker-Abuzer Çat-Önder Gençaslan-Ümit Altıntaş-İsmet Kavaklıoğlu-Ahmet Savran-Aziz Dönmez-Zafer Kırıyık-Mahir Emsalsiz- işkence ve ateşli silahlarla öldürülmüştür.

10 yılı aşkın bir süredir gündemde tutulan ve her uygulamaya çalışıldığı dönemde direnişlere-ölümlere neden olan HÜCRE TİPİ cezaevleri politikası da Ulucanlar Cezaevi'nde gerçekleştirilen katliam sonrası yeniden gündeme getirilmiştir.

“Hükümetin programlarının (İMF eksensli politikalar-özelleştirme-taşeronlaştırma-sendikasılaştırma-düşük ücret-tarım reformu-KHK-Norm kadro-vb. gibi...) uygulanabilmesi için cezaevleri sorununun çözümü şarttır” denilerek kolları sıvayan yönetim, katliam sorumlularını yargılamak-anayasadaki antidemokratik yapılanmayı düzeltmek, demokratik ve özgürlükçü adımlar atmak yerine; teslim alma-kışkırtma-yok etme işlevi görecektir olan hücre tipi cezaevleri inşaatlarına başlamıştır. Sessizlik-belleksizlik ortamında gerçekleşecek olan “kansız ölüm” mekanları olan hücre tipi cezaevlerine geçiş sürecinde yine 5 Temmuz 2000 tarihinde “mahkemeye götürülme” gerekçesi ile Burdur Cezaevi'ne saldırılmış, yapılan işkence tüm çıplaklığı ile kamuoyu tarafından görülmüştür. Kepçe ile koparılan hükümlü kolunun köpeğin ağzına düştüğü, florasanlarla tecavüzün yaşandığı Burdur Cezaevi saldırısından yaralı sevk edilenler yaşadığı işkenceyi fotoğraflayan Bergama Cezaevi hükümlülerine “tünel gerekçe edilerek” 25 Temmuz 2000 günü saldırılmış ve yapılan saldırıda tutuklu-hükümlülere 4 gün boyunca tazyikli su sıkılmış, gaz ve sis bombası atılmıştır. Aynı tutuklu-hükümlüler 29 Temmuz 2000 tarihinde sevk edildikleri Buca Cezaevi'nde de en ağır şekilde dövülmüşlerdir. F TİPİ-Hücre cezaevlerinin “lüks villa-neredeyse saray gibi” tanıtıldığı bu süreçte Burdur, Bergama ve Buca cezaevlerinde yaşanan saldırılar yönetimin cezaevlerine “intikamcı” bakış açısının değişmediğinin somut ifadesidir.

Eylül ayında yaşanan BUCA-DİYARBAKIR-ULUCANLAR cezaevi saldırılarının yıldönümlerinde “KATLİAMLARI LANETLİYOR” ve tüm insanlığı gelecek süreçte yenilerinin yaşanmaması için göreve çağırıyoruz.

UNUTMAYALIM-UNUTTURMAYALIM!

İzmir Hücre Karşıtı Platform

26 Eylül 2000

Not: Başlık bizim tarafımızdan konulmuştur (KB)

en yoğun olarak kullanıldığı mekanlardır. Muhafif olanı “ezme-yok etme” mantığı ile geliştirilen baskı ve şiddet politikaları kendini; yediyüzbin insanın işkenceden geçirilerek cezaevlerine doldurulduğu 12 Eylül'de “Asmayalım da besleyelim mi?” ile ifade etmiş, 1996'da “Bunların işi 2,5 kilo siyanüre bakar” a kadar varılmıştır. Bu anlayış sonucu cezaevleri baskı-yasak-tek tip elbise uygulamaları-yalıtma-tecrit ve katliamlarla ifade edilen maddi ve manevi sürekli işkence merkezlerine dönüştürülmüştür. Rakamlar da bu gerçeği doğrulamaktadır. Şöyle ki, işkence-tedavi etmeme-ölüm orucu-açlık grevi-provokasyon-saldırı gibi nedenlerle 1980 sonrası 500 tutuklu-hükümlü, 1983-1991 yılları arasında 162 tutuklu-hükümlü cezaevlerinde yaşamını yitirmiştir. Ve giderek yaşanan baskı-işkence-şiddet uygulamaları katliamlara varmıştır.

21 Eylül 1995 yılında Buca Cezaevi'nde geliştirilen insanlık dışı saldırıda 3 siyasi hükümlü -Uğur Sarıaslan-Yusuf Bağ-Turan Kılıç- yaşamını yitirmiş, onlarca hükümlü de ağır

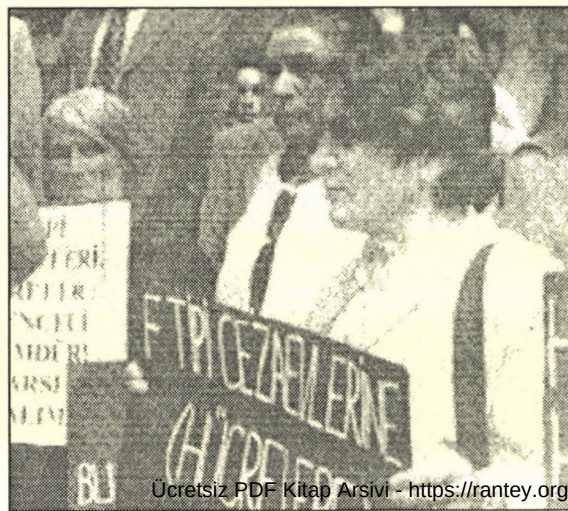
Cumartesi eylemleri devam ediyor!

23 Eylül'de TUYAB, TIYAD, Ankara Üniversiteleri Hücrelere Hayır Platformu'nun düzenlediği Cumartesi eylemi, bu kez yaklaşık 100 kişiyle gerçekleştirildi.

Eylemde “Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!”, “Hücreleri parçala, tutsaklara sahip çık!”, “Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!” sloganları atıldı.

Sonrasında Adalet Bakanlığı'na faks çekmek için Kızılay Postanesi'ne kadar yüründü. Burada bir süre bekleyen kitle, faks çektikten sonra tekrar Yüksel Caddesi'ne geri yürüdü. Burada Ulucanlar katliamıyla ilgili eylemlerin duyuruları yapıldı ve dağıldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Cezaevi katliamlarıyla ilgili İHD'de basın açıklaması

1995 Eylül'ünde Buca Cezaevi'nde üç, 1996 Eylül'ünde Diyarbakır Cezaevi'nde on, 1999 26 Eylül'ünde Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde on devrimci tutsağın katledildiği Eylül ayı vesilesiyle, İHD İzmir Şubesi 25 Eylül günü İHD'de katliam fotoğraflarıyla birlikte basın açıklaması yaptı. DİSK, ÖDP, TİHV, Pir Sultan Abdal Derneği ve tutsak ailelerinin de katıldığı basın açıklamasını İHD İzmir Şube Başkanı Günseli Kaya okudu.

Basın toplantısında Ulucanlar Cezaevi'nde katledilen Ümit Altıntaş'ın mezarı başında yapılan anma sonrası yaşanan vahşi saldırı da protesto edildi.

Kızıl Bayrak/İzmir

“Doktor Mengeleler”e karşı duyarlılık çağrısı

Uşak Cezaevi'nde bulunan siyasi bayan tutuklu ve hükümlüler olarak üçlü protokolden kaynaklı (askerin muayene odasından çıkmaması) tedavi ve muayene koşullarımız ortadan kaldırılarak, devletin sessiz imha politikasına yeni arkadaşlarımızın eklemelenmesi istenmektedir. Buna bir de Uşak Devlet Hastanesi'ndeki MHP'li faşist doktor kadrolaşmasından dolayı doktorların fiili saldırıları eklemelenmiştir. Nefes almakta zorlanan, kaburgası batan Hülya Türünç isimli arkadaşın üzerine hastanede bir bayan ve bir erkek doktor yürüyerek, “sizin beyniniz yıkanmış” diyerek dövmeyle kalkışmıştır. Yine Burdur operasyonundan sonra Uşak Cezaevi'ne getirilen İlayet Kandemir isimli arkadaşımızı doktor kolundan tutup itmiş, arkadaşımızın “sen doktor musun” sorusu üzerine, “ben doktor değil, aptalım, salağım vb.” şeklinde anlamsız sözler söylemiştir.

5 Eylül 2000 akşamı kalp spazmı geçirdiğinden şüphelendiğimiz, nefes almakta zorlanan, kalbi sıkışan Özgür Deniz isimli arkadaşımız kardiyojloji uzmanı Ahmet Salman'ca (MHP'li olduğu bilinmektedir) görülmek istenmemiş, psikolojiktir denilerek yeniden cezaevine gönderilmek istenmiştir. Sedyede zorlukla konuşabilen, yürüyemeyen arkadaşımıza fiili saldırıda bulunup kolundan tutup paravana doğru fırlatmıştır, bu esnada paravan yırtılmıştır. Bu da yetmezmiş gibi “eşşoğluşşek” vb. küfür-hakaretlerde bulunmuştur.

Kendine insanım diyen herkesi, başta TTB olmak üzere Uşak Cezaevi'ndeki sessiz imha politikalarına ve bu “Doktor Mengeleler”e karşı duyarlılığa çağırıyoruz. Yarın canlar sessiz imha politikalarına kurban edildiğinde çok geç olacaktır.

Devrimci Tutsaklar/Uşak Cezaevi

Siyasi tutsaklardan açıklama...

Buca'da baskı ve provokasyonlar sürüyor

Buca hapisanesi idaresi saldırgan ve keyfi tutumunu sürdürüyor. 29 Temmuz 2000 günü Bergama hapisanesinde sevk edildiğimiz Buca hapisanesinin girişinde işkenceyle karşılandık. Arkadaşımız Mesut Avcı'nın çenesi kırıldı ve bir çok arkadaşımız yaralandı. İşkenceci mantık bu kez de hak gaspları ve keyfiliklerle sürüyor.

Buca'da hala devam eden sorunlarımız şunlardır:

- 1) Hiçbir hapisanede uygulanmayan “her kapı çıkışında üst araması” dayatması yüzünden aile görüşüne, avukata, doktora, dişçiye, hastaneye, hamama çıkamıyoruz. Doktora ve hastaneye çıkarılmadığımız için, Burdur saldırısında ayağı kırılan arkadaşımız Ali Mitil'in kangrene dönüşme tehlikesi var.
- 2) Koşu arası sportif-kültürel amaçlı ziyaretler engellendiği gibi, koşu arası (gazete dahil) hiçbir alışverişe izin verilmiyor.
- 3) Temsilcilerin bir araya gelmesi engelleniyor.
- 4) Teyp, radyo, fırın vb. elektrikli aletler keyfi olarak içeri alınmıyor.
- 5) Daktilo alınmıyor.
- 6) Kırtasiye malzemelerinin bir çoğunun ailelerden ve dış kantinden alınması engelleniyor.
- 7) Dış kantin alış-verişlerimiz keyfi olarak kısıtlanıyor. Naylon ipten yorgan iğnesine, sarı kartondan kolonyaya bir çok ihtiyacımızı karşılamamız engelleniyor.
- 8) Ancak yetersiz miktarda varolan dolap, masa vb. demirbaş ihtiyaçlarımız karşılanmıyor.
- 9) 21 Eylül 1995 Buca katliamına katılan personel, sayım ve aramalara getirilerek provokasyon ortamı yaratılıyor.
- 10) Gazetelere ve aydınlara yazdığımız mektuplar keyfi gerekçelerle engelleniyor. Haberleşme hakkımız gaspediliyor.
- 11) Bunca soruna rağmen idare temsilcilerle görüşmüyor ve “bizim için hiçbir sorun yok” deniyor.
- 12) Tüm bu konulardaki şikayet dilekçelerimiz ve suç duyurularımız hakkında ya da ifade vermek için; tüm bu sorunların kaynağı olduğu gibi 21 Eylül katliamının da sorumlusu olan cezaevi savcısı Yaşar Aslan'a çıkartılmak isteniyoruz.

Tüm bu baskı ve dayatmaların sorumlusu Buca hapisanesi idaresi, Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü ve Adalet Bakanlığı'dır.

Provokasyon, hak gaspı ve keyfilik ortamı sürdüğü müddetçe doğacak her türlü olumsuzluktan da bunlar sorumlu olacaktır.

Buca Cezaevi siyasi tutsakları
22 Eylül 2000

CHD İstanbul Şubesi:

Katliamcılar hala yargı önünde değil

Ulucanlar Cezaevi katliamının 1. yılında sorumlular hala yargı önünde değil;

26 Eylül 1999 günü Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde siyasi tutukluların üzerine ağır silahlar, gaz bombaları, köpük, kesici aletler ve taşlarla gidilmiş, 10 kişi öldürülmüş, kurtulabilenler ise ağır yaralanmıştı. Geceyarısında insanlar uyurken çatılardan, kulelerden binlerce mermi yağdırarak saatlerce sürdürülen bu yoketme operasyonunun günler öncesinden planlandığı anlaşılmıştır.

Olay anlatımları, adli tıp raporları ve gözönündeki deliller, öldürülenlerin ve sağ kurtulananların acımasızca her türlü işkenceden geçirildiğini ortaya çıkarmıştır.

Yapılan operasyonun cezaevlerini birer teslimiyet ve yozlaşma odağı haline getirmeyi amaçlayan planın bir parçası olduğu bilinmektedir. F tipi cezaevi denen hücrelerin meşrulaştırılması için bu tür katliamların devam edeceği dile getirilmiş ve nitekim Burdur Cezaevi'nde görüldüğü üzere acımasız yöntemlerden kaçınılmamıştır.

Katiller ve işkenceciler yargılanıp cezalandırılmalı iken, bugün için hala sağ kurtulan siyasi tutuklular hakkında açılmış hukuk dışı davadan başka bir yargı faaliyeti yoktur. Aradan 1 yıl geçmesine rağmen görevden alınmış ya da hakkında dava açılmış bir tek

görevli yoktur.

Başkentin göbeğinde dört duvar arasına hapsedilen insanların bile can güvenliği olmadığı, katillerin ve işkencecilerin yargılanmamasında ısrar ve özen gösterildiği bir ülkede hukuk devletinden söz edilemez. Yargı erkini kullananlar bu tutumunu sürdürdükçe yeni katliamların olması kaçınılmazdır. Zira bu tutum onlara cesaret ve imkan vermektedir.

Katliamı protesto eden, katledilenleri mezardında anmak isteyen, hücreleri reddeden insanlarımız her gün sokak ortasında dövülüyor, gözaltına alınıyor, temelsiz iddialarla tutuklanıyor. Bu tutum Ulucanlar'a operasyonu yapan zihniyetin dışarda da hüküm sürdüğünü göstermektedir. Hukuk, adalet, insaf ve insaniyet ayaklar altına alınmaktadır.

Katliamı soruşturmakla görevli savcılara ihmalleri nedeni ile bu görevden el çektilirmeli, sağlıklı ve etkin bir dava açılması sağlanmalıdır.

Katiller ve işkenceciler derhal görevlerinden uzaklaştırılmalıdır.

Yaralılara ve katledilenlerin ailelerine gerçekçi tazminatlar ödenmelidir.

Devlet F tipi inadından vazgeçmeli, yeni ölümlerin ve acıların önü alınmalıdır.

Çağdaş Hukukçular Derneği
İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu

İstanbul İHD'nin hücre karşıtı etkinliği

23 Eylül Cumartesi günü İHD İstanbul Şubesi tarafından “Hücre forumu” gerçekleştirildi. Uzunca bir süreden beri “hücre sorunu”nu temel gündem maddelerinden biri olarak gören İHD, bu doğrultudaki kampanyasını da sürdürüyor. Tarık Zafer Tunaya Kültür Merkezi'nde gerçekleşen etkinliğin amacı bir kez daha basına, aydınlara, sanatçılara, ailelere hücreleri ve bu doğrultuda yürütülen mücadelenin seyrini anlatabilmektir.

Ulucanlar'da katledilen devrimci tutsakların resimleriyle ailelerin salona girmesiyle başlayan etkinlikte, açılış konuşmasını Av. Gülseren Üzümler yaptı. Etkinlik süresi boyunca tutsak yakınlarından Güzel Şahin, Gülşah Tağaç ve Şükran Ağdaş konuşma yaptılar. Ailelerin bu konudaki kararlılıklarını vurguladılar.

CHD adına konuşma yapan Av. Keleş Öztürk ise, F tipi cezaevlerine karşı olduklarını, aynı zamanda bu cezaevlerinin ve Türkiye'deki insanlık dışı uygulamaların kaynağı olan TMY'nın kaldırılması gerektiğini vurguladı.

12 Eylül döneminde cezaevinde hücrelerde kalan Memik Horoz, devrimci irade ve kararlılığı, sistemin şu an içinde bulunduğu durumu,

sermayenin dış kölece bağımlılığı karşısında içeride işçi ve emekçilere estirdiği terörü anlattı.

İBDA-C davasından Kartal Cezaevi'nde tutuklu bulunan Ali Osman Zor'un eşi Emine Zor ise Ali Osman Zor'un gönderdiği mektubu okudu. Zor'un mektubu hücreleri yaşayan birinin tanıklığıydı.

Şair Suna Aras, aydınların F tipine karşı Ankara'ya yürüme nedenlerini anlatırken, hücrelere ilişkin yazdığı öykünün bir kısmını okudu.

Ulucanlar'da katledilen Ümit Altıntaş'ın eşi Melek Altıntaş, katliamın yıldönümünde Ulucanlar'ın hesabının sorulmasının hücre karşıtı mücadeleyi yükseltmekle mümkün olduğunu ve bu çerçevede TUYAB'ın misyonunu özetledi.

Ulucanlar'dan yaralı olarak kurtulan ve kısa bir süre önce Nevşehir cezaevinden tahliye olan Fadime Özkan, operasyonu, yaşadıklarını ve bu süreçten çıkarılması gereken dersleri anlattı.

Hücre karşıtı forum, bu tip etkinliklerin önemli olduğunu gösterdiği gibi, daha geniş kesimlere (işçilere-emekçilere) yayma gerekliliğinin ihtiyaç olduğunu bir kez daha gösterdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Ankara TUYAB eylemleri

Sermaye iktidarının devrimci tutsaklar şahsında işçi sınıfına dayattığı hücre saldırısına karşı kurulan TUYAB, hücre karşıtı mücadelesini sürdürüyor.

25 Eylül'de Sakarya Caddesi'nde yaptığı basın açıklamasıyla bir kez daha tutsakların hücrelere girmeyeceği kararlılığı duyuruldu. Yaklaşık 40 kişilik bir katılımla yapılan eylemde, “Hücreler ölümdür, girmeyeceğiz!”, “Hücre tipi yaşama hayır!”, “Hücreler ölümdür, izin vermeyeceğiz!” sloganları atıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantev.org>

Daha önce duyurulan 27 Eylül'de Adalet

Bakanlığı'na yürüyüşten ise son anda vazgeçildi. Bunun yerine postaneden iktidar partilerine ve Adalet Bakanlığı'na mektup yollanmasına karar verildi. Güvenpark'ta toplanan insanlar Ulucanlar şehitlerinin fotoğraflarıyla yürüyüşe geçti. Ancak katılımın az olması nedeniyle polis, fotoğraflarla yürüyüşü engellemeye çalıştı. Yapılan görüşmenin ardından polisin direktmesine rağmen, resimler ve sloganlarla yürüyüşe geçildi. Postaneden mektupların yollanmasının ardından eylem sona erdi.

Kızıl Bayrak/Ankara

Bizleri gözaltına alanları direniş ve kararlılığımızla adeta pişman ettik

Anma, gözaltı ve direniş...

Katliamın ardından bir yıl geçti. Ne davamıza olan bağlılığımızı, ne şehitlerimize verdiğimiz sözlerimizi, ne de katliamcılardan soracağımız hesabı unutmadık.

24 Eylül Pazar günü Karacaahmet Cemevi'nde buluşuyoruz. Herkes oldukça coşkulu ve biran önce kinini kusmak istiyor. Biraz gecikmeli de olsa başlıyoruz yürüyüşe. Anma boyunca coşkumuz ve kararlılığımız had safhada.

Marşlar ve sloganlarla anmayı bitiriyoruz. Topluca çıkışa doğru yürüyoruz. En ufak bir eyleme dahi azgınca saldıran devletin niçin saldırmadığını düşündüğümüz bir sırada, özel tim ve çevik kuvvet güçleri kitleyi ablukaya alıyor. Emniyet müdürü yasadışı eylem yaptığımızı ve sessizce otobüslere binmemizi ve olay çıkmasını istemediğini söylüyor. Kendi aramızda gülmeye başlıyoruz. Siz devrimcilerin sessiz-sakin arabaya bindiğini nerede gördünüz, diye bağırıyor bir devrimci. Kolkola kenetleniyoruz. Kolayından gözaltına alamayacaklarını anlıyorlar. Vaazlarına devam ediyorlar.

İkna olmayacağımızı anlayınca, "Saldırın!" diyor köpek sürülerine. Dört taraftan sıkıştırılıyor. İnsanlar yere düşüyor, biber gazı, cop, tekmeleler arda ardına geliyor. Kudurmuşçasına saldırıyorlar, saldırıları karşılıksız kalmıyor tabii. Onlardan da epeyce yaralanan var.

Dövülerek otobüslere bindiriliyoruz. Arabada saldırmaya cesaret edemiyorlar. Her saldırının karşılığını alıyorlar çünkü. Başımızı eğdirmeyi başaramıyorlar. Vatan'a doğru konvoy halinde gidiyoruz. Vatan'a varıyoruz. Geç saatlere kadar arabaların içinde bekletiliyoruz. Oradan hastaneye ve tekrar Vatan'a dönüyoruz.

İçeri girerken istedikleri herşeyi reddediyor, tutanakları imzalamıyoruz. Hücrelere atılıyor, marşlar ve sloganlarımız hiç susmuyor. 26 Eylül gecesi saat 04:00'de katledilen ve direnişleriyle destan yazan Ulucanlar şehitlerini anıyoruz. Saygı duruşunun ardından, katliamı ve direnişi anlatan bir konuşma yaptıktan sonra "Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!", "Katil devlet hesap verecek!", "Yaşasın siper yoldaşlığı" vb. sloganları atıyoruz.

İlk gece, TMSH'den siyasi polisler savcı kılıfına girerek bazılarımızı sorguya çekmeye yeltendiler. Orada da tezgahladıkları oyunu başlarına geçiriyoruz. Ertesi gün ifade için hücrelerden çıkarıldık. İfade verenlerin serbest bırakılacağına dair nutuklar çekildi. Fakat ifade vermeyi ve tutanakları imzalamayı tekrar reddettik.

3. günün akşamında Vatan'dan Üsküdar Adliyesi'ne götürüldük. 2911 sayılı Toplu Gösteri ve Yürüyüş Yasası'na muhalefetten yargılanacağımızı öğreniyoruz. Böylece katliamcılar kendi hukuklarını çiğneyişine bir kez daha tanık oluyoruz. Eylemi izinsiz yaptığımız ve slogan attığımız gerekçesiyle suçlanıyoruz. Oysa eylem başlarken de biterken de emniyet müdürleri etrafımızda dönüp duruyorlardı. Yürünecek yolu bizzat kendileri göstermişlerdi. Mahkemede şehitlerimize sahip çıktık. Eylemin yasadışı olmadığını, Ulucanlar'da devletin katlettiği devrimcileri Ümit Altıntaş'ın mezarı başında kendi geleneklerimize göre andığımızı belirttik. Henüz mahkeme aşamasında iken, 9 devrimci hiçbir gerekçe gösterilmeden tekrar gözaltına alındı. Mahkemede bu durumu teşhir ettik.

3 günlük gözaltı boyunca coşkumuzdan ve kararlılığımızdan hiçbir şey kaybetmedik. Gözaltına alınanların tamamı (198 kişi) 3 gün boyunca açlık grevini sürdürdü ve bizleri gözaltına alanları direniş ve kararlılığımızla adeta pişman ettik.

Mahkeme çıkışında bizleri bekleyenleri görmek oldukça sevindiriciydi. İlerici sendikacılar, analar, babalar hepsi toplanmış bizi bekliyorlardı. Devletin kolluk güçleri bu durumdan da oldukça rahatsız oldular. Birkaç arkadaşımız coplandı, taşlarla karşıladık saldırıyı. Her zamanki gibi gözaltıların en iyi tarafı bizleri bekleyen yoldaşlarla, yoldaşlığın sıcaklığını tattıran sıcacık kucaklaşmalardı. Diğer dostlarımızla partimizin yiğit önderi Habip yoldaşın anmasında buluşmak üzere ayrıldık.

Kahrolsun katliamcı kontr-gerilla cumhuriyeti!

Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!

Yaşasın direniş ve zafer geleneğimiz!

Anadolu vakasından Habip ve Ümit'in voldaşı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi -
komünist militanlar

TUYAB: Yıldönümünde vahşi saldırıyı kınıyoruz

Geçtiğimiz yıl 26 Eylül günü Ankara'nın göbeğinde Ulucanlar Cezaevi'nde bir katliam gerçekleşti. 10 evladımız ateşli silahlarla ve işkence ile öldürülürken, onlarcası da yaralandı.

Gerçekleşen katliamdan bir yıl sonra bizler, katledilen evlatlarımızın şahsında Karacaahmet Mezarlığı'nda bulunan **Ümit Altıntaş**'ın mezarı başında anmamızı gerçekleştirdik. Ancak devletin kolluk güçleri öfkemizi, kararlılığımızı hazmedemediği için anma bitiminde azgınca saldırdı. 200'e yakın insan vahşice dövülerek ve biber gazı kullanılarak gözaltına alındı.

Ulucanlar Cezaevi'nde çocuklarımız en insani taleplerini istedikleri gerekçesiyle katledildiler. Ancak amaç belliydi. Hücre sistemini yavaş yavaş hayata geçirmek. Devlet hücre sisteminde ısrar ettiği sürece, yeni Ulucanlar yaşanması kaçınılmazdır. Ancak bizler aileler, işçi ve emekçiler, kendime insanım diyenler mücadeleyi yükseltirsek, hücrelerin ve yeni Ulucanlar'ın önüne geçmiş oluruz.

İHD İstanbul Şubesi'nin açıklaması:

Sayılar herşeyi anlatıyor!

Türkiye cezaevlerinde son 3,5 yıldır, Milli Güvenlik Kurulu'nda alınan kararlar ile birlikte bir devlet politikası olarak benimsenen ve yapımları tamamlanan "F" Tipi diye adlandırılan "izolasyon amaçlı", "hücre tipi" cezaevlerine tepkiler devam ediyor.

Tüm ihlal alanlarında olduğu gibi, "F" Tipi cezaevi konusunda geliştirilen demokratik tepkiler de, "şiddet" ile bastırılıyor.

Yönetenler muhalefete izin vermezken, insan hakları savunucuları ve tutuklu yakınları da kararlı bir biçimde, "sivil itaatsizlik eylemleri"ne devam ediyor.

Oysa ki; 24 Eylül 1996 Diyarbakır Kapalı Cezaevi'nde dört yıl önce 10 kişi, 26 Eylül 1999 Ankara Ulucanlar Kapalı Cezaevi'nde bir yıl önce 10 kişi acımasızca öldürüldü. Öldürülme olayı ile ilgili hiçbir hukuki mesafe alınmamıştır.

Özellikle Nisan ayından günümüze gelen son 5 aylık süreçte, "F" tipi cezaevlerine yönelik "gözaltı" sayıları, devletin konuya ilişkin geliştirdiği tavrın da en açık göstergesidir.

Tarafımızca tespit edilen son 5 ayda İstanbul'da 891 kişi "F" (Hücre) Tipi cezaevleri karşıtı protestolarda gözaltına alınarak işkence gördü ve yargılanıyor.

Türkiye İnsan Hakları Vakfı'nın 27 Haziran-16 Ağustos tarihleri arasında, "F" (Hücre) Tipi cezaevleri karşıtı oturma eylemlerinde gözaltına alınan 411 kişiden 47'si, Vakfın tedavi merkezine tedavi amaçlı başvuruda bulunmuş, bunlardan başvuranların tamamında ortopedik girişimleri gerektiren ağır künt travmatik lezyonlar, 6 kişide çeşitli kemik kırıkları, 5 kişide cerrahi müdahaleyi gerektirecek düzeyde yaralanma, 2 kişide diş kırığı ve travmatik diş lezyonu saptanmıştır.

Yönetenler, demokratik ülkelerde son derece doğal karşılanan söz konusu "sivil itaatsizlik" ve "demokratik tepki" eylemliliklerine sürekli "hukuk dışı" yöntemlerle karşı çıktılar. Gözaltına alınan kişilere yoğun şiddet uygulandı. Son dönemde ise büyük bir hukuksuzluk örneği verilerek bazı eylemlere ilişkin dosyalar Devlet Güvenlik Mahkemesi'ne sevk edilirken, 12 kişi hakkında ise sonradan gıyabi tutuklama kararı çıkarılarak TCY 169. maddesi gerekçe gösterilerek "yardım-yataklık suçlaması" ile dava açıldı.

Sistem yeni baskı politikaları üretmek demokratik tepkileri engellemek istiyor. Son olarak dün de, büyük bir vahşet örneği olan, Ulucanlar Katliamı'nda yaşamını yitiren Ümit Altıntaş'ın mezarı başında anmak isteyenlere yönelik saldırıda, insanlar yoğun şiddete maruz kalarak gözaltına alındılar. Polis bir kez daha amansızca saldırdı. Derneğimizin Denetleme Kurulu Üyesi Gülşah Tağaç'ın kürek kemiği kırılmış, vücutta yoğun ezikler mevcuttur. Sistem, muhaliflerin artık "cansız olan bedenlerinden" dahi korktuğunu gösterdi. Son derece doğal ve insani olan bir "mezarda anma"ya dahi tahammül göstermedi.

Görülüyor ki; insan varlığına aykırı olan "hücre tipi" cezaevlerine yönelik daha çok ödenecek bedel var.

İnsan hakları savunucuları olarak, demokratik tepkilere yönelik saldırıları bir kez daha kınarken, **sayılar herşeyi anlatıyor** diyoruz.

**İnsan Hakları Derneği
İstanbul Şubesi
25 Eylül 2000**

Ankara'da Ulucanlar katliamı paneli

26 Eylül'de Ulucanlar Merkez Kapalı Cezaevi önünde yapılan karanfil bırakma eyleminden sonra sloganlar eşliğinde Vedat Dalokay toplantı salonuna kadar yüründü.

Panel Ulucanlar'da şehit düşen 10 devrimci tutsak için yapılan saygı duruşu ile başladı. Pano; tutsak yakınları, DKÖ temsilcileri konuşma yaptılar. Ulucanlar Cezaevi'ndeki saldırının nedenlerini ve mücadelenin nasıl yapılması gerektiği hakkında bilgi verdiler. Tutsak yakınları yapılan eylemlerde kitlenin az olmasından dolayı rahatsızlıklarını belirttiler ve "birlikte mücadele" şiarıyla hareket edilmesi gerektiğini vurguladılar. Aydın ve Sanatçı Girişimi adına şiirler okunarak saldırının pervasızlığı anlatıldı. Yapılan konuşmalar sonunda eylem programları duyurularak panel sona erdi.

<https://rantey.org>

Kızıl Bayrak/Ankara

Olimpiyatlar, görüntü ve gerçek...

A. T. Zelal

Avustralya'nın Sidney kentinde yaz olimpiyatlarının 27.'si görkemli bir törenle açıldı. Olimpiyat ateşini Aborijinli atlet Freeman'a tutuşturan emperyalistler, barış ve kardeşliğin dünyaya hakim olması gerektiğini söylediler. Gerek olimpiyatların barış ve kardeşliği hedeflediği, gerekse Freeman üstünden ezilen halklara barış elinin uzatıldığı söylemi, tam bir ikiyüzlülüktür. Görüntü ve gerçekliği aynılaştırmada ustalaşan egemen sınıflar, olimpiyatların açılışında Aborijinli bayan atlet üstünden yine bu taktiği uyguladılar. Olimpiyat ateşini Aborijinli bayan atlete tutuşturarak, Avustralya'nın gerçek sahiplerini tanıdıkları, dolayısıyla olimpiyatların barış ve kardeşliği amaçladığı mesajını verdiler.

Oysa, Avustralya'nın gerçek sahipleri olan Aborijinlerin bugünkü durumuna bakmak, yalan perdesini aralamak için yeterlidir. Bugün koca kıtada 400 bine yakın yerlinin yaşıyor olması, onların ne gibi katliamlara maruz kaldığını göstermektedir. Aborijinli atlet Freeman'a Olimpiyat ateşini yaktırarak, işte bu gerçekliği unutturmaya çalıştılar. Oysa Aborijinli yerliler olimpiyat stadının dışında gerçekleştirdikleri gösteride, "burası rüyalar ülkesi değil", "özgürlük ülkesi de değil" haykırışlarıyla, burjuvazinin ikiyüzlü tutumunu teşhir ettiler. Parıltılı bir organizasyon ve muazzam bir teknikle TV aracılığıyla 4 milyar insana ulaşan emperyalist tekeller, elbette yerlilerin dile getirdiği gerçekliği değil, görüntüyü kitlelere sunuyorlar.

Egemen sınıfların elinde bir silaha dönüşen olimpiyatların, dolayısıyla sporun günümüz koşullarında hangi işlevi yerine getirdiğini anlamak için, olimpiyatların tarihine bakmak gerekiyor. Olimpiyat geleneği eski Yunan kökenlidir. İÖ 776 yılından başlayarak, Elis kent devletindeki Olimpia'da tanrılar tanrısı Zeus onuruna dört yılda bir düzenlenen spor şenliklerine Olimpiyat oyunları deniyordu. Başlangıçta koşu ve at yarışlarını içeren oyunlara sonradan disk, cirit atma, uzun atlama, boks, güreş, atlı araba yarışları gibi oyunlar ekleniyor. Bir gün süren bu şenlik daha sonra şampiyonlara verilen ödül törenleri ve onurlarına verilen şöenlerle beş günü buluyor. Tarihsele bilgilere göre, bu süreçte savaşırlara ara veriliyor. İÖ 2. yüzyıl'da, Yunanistan'ın Roma egemenliğine girmesiyle, yarışma yerine dövüş sporları öne çıkıyor. Eski niteliğini yitirmesiyle, İS 394 yılında Roma İmparatoru Theodosius tarafından oyunlar yasaklanıyor. Kapitalist gelişmeyle birlikte 1892'de Olimpiyat fikri tekrar kabul görüyor. Çünkü burjuvazinin gösteri, reklam ve ideolojik alandaki ihtiyaçlarına yanıt veriyor.

Egemen sınıf toplumsal yaşamın tüm alanlarını kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda düzenler. Sınıf egemenliğini sadece ordu, polis, mahkeme gibi zor aygıtlarıyla sürdürmeyeceğini çok iyi bildiği için, ideolojik alanda da egemenliğini pekiştirir. TV, sinema, tiyatro, farklı eğlence araçları gibi spor üzerinden de ideolojik saldırılar sürdürülür.

Kapitalizmde spor, insanın zihinsel, bedensel, ahlaksal gelişiminin aracı olmaktan çıkarak basit bir eğlence aracına dönüştürülmüş, kitleleri manipüle etmede etkili bir silah durumuna getirilmiştir. Ve gelinen aşamada tekellere çok ciddi kârlar getiren bir sektör haline gelmiştir. Reklam ve pazarlama alanında dünyanın sayılı tekeli bu alanda ciddi bir savaşım vermektedir.

Olimpiyat oyunlarına bu açıdan bakıldığında, barış ve kardeşliğin olimpiyatlarla hiçbir ilgisi olmadığı görülür. Yarışmaya katılan sporcular bir firmanın sponsorluğuna ihtiyaç duydukları için, ait oldukları tekellerin hizmetinde birer meta durumuna gelirler. Olimpiyat oyunlarının finansmanını dünyanın sayılı tekellerinin karşılamasından da anlaşılacağı gibi, olimpiyatlarda yarışanlar gerçekte sporcular değil

dünyanın sayılı tekelleridir. Koca bir endüstri haline gelen sporun ciddi bir rekabet savaşına sahne olması kadar da normal bir şey yoktur. Nike, Adidas, Reebok, Levis gibi spor malzemeleri alanında savaşan tekeller gibi, Mc Donald's, Coca Cola, Pepsi, giyim, bilgisayar, vb. alanlarda üretim yapan tekeller de olimpiyatları değerlendirip, pazar alanlarını genişletmek için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Olimpiyatlarda yarışan sporcular tekellerin reklam ve pazarlama ihtiyaçlarını karşılamaktadır. Sponsorluğu alınan sporcunun yaşamı her yönüyle ait olduğu firmaya tabidir. Sporcular çocukluklarından itibaren ciddi bir eğitimden geçirilirler. Kâr getiren araçlar olarak görüldükleri için, sporcuların duygusal, fiziksel hiçbir ihtiyacı tekelleri ilgilendirmez. Tek alanda eğitildikleri için, vücutları sağlıklı şekillenen sporcular, sonradan ciddi sağlık sorunlarıyla karşılaşır.

Olimpiyatlarda kazanılan her başarı tekellerin kârlarının artması demektir. Sponsor firmaların her birinin olimpiyat organizasyonuna katkısının en az 45-50 milyar dolar olması boşuna değildir. 4 milyara yakın insan TV üzerinden kırılan dünya rekorlarıyla uyutulurken, acaba ne kadar bu sporcuların kullandığı malzemelerin Hindistan, Pakistan, Bangladeş gibi geri ülkelerin çocuk ve kadınlarının ellerinden çıktığını düşünüyor? İzleyicilerin ne kadar 12 ile 16 saat çalışmasına karşın günlük ücret olarak 30 sent alan çocuklar gerçekliğini biliyor? Ya da dünya nüfusunun %75'inin temel insani ihtiyaçlarını bile karşılayamadığını, 3 milyar insanın yıllık gelirinin bir olimpiyat bileti almaya dahi yetmediğini... Aynı şekilde, dünyada 358 dolar milyarderlerinin gelirinin dünya nüfusunun %45'ini temsil eden 2 milyar 600 kişinin toplam gelirinin daha fazla olduğunu...

Emperyalist-kapitalist bataklık düzenin gerçekliğine ilişkin birkaç veri bunlar.

Devlet zindanlarda hangi "adaleti" hakim kılmak istiyor?

Fehimder Özgür Tüm Yargı-Sen Kartal şubesi yönetim kurulu üyesiydi. O şimdi sürgün. Zindanlarda devlet ile mafyanın işbirliğini, kirli ilişkilerini, cezaevi yönetimi eliyle örgütlenen fuhuşu teşhir ettiği için sürgün edildi. Bu ilişkilerin aleti olmayı reddettiği için sürgün edildi.

Fehimder Özgür'ün sürgün edilmesi, zindanlardaki "adalet" gerçeğine de tutulan bir aynadır.

Devrimcileri katlederken "cezaevlerine hakim değiliz!", "teröristler cezaevlerinde kendi idarelerini kendileri sağlıyorlar!" diyor devlet yetkilileri. Ceza ve Tevkif Evleri Müdürü ve kontr-gerilla uzantısı faşist Ertosun, ağzından kanlı salya akıtarak şöyle diyor: "Cezaevlerinde devlet otoritesi ne pahasına olursa olsun sağlanacaktır".

Fehimder Özgür'ün sürgün edilmesi, zindanlarda neyin ve kimin hakimiyetini kurmak istediklerinin çıplak bir göstergesidir.

Burjuvazi bu gerçekliğin üzerini örtebilmek, görüntüyü gerçekmiş gibi vermek için yoğun bir çaba içinde. Dolayısıyla, görüntünün arkasındaki gerçekliği açığa çıkarmak her zamankinden daha hayati bir önem taşıyor. Marks'ın dediği gibi, "Eğer görüntüyle gerçek aynı olsaydı, bilim yapmak gereksiz olurdu". Bu sözler burjuva sınıf egemenliği gerçekliğinin de özüdür.

Sporun, egemenlerin kendi düzenlerini yeniden üretmenin aracı olduğunu emekçi kitleler nezdinde bilince çıkarmalı, onların görüntünün arkasındaki gerçekliği, yani kapitalist egemenlik koşullarında sporun işlevini görebilmelerini sağlamalıyız.

Kapitalizm varolduğu sürece, spor insanın en insani duygularını da, yeteneklerini de metalaştırıp paraya dönüştürecektir. Sporun insan gelişiminin ve sağlıklı yaşamın bir aracı olabilmesi, ancak insanın metalaşmadığı bir toplumsal düzende, sosyalizmde mümkündür. Ancak mülkiyet ilişkilerinin yok edildiği bir dünyada, olimpiyatların ruhu olan kardeşlik ve barıştan bahsedebileceğiz.

Kontr-gerilla, MGK, Ertosun, H. Sami Türk ve sermayenin diğer eli kanlı maşaları neyin hakimiyetini kurmak istiyorlar zindanlarda?

- Faşist katillerin
- Uyuşturucu tacirlerinin
- Silah kaçakçılarının
- Fuhuşun
- Düşküllüğün
- Bataklığın

Yani çürümüş ve kokuşmuş düzenlerinin hakimiyetini kurmak istiyorlar. Devrimciler bu hakimiyete dışarda olduğu gibi içeride de boyun eğmiyorlar. Buna karşı mücadele ediyorlar. Adli tutsakları bile düzenin, devletin ve onun uzantısı faşist mafya çetelerinin bataklığından kurtarmaya çalışıyorlar. Bunu içerdeki örgütlülükleri sayesinde başarıyorlar. Bu yüzden de düzenin, devletin hakimiyetini, yani kirli ilişkilerini tehdit ediyorlar.

Devlet bu yüzden içerde de dışarda da devrimcileri katlederek yok etmeye, zulüm ederek yıldırıma çalışıyor. Ve gene bu yüzden bu kirli ilişkileri teşhir eden, buna alet olmayan emekçileri sürgün ediyor.

F (hücre) tipi ile "adaletin" zindanlarda hakim kılınacağını sananlar, Fehimder Özgür'ün sürgün edilmesinin arkasındaki gerçeklere daha yakından bakın. Zindanlarda nasıl bir "adalet" in hakim kılınmak istendiğini daha iyi göreceksiniz.

Sermayenin kölelik zincirlerini ve hücre duvarlarını birlikte parçalayalım!

Liberal rüzgar gülü politikası

E. C. Ergun

26 Eylül'de SİP de alanlardaydı. ABD'yi protesto etmek için... Onlar İzmir'de ABD bayrağı yakmaya niyetlenmişlerdi ama, polis barikadı buna izin vermeyince alkışlı protesto ile yetindiler.

Biz de İstanbul'da 24 Eylül'de Ümit Altıntaş şahsında ON'ların anıldığı ve Ulucanlar katliamının hesabının sorulduğu eyleme (yakın dönemin en anlamlı ve en kitlesel devrimci eylemi olsa da) katılımın yüzlerce devrimci ile sınırlı kalmasına ve gene 26 Eylül'de Ankara Ulucanlar Hapishanesi önündeki eyleme katılımın sınırlı kalmasına, çağrının altına imza atan kesimlerin bile birkaç temsilciden fazlasını göndermemesine vb.'ne bakıp da, bu ülkede sosyalizm bayrağını mücadele alanlarında taşıyanların sayısı ne kadar azalmış diye düşünmüştük.

1 Mayıs'ta "gövde" gösterisi için alanlara toplanan reformist parti sayısı başına düşen birkaç bin kişiden, birkaç yüz, hatta birkaç on kişi bile yoktu, Ulucanlar katliamından hesap sorma eylemlerinde.

Ama yanılmışız! Meğer sorun bizim düşündüğümüzden farklıymış!

Ülkenin "tutarlı" sol ve sosyalist güçlerinin bir bölümü, eyleme geçmek, sokaklara çıkmak için devletin işaret fişeğini beklemekteymiş meğer! Devletin katliamı bunları sokaklara dökmek için yeterli olmuyormuş! İlle de devletin işaret fişeği gerekiyormuş! "Sosyalist" politikanın en alası, devlet çıkarları ile "sosyalist" çıkarların kesişme noktalarının ve aynı zamanda devletin kolluk kuvvetleri ile çatışma katsayısının en düşük olduğu zamanlamanın inceden inceye tahlil edilmesi sonucunda ortaya çıkıyormuş!

Ümit yoldaşın deyimiyle, keşke SİP, TKP'yi geçtik, eski TSİP kadar olabilse. TSİP tüm reformizmiyle yine de anti-faşist mücadelenin içindeydi. Politika ve pratiğini böyle ince liberal tahliller ve küçük hesaplar üzerine inşa etmiyordu.

Demek ki, "sosyalist politika" için yılları bulan "teorik inşa"nın ve onyılları kapsadığı iddia edilen "geleneğin" meyveleri bu kadar oluyor.

Böyle bir politika ve pratik için ne teoriye ne de geleneğe ihtiyaç var. Bunun adı liberal rüzgar gülü politikasıdır. Size politika tespit etmenin daha pratik yolunu, yöntemini önerelim. Saatlerce tartışarak boşuna zaman kaybetmeyin.

Devletin rüzgarları ne yönde esiyorsa, politika ibrenizi ona göre ayarlayın.

Takvimler 28 Şubat'ı mı gösteriyor, MGK "şeriatı karşı laiklik için mücadele bayrağını" mı yükseltti, rüzgarlar bu yönde mi esiyor, toplumsal tabanınız olan aydın küçük-burjuva kesimlerin hassasiyet damarına mı basıldı, devlet bu kesimleri taktı peşine götürüyor mu; öyleyse alın siz de bu rüzgarı arkanıza, ama sakın ha böyle bir dönemde devlete

karşı cepheden politika geliştirmeyin, yoksa kitlelerden tecrit olursunuz, herkes vuruyor siz de vurun şeriatçı yobazların kafasına, kendi payınıza düşeni alırsınız elbet!

Devlet "demokrat" görünmek, katliamcı yüzünü gizlemek ve reformistleri düzene kapaklandırmak konusunda iştahlandırmak için Nazım Hikmet'e, devrimci komünist özünü boşaltmak kaydıyla "iadeyi itibar" sürecine mi girdi? Devletin tiyatrolarında, televizyonlarında Nazım programları mı yapıyor? Öyleyse tam zamanıdır, başlatın "Nazım'a vatandaşlık hakkı geri verilsin!" kampanyasını, afiş asın, panel düzenleyin, 500 bin imza toplayın, imza sayısı birkaç kat daha artınca, belki "sosyalist devrim" in legal ve kolay yolunun tarihteki ilk kaşifi sizler bile olabilirsiniz!

Ermeni soykırım yasasının ABD meclisinin bir kademesinde onaylanması devletin gerici çıkarlarına mı dokundu? Öyleyse tam zamanıdır, dökülün sokaklara. Ama dikkat edin, kaş

yaparken göz çıkarmayın, pankartlarınızı, şiarlarınızı iyi seçin, "sosyalist" politika ile uyumlu olsun; Ermeni soykırımını, Kürt halkına karşı soykırım savaşını ve sömürgeci egemenliği vb. lanetleyen ve günün "sosyalist" politikasıyla çelişen "zamansız" ve "maceracı" söylemleri sakın öne çıkarmayın. Gün ABD'ye en sert vurma günüdür, ABD bayrağını yakma günüdür, haydi siz de vurun, siz de yakın! İşçilerimiz, emekçilerimiz artık eskisi gibi öğle yemeklerini

Taksim'de Mc Donald's'da yemekten vazgeçtiler sayenizde. Öyleyse bir adım daha ileri atın! Gençlerimiz ABD bayraklı tişörtleri de giymekten vazgeçerler bu sayede!

Hem böylece Ulucanlar katliamını da dolaylı yoldan, hem de kafaya cop yemeden, yerlerde sürüklenmeden, gözaltına alınmadan protesto etmiş olursunuz.

Evet 26 Eylül 1999! Hani devrimcilerin, komünistlerin kanının ABD'ye sadakatın gösterisi olarak Clinton'a hediye edildiği tarih!

SİP'in sayın "devrimci sosyalist" ve aynı zamanda profesör doktor "çok bilmiş" reformist yazarı! Sizin sosyalist devriminiz de, sosyalist devrimciliğiniz de işçi sınıfı devrimciliğinden özünden-esasından farklı olduğu için, bu sözlerimiz tarafınızdan yeterince anlaşılmayabilir. Ama içinizden anlayanlar çıkacaktır.

Bu topraklarda sosyalist devrimin yolu devrimci militan sınıf mücadelesinin örgütlenmesiyle açılacaktır. Bu topraklarda sosyalist devrime önderlik edecek olan parti, liberal rüzgar gülü politikalarıyla değil, devrimci sınıf programının ve taktiğinin gereklerini, koşullar ne olursa olsun yerine getirerek başaracaktır.

Habip voldsun devrimiyle, sermaye devleti isterse üstümüze tüm zulmünü kussun, buna göğüs gererek

ve devrimci varlığı yok etme saldırısı karşısında aynı Ulucanlar'da ON'ların yaptığı gibi ölümüne direnilerek, devrimin kızıl bayrağı elden yere düşürülmeyerek bu yolda ilerlenecektir. Faşist sermaye iktidarına karşı her koşulda devrimci sınıf savaşını örgütleyen, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerde et ile tırnak gibi birleşen-kaynaşan, düzenin yasalarıyla hiçbir zaman elini, kolunu, ayağını ve kafasını bağlamayan ve bu sayede devrimin zaferini örgütlemeyi güvence altına alabilecek olan ihtilalci komünist partinin inşası sayesinde başarılabacaktır.

Bu topraklarda sadece sosyalist devrimin zaferi değil, demokratik mevziler de devrimci sınıf mücadelesi yoluyla ve komünist işçi partisinin önderliği altında kazanılacaktır.

Bu topraklarda işçi sınıfının, emekçilerin, ezilen Kürt halkının mücadele ve kurtuluş çıkarlarının temsilcisi olabilmenin başka bir yolu yoktur. Bu yol ise sahipsiz değildir. Ve siz de tanık olacaksınız ki, yarın herkes kendi bayrağı altında birleşecektir!

Siz "bu memleket bizim" diyebilirsiniz. Siz daha devrim bile olmadan "devrimin bürokratlığına" da soyunabilirsiniz. Bunlara söz söyleyecek zamanımız yok.

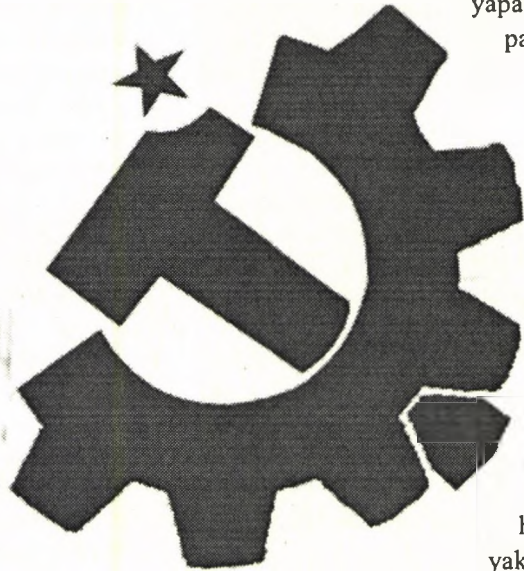
Ama siz, reformizmin dünya-ülke geleneğinin ve tarihinin baş eserlerinden olan "küçük grup!" klasik edebiyatını icra etmeden önce, hiç olmazsa gerçeğin şu kadarını bilin.

Hep daha da sağına bakarak, ÖDP'nin yorgun demokratlarıyla uğraşarak, kendinizin tutarlı solcu ve devrimci olduğunuzu sanmayın. Kaldırın başınızı, devrimler tarihine bakın, dünya reformist hareketinin değil komünist hareketinin geçmişine bakın.

Hadi biz "küçük grubuz!", biz henüz yolun başındayız, kabul, bize bakmayın! Bunun yerine devrimler tarihine bakın, dünya komünist hareketinin tarihine bakın. Devrim neymiş, devrimci kimmiş, Bolşevik partisi neymiş, komünist önderlik nasıl olmuş, bunların üzerinde biraz samimiyetle düşünün. Sosyalistlik, hele devrimcilik küçük-burjuva kuruntuları, kendini beğenmişliği fazlaca kaldırmaz. İşçi sınıfına biraz yakınlığınız varsa, samimiyetle düşünün. Böyle yaparak devrimci sosyalist olamazsınız, ama hiç olmazsa belki imzanıza sahip çıkmayı, sahip çıkmadığınız imzayı ise atmamayı öğrenirsiniz. Biraz tutarlı olursunuz. Bu büyük bir demokratik kazanım olur sizin adınıza. Ötesi laf-ı güzafıdır.

"Küçük grup!" klasik reformist edebiyatına gelince. Bu ülkede devrimin örgütlü güçleri bugün küçüktür. Reformistlerin geri durduğu 24 Eylül anma eylemi aynı zamanda bunun göstergesidir. Ama unutmayın, bu ülke devrim toprağıdır. Bu ülkede devrimciler vardır. Bu ülkede sadece reformizmin değil, devrimciliğin de geleneği vardır. Reformizm bile bu gelenek sayesinde ayakta. Ve bu ülkede komünist işçi partisi vardır. Bu topraklar devrimci isyana gebedir. Bu topraklarda bugün küçük olan devrimin örgütlü güçleri de yarın komünist işçi partisile birlikte serpilip gelişecektir.

Biz bu gerçeği biliriz, bunun için savaşır, bunun için tereddütsüz ölürüz. Biz aklımızın ve gücümüzün yettiği kadarının üzerine sosyalist etiketi asmayız. Devrimin ve sosyalizmin zaferi için ne yapılması gerekiyorsa onu yaparız.

TKP'nin devrimci mirası TKİP'de yaşıyor

B. Musa

10 Eylül, TKP'nin Bakü'de kuruluş ilanının 80. yıldönümü... Kemalist Türk burjuvazisinin korkulu rüyası olan, Anadolu coğrafyasında komünizm heyulasının mimarı Komünist Fırkası'nın kurucu önderleri Mustafa Suphi, Ethem Nejat ve 14 yoldaşı 18-19 Kanuninisanı'de katledildiler. Daha Bakü'deki kongre kararlarını ve çok atıfta bulunulan "ilk programlarını" Türkiye amelesi sınıfına ulaştırıramadan!

TKP tarihinden şöyle bir bahsetmeye kalkmak bile ciltler dolusu bulacak hacimde bir belge yığınının dalmak ve dedektifvari tartışmaların içerisinde boğulmak demek olur.

Fakat 10 Eylül vesilesiyle TKP'nin 71 devrimci çıkışına devrettiği "40 yıllık reformist gelenek" üzerine kimi noktalara değinilmeli. Özellikle sermaye medyasının yok etmek istediği bir tarihin aslında nasıl da güncel olduğunu anlatabilmek, miras yiyerek "teşkilatçılık" oynayan TKP döküntülerinin maskesini düşürebilmek, tarihçiliği arşivcilik derekesine düşüren aydın softalarının modası geçmiş ilan ettiği sosyalizmi "küresel" tartışmalardan, YDD'nin post-modern etkilerinden arındırabilmek için bu bir zorunluluktur da aynı zamanda.

3 komünist grubun Bakü'deki Birlik Kongresi, özünde, Sosyalist Ekim Devrimi'nin anti-empyrist kurtuluş savaşındaki Türkiye işçi-emekçi sınıfları üzerindeki yansımından başka bir şey değildi. Kongre delegelerinin bileşimini (gidebilen ve gidemeyen) ve kongre öncesi komünist faaliyeti incelediğimizde, başta fabrika işçileri olmak üzere, Türkiye ve Kürdistan'da emekçi sınıfların TKP'ye desteğinin sanıldığı kadar da az olmadığını görebiliriz. TKP'nin ilk programındaki demokratik devrim perspektifinin bağlandığı proleter devrim ve proletarya diktatörlüğü vurguları, TKİP'nin "Emeğin korunması" olarak günümüzde somutladığı istemlerinin o programdaki ağırlığı açısından (hem de 1920'de!) bir örnek teşkil etmesi, dönemin kadrolarındaki M-L bilinç için önemli bir veridir.

Gelgelelim aynı TKP, önder kadrolarının kemalist burjuvazi tarafından katledilmesinin ardından, program bilincinin eklektik olmasından dolayı, ilerleyememiş, gerilemiş ve reformistleşmiştir. "Büyük şef"e sınırlı bir muhalefetin, kemalist etkilerin, enternasyonalist dayanışma adına SB kuyrukçuluğunun ötesine geçememiş, Ekim Devrimi'nin sosyalist etkisinin ürünü cılız iddiasını çabucak yitirmiştir.

Meşhur TKP tekfifatları ve kemalist tiranlık altında komünist faaliyetteki ısrar ise, kahramanlık ve ihanetin nasıl da içiçe geçtiğini/ayrıştığını gözler önüne serer. Buradan kalan en önemli miras ise, işçi kökenli militanların direnişçiliği, komünizme bağlılığı ve faaliyetteki ısrarıdır! Küçük-burjuva aydınlarından oluşan kişiliksiz/kimlikless önderlerin çoğu ise, çapsizlikleri bir yana, ya Parti'yi işkencelerde-zindanlarda satmış, ya Parti'yi dejenere etmiş/darlastırmış, ya da soluğu burjuvazinin/devlet dairesinin yanında alarak sermayeye akıl hocalığına soyunmuşlardır!

İşte bu yüzdendir ki TKP tarihi, işçi sınıfına aittir. Bu yüzdendir ki, "ilk TKP", "Dış büro"... vs. ayrımlarıyla mültecileşen gruplar veya geleneksel Türkiye solu, TKP'nin tarihi meselesinde reddin reddini başaramamıştır. Bu yüzdendir ki, kemalist şovenizmi proletarya sosyalizmi ile aşamayan TKP, Kürt ayaklanmalarında, olsun enternasyonalist dayanışmada olsun güçlü bir komünist damarı temsil edememiştir. Ve ardından gelen Türkiye Solunu da etkilemiştir.

Ve bu yüzdendir ki; *"TKİP, dünyada ve Türkiye'de başarı ve yenilgilerle dolu zengin bir devrimci tarihin mirasçısıdır. Bu program, Marx ve Engels tarafından temelleri atılan ve Lenin tarafından geliştirilen bilimsel sosyalizmin 150 yıllık birikimi üzerinde yükselmekte, proleter devrimler çağını başlatan Büyük Sosyalist Ekim Devriminin teori ve pratiğinden beslenmektedir. Türkiye'nin devrimci teorik ve pratik mirasının bilimsel temellere dayalı eleştirel bir sentezi olan bu program, modern revizyonizme, sosyal-reformizme ve küçük-burjuva halkçılığına karşı yürütülen ilkeli bir mücadelenin ürünüdür." (TKİP Programı)*

TKP'nin devrimci mirası, sosyalist proletaryanın mücadelesinde ve komünizmin bayrağını dalgalandıran TKİP'de yaşayacaktır. TKP'yi anmak ya da TKP'nin hesabını sormak, bu nedenledir ki, TKİP saflarında kapitalizme karşı sosyalizm savaşına katılmakla mümkündür. Hamasi nutuklar atıp göstermelik ilanlar verip burjuvaziden icazet dilenenler, gerçekte TKP'nin mirasını kirletmektedirler. TKP'nin mirasını geliştirmek, bir adım daha ileriye taşımak, muzaffer proleter devrimle taçlandırmak, TKİP programı altında birleşip savaşarak sağlanacaktır!

Mustafa Suphilerin, Nazım Hikmetlerin hesabını savaşan işçiler soracak!

Yaşasın proleter devrim! Yaşasın TKİP!

Partimizin programı üzerine notlar

Programımızın özlü olacağı kongre tartışmalarında defalarca vurgulanıyordu. Ama herhalde birçok yoldaş bu denli özlü olacağını beklemiyordu. Bu denli özlü olmasına karşın, özellikle teorik bölüm için söylemek gerekirse, eksiksiz olduğu gibi, tıpkı Komünist Manifesto'da olduğu gibi 150 yıl sonra bile geçerliliğini koruyacak nitelikte.

"TKİP, dünyada ve Türkiye'de başarı ve yenilgilerle dolu zengin bir devrimci tarihin mirasçısıdır. Bu program, Marks ve Engels tarafından temelleri atılan ve Lenin tarafından geliştirilen bilimsel sosyalizmin 150 yıllık birikimi üzerinde yükselmekte, proleter devrimler çağını başlatan Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin teori ve pratiğinden beslenmektedir."

Programımızın özü ve marksist-leninist niteliği, yine programda yeralan bu sözlerle en özet biçimiyle ifade ediliyor.

Programımızı bir bayrak gibi göndere çekerken, Türkiye işçi sınıfı devrimci programına kavuştu diyoruz. 1. Bölüm üzerinden söylemek gerekirse, dünya işçi sınıfı devrimci programına kavuştu demek hiç de yanlış olmayacaktır. 1. Bölüm özellikle 1950'lerden sonra yaşanan teorik sapmalarla revize edilen bilimsel sosyalizmin özüne dönüş niteliğindedir. Dolayısıyla programımız, revizyonizme ve bilimsel sosyalist teorinin her türden tahrifatına karşı açılmış bir devrimci savaş bayrağıdır.

Alçak gönüllülük adına programımızın bu niteliğini görmemek/görememek, onun özünden hiçbir şey anlamamak demektir. Bu nedenle, hiç değilse 1. Bölüm'ün belli başlı dillere, imkanlar dahilinde olabildiğince çok dile çevrilmesi, enternasyonalizmin pratik bir gereğidir.

Programın en dikkate değer yanı, enternasyonalizme yapılan vurgudur. 20. yüzyılda yaşanan sosyalizm deneyimlerinde, enternasyonalizmin yitirilmesi, tek tek ülkelerde sosyalizmin inşası adına varolanın korunmaya çalışılması, bilimsel sosyalizme vurulan en önemli darbelerin başta gelenidir. Yaşanan çöküşte, enternasyonalizmin yitirilmesinin payı oldukça büyüktür. Parti öncesi süreçte altı çizilerek belirtilen bu olgu programımızda da öne çıkan bir nitelik olmuştur. Yayınlarımızda dünya işçi sınıfı hareketine gösterilen ilgi, bu ülkelerde yaşayan yoldaşlarımızın bu mücadelelerinin bir bileşeni olması perspektifi, bu bakış açısının sonucudur. Çünkü partimiz, dünya devrim ordusunun Türkiye cephesindeki öncü müfrezesidir. Bu, komünist topluma dek değişmeyecek olmazsa olmaz bir ilkedir.

Sosyalizm bir geçiş evresidir. Nihai hedef komünist topluma ulaşmaktır. Ve komünist topluma ulaşana dek, her zaman geriye dönüş tehlikesi vardır. Sınıflar olduğu sürece sınıflar mücadelesi de sürecektir. Tek tek ülkelerle sınırlı kalındığı koşullarda, dünyanın üçte birinde devrimler gerçekleşse bile, geriye dönüş tehlikesi hep varolacaktır. Yaşanan sosyalizm deneyimi bunu acı bir biçimde öğretti bize. Devrimi

gerçekleştirmek için de, nihai hedef olan komünist topluma ulaşmak için de, enternasyonalist duruş belirleyici bir önerne sahiptir. Bundan dolayıdır ki, programda enternasyonalizm vurgusu öne çıkmaktadır.

Programda öne çıkan bir diğer olgu ise, gerek devrimin gerçekleşmesinde, gerekse sosyalizmin inşası sürecinde işçi sınıfının tarihsel rolünün ilkesel düzeyde belirtilmesidir. Bilimsel sosyalist teorinin tahrifatının en başlıcalarından biri, işçi sınıfının rolünün belirsizleştirilmesi, halkın bir unsuru haline getirilmesidir. Eğer marksist-leninist olma iddiasındaysanız, bilimsel sosyalizmi savunuyorsanız, yaslanacağınız sınıfsal zemin işçi sınıfı olmak zorundadır. Farklı bir sınıfsal zemine yaslanılarak işçi sınıfı ideolojisi olan bilimsel sosyalizm savunulamaz, pratikte savunulamıyor da...

İşçi sınıfının ideolojisini savunmak kadar, pratikte işçi sınıfının tarihsel rolüne denk düşer biçimde örgütlenmek, sadece marksist-leninist olmanın değil, devrimin ve sosyalist insanın güvenceye alınmasının da olmazsa olmaz bir koşuldur. Tam da bu yüzden programımız, işçi sınıfının devrimci savaş bayrağı olarak göndere çekilmiştir.

İkinci bölüm, Türkiye'nin somut iktisadi, sosyal, kültürel koşulları üzerinden biçimlenmekle beraber, tümüyle birinci bölümdeki teorik, ideolojik, ilkesel duruşa yaslanmaktadır. Bu açıdan programda tam bir bütünlük vardır.

Yine bu bütünlük içinde, *"Acil Demokratik ve Sosyal İstemler"* ile *"Emeğin Korunması"* bölümleri reformizme kapı aralamak şöyle dursun, reformizme karşı bütün kapıları kapatan bir nitelik taşımaktadır. Ayrıca güncel pratik politikada bize yol göstermektedir. Bu yanı sıra program, yalnızca stratejik değil, aynı zamanda taktik olarak da yön gösterici niteliktedir.

Neredeyse iki yıldır yayınlanan kongre tartışmalarında, her bölüm için birlikte okunması gereken kitaplar önerilmektedir. Kendi yayınlarımızda sosyalizmin deneyimlerini, tek ülkede sosyalizm üzerine yazılanları okumadan, programda öne çıkan enternasyonalizm vurgusunu bilince çıkarmak mümkün değildir. Programımız göndere çekilmiş bayrağımız olduğu kadar, sermaye sınıfını alt etmede kullanacağımız en etkin, en güçlü silahımızdır da... Bilince çıkarılmadığı takdirde, duvara asılı içi boş bir tüfekten farksızlaşacağı unutulmamalıdır.

Programımız, gerek ideolojik-teorik mücadelede, gerekse pratik politik mücadelede esas alacağımız devrimci savaş bayrağımızdır. Ve aynı zamanda programımız, onu sahiplenene her partiliye, devrim davasında öne çıkararak "uğrunda tereddütsüzce ölmek" misyonunu yüklüyor. Bu onurlu misyonu, tıpkı Habip ve Ümit yoldaşlar gibi büyük bir kıvançla yükleniyoruz.

**Yaşasın devrim! Yaşasın sosyalizm!
Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!
Çankırı zindanından bir TKİP tutsağı**

“26 Eylül direniş şehitleri ölümsüzdür!”

Merhaba dostlar,
Yıllardır almaya çalışıyor.
Bunun için de her yola başvuruyor.
..... Ulucanlar bunun toplamıydı.

26 Eylül'de kuşattıklarında Ulucanlar'dan tek bir yükseldi başkentin semalarına; “Öleceğiz, Teslim Olmayacağız!” dedi aynı anda onlarca Teslim alınmak istenen devrimci, siyasal kimliğimizdi. Ulucanlar'da teslim alınmak istenen işçisiyle, emekçisiyle bütün bir halktı. Teslim olmadı Ulucanlar!

Şimdi her yer Ulucanlar'dır. Şimdi her yerde şehitlerimizin halayı, bilinci, yüreği var. Şimdi kavga ON'ların kararlılığı ile sürüyor. ON'ların kararlılığı ile zafere ulaşacak.

26 Eylül direniş şehitleri ölümsüzdür!

Yaşasın devrimci dayanışmamız!

Ulucanlar Cezaevi

DHKP-C, TKİP, TKP/ML dava tutsakları

Not: Metindeki noktalı bölümler cezaevi idaresi tarafından sansürlenmiştir.

İstanbul'da Ulucanlar anması

26 Eylül 1999'da gerçekleşen Ulucanlar katliamının birinci yılı dolarken, katledilenlerden Ümit Altıntaş'ın anıt mezarının açılışı, katledilen diğer dokuz devrimcinin de anmasıyla birleştirildi. Anma etkinliği 24 Eylül Pazar günü TUYAB tarafından gerçekleştirildi. Anma ve mezar açılışına yaklaşık 250 kişi katıldı.

Etkinliğin gerçekleşeceği saatten önce toplanma yeri olan Karacahmet Cemevi yüzlerce çevik kuvvet polisi tarafından ve geniş bir alan üzerinden ablukaya alınmıştı. Etkinliğe katılmak üzere cemevinde toplanan kitlenin mezarlığa yürütmesine izni verilmedi. Bir saati aşkın süren pazarlıklardan sonra, kitlenin beşerli gruplar halinde ve 30-40'ar metre arayla mezarlığa girişine ve ardından etkinliğin gerçekleştirilmesine izin verildi.

Mezarlık içinde etkinliği düzenleyen TUYAB'ın önde pankartının olduğu bir kortej oluşturuldu. Aileler kortejin en önünde yer aldılar ve onların belirlediği sloganlarla

yürünerek Ümit Altıntaş'ın mezarı başına gelindi. Burada Ulucanlar katliamını ve katilleri lanetleyen sloganlar atıldı, devrim marşları ve türküler söylendi. Ümit Altıntaş'ın eşi Melek Altıntaş, Habip Gül'ün iki ablası, katliamdan sağ kurtulan Yıldırım Doğan ve yine TUYAB'dan bir ana konuşma yaptılar. Ardından etkinlik sona erdi ve kitle dağıldı.

Ancak gelinen yol çevik kuvvet tarafından tutulmuş olduğu için, dağılık kitle yakındaki diğer çıkışa yöneldi. Ancak buradaki çıkış da polis tarafından tutulmuştu. Bu arada dağılmış olan kitle doğallığında burada birikti ve arka taraftan kalabalık bir polis barikadı tarafından sıkıştırılarak çembere alındı. Polisin “kendi ayağınızla otobüslere binin” önerisi kitle tarafından reddedildi. Kolkola giren kitleye polis her zaman olduğu gibi, biber gazı da kullanarak, vahşice saldırdı ve 198 kişi zorla gözaltına alındı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

“Parti ve devrim şehitleri ölümsüzdür!”

26 Eylül '99'da ON devrimci katledildi Ulucanlar'da. Öldürerek teslim alacaklarını düşünenler bir kez daha yanılıyorlardı.

“Uğruna tereddütsüz ölünecek dava” için “kırlırsın ama bükülmez” diyen Ümit ve Habip yoldaşlarımız yiğitçe kucakladılar ölümü. Partimizin bayrağını onurla dalgalandırdılar; kalanlara savaşı, onuru, devrim davasının kazanılmasını bırakarak...

Faşist sermaye devleti saldırılarını sürdürüyor. Hücre saldırısını püskürtecek, yaşamın hücreleştirilmesine izin vermeyeceğiz.

BİZ KAZANACAĞIZ!

Parti kazanacak, devrim kazanacak!

Parti ve devrim şehitleri ölümsüzdür!

*Gebze Cezaevi'nden
TKİP'li tutsaklar*

“Adını yumruklarımıza yazdık

Her vuruşumuzda burjuvaziye duyusun diye”

Ümit Altıntaş'ı saygıyla anıyoruz!

Sermaye devletinin devrimcilere dönük en aşağılık saldırılarından birisi olan Ulucanlar katliamının üzerinden tam bir yıl geçti.

Ölümlerinin birinci yıldönümünde yitirdiğimiz tüm devrimci kardeşlerimizi saygıyla anıyoruz.

Katliamın birinci yılında, bundan yalnızca birkaç yıl önce yükselen devrimci öğrenci hareketi sırasında yanyana dövüşme şansı bulduğumuz, siper yoldaşımız, kavga dostumuz Ümit Altıntaş'ı unutmadığımızı ve hesabını soracağımızı haykırıyoruz.

Devrim ve sosyalizm kavgamızda attığımız her sloganda, her sıkılı yumruğumuzda yanışımızda olmaları

bize güç katacak.

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Sosyalist İktidar Partili Öğrenciler

“Tarihin ak sayfalarına yeni bir direniş destanı yazılacak”

Yoldaşlar,
Tam bir yıl geçti o görkemli direnişin ardından.
Ulucanlar; devrimi, devrimcileri yok etmenin saldırısıydı. Ama başaramadılar... Ne devrimcileri teslim alabildiler, ne devrimci düşünceleri yok edebildiler.

Devrim büyüdü, devrimci düşünceler daha da yaygınlaştı. Faşizm ise devrimcileri ve tüm halkı teslim alma hazırlıklarını çok daha yoğunlaştırdı.

Ve tarihsel bir dönemecin eşğine gelindi.

Bu dönemec her ne pahasına olursa olsun aşılabacaktır.

Türkiye halkları nefesini tutmuş ve gözlerini bize çevirmiştir.

Bu güveni boşa çıkarmayacağız. Ulucanlar'da ölen ama yenilmeyen devrimci tutsakları; bu kez de, tarihin ak sayfalarına yeni bir direniş destanı yazacaklar.

Sonu ZAFER olacak!..

Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!

Ulucanlar'ın hesabını sorduk soracağız!

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Yaşasın devrimci dayanışma!

Ceyhan Cezaevi;

*DHKP-C, TKP(ML), TİKB,
TKP/ML, MLKP, TKİP, MLSPB,
TDPK, TDP Tutsakları*

“ON”ları tüketemeyecekler

Ulucanlar katliamının yıldönümünü geride bıraktık. Aradan bir sene geçti. “ON”lar, on yiğit devrimci, kahramanca direnen şehit düştüler.

Önder kadroların da bulunduğu Ulucanlar'da öncesinde de sık sık direnişler yaşanıyordu. Sermaye devleti F (hücre) tipi cezaevleri hazırlığındaydı ve ileride nasıl bir direnişle karşılaşacağını farkındaydı. Bu direnişi kırmak ve ileride devrimci tutsakları daha kolay bir şekilde ele geçirmek

istiyordu. Bundan dolayı, planlı bir şekilde yapılan hazırlıktan sonra saldırıya geçti. Fakat karşılarında böyle bir direniş sergileneceğini tahmin

etmemişlerdi. Devrimci tutsaklar yine ölümüne bir direnişle, inanç ve bilinçlerinin teslim alınamayacağını gösterdiler.

Faşist sermaye devleti şunu bilmelidir ki, bizleri ne kadar ortadan kaldırmaya çalışsalar da, biz bitip tükenmek bilmeyen bir coşkuyla ve her zamanki gibi ölümüne bir direnişle karşılarındayız. Bilsinler ki, vahşice katlettikleri ‘ON’lardan milyonlarca var ve asla tükenmeyeceklerdir.

Bir Kızıl Bayrak okuru/İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

Karanfil Sok. No:17/17 Kızılay/**ANKARA**
Tel: 0 (312) 419 18 32

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 **GEBZE/KOCAELİ**

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 **NİĞDE**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü No:108 **KAYSERİ**

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 1 No: 3 **ANTAKYA**

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 5 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 10 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Fatma ÜNSAL adına,

* Yapı Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.

* DM için: 3002991-8

* TL için: 0079219-2

* İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.

* DM için: 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**ON'ları Ulucanlar'ın
direniş ruhuyla andık...**

